

Institut Kurde de Paris

الادب و الشعر

اسم الكتاب: شیرین و خسرو

اسم المؤلف: خاندای قوبادی

تاریخ التألیف: مجهول

اسم الناشر: رمضان الحسينی

تاریخ النسخ: ۱۳۱۰ هـ

عدد الاوراق: ۱۵۷

قياس الورق: ۱۶,۵ × ۱۰ سم

نوع الخط: فارسي

لون الورق: ابيض مائل الى الصفرة لتقادم الزمن

لون المداد: اسود

عدد السطور في كل صفحة: سطرًا

المصدر: د. كمال فؤاد

Institut Kurde de Paris

Institut Kurde de Paris

بسم الله الرحمن الرحيم هذا من سيرت حضرت محمد و سلم و كلام خانقار و سید سقین

بنام او کس شیرین ارمن	پیدا کفو ز یاد پیش بی و گو کن
صب تا خور ایوار پناهی به ستون	شفق قلنس مش و کره ن
تراش جبر جود جبه جفا بردن	آخو بنا کام ارواح سپردش
اقای چه ضعیف پروردگارش	به کار شیرین شربین کردارش
ساقی تقدیرش به نیش لب بریز	گردن به شرب عشق سنور انگریز
بی نظار از آن چه عرصه زین	آراست به پرتو زوق رنگین
مونسو پیشان بیاید پیوست	بر تو چه قیس ز یاد بیان هست
آزین بذات بخشندگی ن	چه خالی بجا همان خالی به بخش ن
سعد صدک شیرین کام	به نیم نکام کلان باطل
ارضا نشان بود صوفیان صاف	ماورای برقصه در و کدکاف
بود ستور کون شیرین شیوه ن	صد کس چون ز یاد بوی لبوه ن
و سن نغلام شور عشق ن	هر جفا و جوران و ایم شفق ن
دیوه مست ن زود عرصه حور	رشتن بسرمه ز خاک به طور
سربابی طور خانقار مفت بار	به میخانه عشق او شایر شیرین کار

۱۵
خط:
نیز با

بدوشو باه خوشکوارى پيش	به لطف و احسان شهنش اروش
ماور و برقص خامه مسز بار	در حال به شاهرمت جوسر شار
نوران بنا جهتم سزاش	تا که بواز وجه عشر شفاش
کون قاسمدوات بوشه	ياران نمر کون مشکين خامه
شفا حوار امت رور دشت عشر	به قواح ذوات ش حير البشر
شزين زجه حار بوشد شرين	جهنم بن پور جبين نقش عبيرين
به سواد و مشک به لوح کافور	بکيشو بناز آرد بفسر مور
علم است خسر العالمين	معلوم بود به لاد پيسر وان دين
به وصال شزين جام مر نوشن	هر کس جهنم خسر و طبعش لاد بوشن
به بخانه پير مغان مر نوشن	دلس هر کس کور فرودشن
گاه و بيله خسر و شعور و دهور	گاه چون نظام گاه جهنم مولوى
خلدت بوشد خطا خطا جبين	مکروه و صف ختم المرسدين
شها و اعنجه تعريفش چون گل	به شهور نسيم خامه بوسبل
مگر دپر عطر عرصه شفت کشور	به دنوشه و صف ذات او کرد

چپين

<

چو پیش او بنیم قرین لب
 کعبه معظم عرصه آفاق
 جرور تر کمرش عصا موسی
 لیلۃ للعراج اوقرة العین
 شمیم کله در شرعش ^{بجای} غلاف
 چشم طنطنه طبلشانان جم طرار
 زمزمه لولک شرف نامه او
 عزیزین بقول عمر کز ذاتش
 خانامه کعبه ز بانیش بو
 غرض وصف ذرات خیر الدنیا
 عینونه ضبط خامه خورش تقویار
 اب توپچ مردم شوار دکنند
 چه شکر خانه روح او سردور

خطب سر خلد خطه عروب
 هشت بهشت برین دیدش شتاق
 و کیوش اعجاز خانار مقصود
 که بتاج عرش معظم نعلین
 معطر کوهن به قاف تا به قاف
 صد دار کبریه عالم به بر ز
 بر زین صدا کوس کوس کوس
 حمید بوفه قلم صفاتش
 به هزار اورده غلام سایه بو
 تا به انقواف ارجم دنیا
 چه چیش که ذاتش نزار و نظیر
 سخن سخن نظم شیرینتر به قند
 طوطی خامه دست بند شکر

۳۰

۳۰

۴۰

تا طلا شعرت شیرین رونق بو چون دعا خاصان مقبول حق بو
 عزیز القدر را چون نظام بپرسو تا یحیٰ از نامه نامر
 غین و قاف و ذونجم ابرو حجاب لیش مبروش چون درو آفتاب

۱۱۵۰

زینت حضرت پیغمبر صلا الله علیه و آله بمعراج شریف

شور و هوش شمع کله کور طرار عرصه سر زمین روشن با چه نور
 چهره چرخ چون بیابا کلدوز درون چه دره نیم شب افروز
 ترازب نیره ارفو عسبری میخ شوله شمس خادری
 سقف زینتی جریح ز رفعت پوش کل کل با به نیم ویدنه کل فروش
 شمش بوزلف شیرین هیزا چه اولش بوشند خطن مخیزا
 او شو محال حشر ربانی چه حالت سراسر حای امدانی
 واتن پیش سید صومعه امله با نور ارشاق قیوم با ما
 چنر چندین فوج اعلا علیین بشر و پارتخت رب العالمین
 و در آملر نور برج فتوت منوچ بتاح آلا رسوت
 پوسه رضاشن چنر کوشن تخت عرش کر مفرش بعلین

جوده با بر نیا

خازن بهشت چه رود زمین	چو دماها بر بنا برترین
آدم صورت شوخ طاق دم	چو برات چون برق انجم
مال نفقه ابیغ میخ مردار صفا	سم و صیاقوت بسیار ترش فاف
و شبورت چه دلک و نوشته و نوش	یا لضا ط خام خوشترنگ میخوش
رشد طره زلف پر کرم حور	جام لاجورد سینه سید خن نور
تشتان چه سیم مردار و مرجان	زین چه یک بار چه لعن برختان
طیغوسه توه جرح اخضر	چو مکر اصحاب مستی خوشتر
راه بین بر راه کشتن جلو	چو نیک جنر ملایک بد و
شقیق و باز سحر رسول حق	به تکبیر کویان و در چه شوق
مهمان چه رگوشه ربانی	ادشوز حجه جار انما
بلع الوح علی السلام	آخر بعد عز بعد احترام
بیدار کرد چه خادو سالد خوشتر	سرمه ای نفوس بو عسبر
طلب کارتون حست لاینام	و انش با سید لمرک مقام
کیا سق جناب پایش غفور	پر سواریت برات چه نور

ابد که شفتش را بر در الدجا

بصدق روزی و زوق موریزا و پا

قولش که تهنیت جبرئیل نیاز

سوار به حبیب حرمی نیاز

السر ایل حضرت ملائیک بر و

گوشه نرکاب همایون او

دینه غلامان حلقه در نکوش

بیک شان قد سر غاشش بدوش

ز زره غمور کرد به تمام

دینه شعد دارش مانم جام

جبرئیل حرمی ملائیک الاعلا

روشن کعبه بر مسجد الله

روح همایون انبیا و ائمه

کردن استقبال سید خاتم

چو که او شوی به پیشوان

بسی نشیب عیش عشرت جمگد

آخر سوار به پشت براق

با دل برده کریم نشت طاق

سعد سیاره چمن مانگ و خور

نخون پا بوس سید سره

بر جیس و نامید کیوان و بهرام

به خط شریف عطار در تمام

سپردن به او بزرگ و نام

بچند احترام نامید کرام

میخ زکابش بوس با عزاز

چه نرسش هم نسطایر کوه آوار

چه رنگ آفرین لیکان انشا

نیانندیده و بش مور مانع

س و خضر طرکه

ساختن طرک کو بفضل بیچون
سطح مفت اوزک چرخ بیستون

بناید ذات حر با همت
تشریف برد بصد رسد المکنما

۸۵ جبرئیل چون کجا طرد ل
عرف کوه بیایا سر بر رسول

دات از من چیز تو بیون راهی
موجود بنور ذات الهی

تا آخر رسول شید سرور
چه سواد عرش اعظم کوه گذر

عرومان عیب منت مبر چون
رفوزه چه نور پریش آوردن

سوار با چو کم بر زرف ابر کوه
را که با بصد رسد لامکان طر کوه

۹۰ وضعت بذروه لامکان یا وا
کردا چه هست هرتا که تا وا

نذا آمالیش نپرده اسرار
واتن لاجعل سید غفار

عرفت که مدعات یا حیر اللانام
بسر ادات حر لدنیام

رسول جناب صنعت ساز فرد
هر پیشش مطلبی سر الی عرف کوه

شیر کثیر اللف به همت و تاب
چه راز مرمیت کوهش مستجاب

۹۵ ام او شو قیوم فردی اندیش
یا و نانش در سات بمقام دیش

امیدم بذات بخشنده داور
خانانم خیال زام دل خط

بر بخشودنش چه عرصه عشر
بو شمع حراب رسول سرد

پایه برفق و نادر گو کنی
بخورشید حسن شری از من

با سلا عشق خسرو پرویز
بخوش خرام کلون شود بیز

بخامه مشکین ن پور حسن
بنار شری بوناز بنین

با زلفین شوخ نلیب
میزا آینه عجزه عیس

بطغیان در دج در کان عشق
بطومان سرد اسرینت مشق

و بنیه نظار صقل در زینیم
سردانش روشن کر عینم

تا که جوار شیرین و خسرو
سختاش فرما دسر گذشت اد

با دور و بنظم خاص بر گوهر
بر شیخ خامه شوخ بو عسبر

به طور کوهن از نامش نامر
ان بدستور نظم نظر مر

امیدن بذات و نامش شیرین کار
مضمون از نظم جواهر نکار

چون راز شیرین نادره آبا
شیرین بوبکام کافه خاص عا

شعرا شیرین نظم شکر زینه راز
شیخ نظم طور شفیع انداز

بر شیخ خامه

پرش خامه مشکین چون مانی

بیطور که افتان لوح معانی

چون بحسب الامر قدیم لاموت

نوشیروان نون مرجه شریف

بوفوق توفیق ذات الله

هر مرغیست به تخت فرخشت نام

برسم و آئین نوشیروان پیش

معمور که بعد ولایت ویش

عجزه و ما یکن محو روزگار

جه حسن سلوک افرخ بتا

هر روز طلب عین عشرت مژدن

دعا کنج العرش پریش موندن

با او بشید کجسر و کلمن

غیر چه فرزند زور سر زمین

به عرصه دوران دینه کنند

بجیش کم نبر چه کف و کوه

آخر خداوند بخشنده بیچون

کرم کلاساز کار کنی فیلون

بفضل عظیم لا محصور ویش

فرزند عزیز و زلاله و آبیش

فرزند چه فرزند فرخ کبریا

رفیع القدر روشنی ضمیر

گرام در درجه جرات من

شعوبه انوار ذات الله

شمت به حقوق او قره العین

ادقوة الظل رفیف بر زمین

شکاو اش به باغ درون غنچه دل

سجده شکرش بر دضدان به چون

فرماش تا چهل روز بصدن دیوناز زدن با هند عاقد و ساز

۱۲۵ چه شد فرزند شوخ مه پارش نام نازنین ز که فقارش

زره جام پنج شده ستورش صدان زمین کوس ز زنده سورش

میرد چه سواد نه طاق اخضر خاخر چه در رزم دارا و اسکندر

چو دماحباب زینج و اطلالاب اختر شناسان ارسلو حباب

سیر ز ایچم طالعش کفون والاشتمش هشتلیه برین

۱۳۰ واق فرزندت فرسایشن نشانه محبت مه تا ما میشن

چو بون بزرگان بزم بهشت بگوشن نایشان نیا خسر و پرویز

فرماش شد یار بود ریادل آوردن شخرف بخار قابل

بچند رو بخار و انار هر دور تاش گهواره نه تنان زره

برونه کاشن چند یا قوت و لال بخش ز کیفن کرده شکر آل

۱۳۵ ز راه دیوار خار کل زره بند ز راه چه شیم و دتر بر

سرسنگ پریش استار خطی در است چه ز رفت زمین طلا

ناز نالیش چه جیب خاخر هم کمار چون شد چه سنجی بسوزد ز تار

دایه سیم انوم

دایه سیم انعام سخن بو انداز	تدارک کردش پریش بصد ناز
بظور کوه نقاش ای نقش دیرین	طه نوز ووس سخن عبیرین
پرخسرو با مر والدۀ پاکدین	دانا ربلیقی قدر مریم آستین
اول کلاوی جه زر بفت طاس	درالین پریش استادان خاکی
رزنی دانه بند مروارید کرد	ز در حاشیش زمره بردن
اورنایش زر کران بگدا	زر کر کام زر کردان سوشکا و
سه لوله لال دانه بختن	رخشان ترجمه وی خورشید ختن
تخت جه یکبار جه یا وقت بجم	نه نشان بگردد فزوزه کرد
نیانش و ذوق پرور خسرو	درخت سودا چون سقا شو
کردش ان پیداد سته طاهری	شیرین ترجمه تاج طاهر کل زر
گر باس بو شک تافته عام آل	بقار جه لال شو خاود جه لال
پوششش ان رسول ماشینار	پول نازاران شکر ریزه راز
دایانش پیمایش بجز کرده	بر بیار زر بفت بو عبیره
نیانه بیکه بیکه دینه خور	درختن ممد کردن اخضر

۱۴۰

۱۴۵

۱۵۰

فراوان بنا ز بچ چشیش بر
 بشیر دنگ پروردش کردن
 هر زهر است چون کلفچه گل
 بوغیانم بوش بودیه بلبلی
 چه چشیش که دوزخ بنا عینین
 مشاطه روش ایمنه زمین
 غرضنا او طفل زخیرن دا
 سن شرفش بچارده یا دا
 هر روز با تر شعورش
 خود بر خلد چه شولم نورش
 و خن مری کمالش
 هر صد شیرین ارمن و بلش
 دایم هر آدابش هر عشقش
 شیت بر یوسف کنعان چه عشقش
 طنطنه ذاتش دینه تاهت
 میا ملک خطا تا خطن
 چه رانش لفضل ظلاله
 مزر اچم کادنه پشت مای
 خرنکش مویرد چه کوشن خار
 چون نسیم چه لول حلقه زلف
 مشکا و اشتر بر نزش حج
 چون لینه عاشق به ابرون دلبر

دفتن خسرو به لکار و چه کنش اورا

اصحاب تاریخ از شیرین نامه
 بیطور دا جولان مکیت خاتم
 هر فرساکه دیش فرزند لایا تو
 همشاش کسی نین ز در عرصه
 زاناش نکور

۱۶۵

مرتبہ بزرگ دانش و شیرین	زادانش شکور نام کندرین
آگاه به جم علم ارستودستور	بزرگ امید دانش به منشور
نجیب پاک ذات افلاطون پیر	خسرو لادپوش نثر با سر
بیگانه عذر نه دانش خلیک	به استفادہ جو دریاں فرزندک
به عقد و شعور به دلپسندی	هر مردیش خسرو به دانشمندی
شیرین به جم لاش شیر نثره قند	فردان کھنشی شکر خلد و ندر
برشین سخن ظلم ظالمان شوم	به حفظ دانش چه آہ مظلوم
کالاجا جیان جاردان	به راحت خلق رسم قرار را
به به نوان نوری نور	وی به کسید اب طرز و طور
برشین حلقہ زلف بندہ شوم	به سبب به تیغ عدالت چون جم
زمره معنی دان زلف ضیاطا	معلوم بوجه لال سخن شکران
بیدستور مزیم نظم نظائر	نہ دنیا چه شوخ از نامہ نامر
گفت نه خیالش سیران را	جم قفارد و خسرو دارا
خطا حال شیرین زلفان عزیز بو	چمن چند غلام نور رسیده نو

۱۶۷

۱۶۸

کلیف

دیش مقطع که چرخ ز...

شکار افکنان بشر براده

ناگاه نظر که دیش نوحه داشت

ز چهار گوش چشمه مداحوش

چه مرغزار بر سه لاله و گل

چتر بده که سر برده زر

هوردان بصد ناد چون چشمه بهار

خسرو نشت تیدا اورده

چون چه نسیم ز ابرج زر لکار

هم خسرو بوجا آراست بطلی

چه نغمه زان سو که بازی

چه هر چه هر چه یکیش نیست

سروش را یک خسرو لال پوش

کب غلام داشت شود ناپسند

اسب دیش بدست فامور سرد

کشت مظلوم به تمام ورد

شخص مورزیا

۱۸۰

۱۸۵

۱۹۰

شخص موریزا به ران نادانی
 وات اینتو خرد وجه تو نترس
 نیان نیان درویش دل تنگ
 ایست گشت زار سنگ ورد
 به ظلم با طوری بیکان فکری
 هر چند که خسر و بر که دیده
 با هر چه قدر فریدون نشان
 هرگز ای شرف دروش خویش
 وات بیکلی او نشان هرور
 خفتی جز بنی اسپاش نام
 خود ما بفر باله فرنا
 اور و احشید به دانشوری
 خفیف که بطور او فرزندیش
 فرزند دیده خرد و فرزانه

عرف کوه و بار تخت خردونی
 به ران باک احوال پیرا
 سازا ارغنون مغز عرق خنک
 غلامش توره دمقان بزور د
 شمشاه پاش بغارت برود
 فرزند عزیز پسندیده تن
 به هر چه عدل نوه ز شیرود
 به ران عدل و داد خشت خروش
 هر چه ایستی بر سر شخص
 دانشان بدوش بی پره سرسام
 مردوشان ناخن دست با چنگ
 به ران عدل و داد مسکین پردی
 آفرین نوه نوشیدوان پیش
 بگریش و پند سر کوز دمانه

۱۹۵

۲۰۰

۲۰۵

جه لای سلاطین سگندرزاد
هر بیطور عبور و بی عدل داد

معلوم بوجه لای بگلران نور
هر کس عادل بود چون هر مزه بطور

برکذریه ذات حق اکبر
حفظی چه نار ارسد کافرن

خانابودنی زبان درازی
کوف او صاحب عدل تو پیش نمازی

کوتاهتر از کجسته بدوان کج
ویر در فرمان دلگیر خسرو

تفصیح آنکه یقین خسرو در پیش پیر

خوش بندار لوی شیرین فر
بیطور کیش خوش توخ مستانه

و خضر خسروی به ن او طریقی
شروع کجوشین ز ابدیم وزاری

چونکه خلد اوجه کجوه ویش
و است به بزرگان دانان در کیش

استدعای ایدن چه لاشدیار
عذر ای بنده تو م شرمسار

بوازوی بیخوردن دروم
تمام شرمنده عالم بود دروم

اید که شفقت وزیر اعظم
امرا عظام شان ولا شیم

جز کشته اعیان جمعیت کفون
خسرو و پارت کشته پادشاهان

جه دمال اظهار عرض الناس
خسرو دلال پوشی را که حق نشانی
رو مالده خاک

۲۱۰

۲۱۵

۲۱۰

افشان کوه بوی با تخت سنبل	رومالا خاک جبه رو سیاه
بوی جبه تقصیر بنده شرمس ر	واتش ای حمید عدالت نما
امیدم این با لطافت ه	ار چند به تقصیر روم بین سیاه
نگردات و پند رگوار زمانه	و دیده من طفلی شیت دیوانه
۲۳۵ آخون فرزندش رحمتش	راستق سنگین فرم کویا کنام
خاک کوه جبه اسیرن کوه اسر غناک	ایر که دات دی سکو و ملا خاک
پنار تخت شاه کردن نزار	بزرگان دین او برده با
ایچا خسرو فراتش ببرز	شمت ه کدر بزرگان ب طرز
بوی جبهش بریده غناک	هوریزا بوش هوریش کرت خاک
۲۳۶ اوندجه کفم ویش ار خلدو	فراتش فرزند او نیز عاقل بو
ذاتش شایسته جهاندارین	فرقش سزار تاج شمد یارین
بروینر لاجشش بر سر عقلم	اور وجهه رار لطف شاره الامقام
ممتاز بجلالت خسرو کردنش	بجلوه ویش هوریش بر دوش
به به تعلل در رعیت دایمش	بحسب اترقم و لیعهد ویش

۲۳۵

معلوم بوجه الارعارفان حرر دانا بزرگان شیرین طرز طور

فرزند صالح قره العینین صقل زنگار آینه زین

ورنا صالح بوعاق والدین قتلش واجبن بگردم دین

خواه بدین خسرو نوشیروانرا

طوطی شکر بر خاند خوش تقریر بیطور انرا شیرین کرد کجرا

خسرو چون بر سر جرم سوخت وینه کج خسرو عمارت به تخت

سیاش وینه شمع تلخ کوی طور مردوش بفضد خسرو از جبه نور

چون حکم ذات لایحه صفات جناب اقرس جاعل الظل

رو وینه عاشق درون لفته دایم هم زلف پیشو پریشان دماغ

سمن زار روجه و نوشته شو سیاه چون زلف شیرین و خسرو

بروز به طاعت ذات یکانه مگر بست شر طاعت خانه

دم طاعت کجا او بر دوه آخر بنا کام خاوش بر دوه

ناگاه نوشیروان عدالت و ستور آمانه خراش وینه شمع نور

واتشهر فرزند فرزند زنده تخت بر ازنده تاج پادشاه تخت

به دماغ مبه فرزندن تختت به اسپ و غلام به زین و رختت

بر صند جمع همه

۱۹
هر چند چه عرصه دنیا بر ملال
مرد و تلافیت بکند خداوند
چون با مرثیه البیت چه کردن
نشفت کس چه تو یکم و سرد

ترشت چشت پر قوره تر شتوال
شخص نکر از شیرینتر چه کند
در دایم با خفت بستی و در
ز نشت خاطر شریف کرد

شاد بر باله تو بشب زبیر
بدیقان هر چند هم در این جنت

برفتار نسیم صبح سحر بیزر
نش نه سعدن چه طاله جنت

زالتن که رفتن در وقت صبح
خاطرت هم بوباز بدنام

۲۵۵
ناخن چکیت مردن بچو ماخ
سازنده شیرین شوخی مقار

مکنو بدستت زور سرزمین
شزاده چه خاوشترین بیدار

نه قیصر داره نه خاتان چین
بروشی سجده نکره او ز صبح

تا چند خسرانیش به دامن
هر شو چه چند دانا رخسار

چه شمار او خا و برز به دامن
هر آمان هر کیمیا کور کین

به قمار او خا و خا صر چه دارا
نویسنده نظم ای نامه نام

تا بصر دم و شر مویار
بیطور که تصدیق گفته

حکایت کوهان بود از شیرین و شیرین نظر

شخص پوز نام بنیرین ف نه

جهانزیده موروز فرزانه

نخستیند چون او چهره رشور

را چون اداقلیدس دستور

دانا چون او بدخت مشون

۲۶۵

پیدا بنونه رب معکون

خا صخره مانه نقاش تزدست

نخست دلسیزور او صهست

هر تو بنار تخت خسرو دارا

چرخ نیان بعیش مویار

شور مور بهد احترام

بویا پارس سر پر زورم جام

آخوات هر ظل لطف الهی

زیننده اوزنگ فرخانی محی

بخدمت یه لرون شش جان

۲۷۰

طرقه م جهان آفاق بافاق

جولد ملستان نه دریا زرد

میرم قورده من دانا دلپند

به فضل شان آلا قدرین

دینه سکندر سپاس عظیم

از بس بخدمت کج اسپاس

غیو لفظ دفتر حاش

به جنس چار باجه کج ناس

جم کون فشته به رخ دما

شوش نین اما بکامرانی

۲۷۵

مویار و موران اردینار فانی

کوس خسرویش دینه سکندر

نالش مویرونه چرخ خضر

شیران نام

۷۰

شیرانش نامن اذخالی کوسی شمیرا بقسط خلق ارمن

کامین بانون احد تفسیرش نین فوضه حران نظیرش

فصلت داستان کور ازین جاش لاله و شقایق کشت فرش پاش

۲۸۰ وخت نو دما روینه دسته کل نه ملک موغان مکیرو منزل

داده نو سویل زنگ رش رزان نخش نخته حال سر پنجه خزان

چون شایباز شوخ سد بگر مروار پانچ پیر سوز میو با یکی ز

زمستان بروج چون هواش کزمن فراوان و شن نسیمش زمین

چون آهوا مشکین صب خیز و شوخ شوخ و مست مست شود بو

۲۸۵ چون قطاره شوخ مکنه و پیلن بیدستور جبار فصلت کشت کلین

یه چندین تا بردن آرو بسطورت الی و سنا مو بارو

وارشش نین با چکسی بجای بنا دار و او یک بر از اس

نزعصه و نیادینه او دلبر نین بندره خاقانو قیصر

فصلت گفتارن بود در باب صفت شیرین برادرزاده مهین بانو

باب تورنقاشی جهانزیره نورد تعریف الباب مهین بانو

جودا و صف شیرین ار من کردش بد دستور و پیش شکر شکن
 و اتش بر خسر و کجسر و صفات او شخوف دلبر عرف کردم چه لالت
 قامتش قیام قیامت بیزن خواش آنوب رودر استا خیزن
 بین نامش پر شد ز بدیش مجزود حسنش بوم قهر قمر مینز و
 ابروئی حلقه قوس سخت بر زورن خدنگش تا حشر ز اش ناکورن

مرزش چون خرد شهاب انجم تا بر نذیره او سنگ مبد کم
 عیاض بالله چه خمره و ماداش چه بنیم ناکار ناز دیده شهبارش
 سوکندم بتاج شفت بر جمه ار شیخ فر شد نه کعبه الله
 بونیو کچم تو خنی شیوه او چین دکنه زلف لول لیوه او
 چون شیخ صفان مینوز نار شو غم مهب طایفه کفار
 عجب ظالمی کشنده چه پیر به چکس به مکنه کیووش نوذ کیر
 سرش زن تو خنی لیرین زرن لوقش لوجه شیخ تچا سندن
 ار چند که مدیه چون تر بر صنی به چشش کم بین چه ناز نینس
 خال ناو لیوش غارت چه بین بهار ار جیش ملک و جینس

بور طاش

بواطشش چون ناف مدبره حوظ مند آ میز کردن سارا کوی از

لعلش ویدنه لال بعد بخش ن تیشدان چند دانه مروارید ^{۳۰۵} بخشان

بینش چون انگشت پیغمبر ماجر با عجار شق کردن قر

یک خخته خا ۲ خوشه ننگ بوناف ناپنا ز بخش چون میزوزه صاف

هر کس مویو خخته او خا له موبواته پد هزار ساله

مینار کھوش پیش و آجر چون رخشان ز صبه عکس در مکنون

سینش بود چون ستاره ^{۳۱۰} خزل سر تا پاش چون سول سوار نوع

ا هوار فطی خیز بود عزمین چون بر شایون نامش شیرین

نین بشوخی اونا زک صنم بچکے ندین عربتا عجم

چون حلقه زنجیر زلف لسته ش هفتار پرستار مکر بسته ش

دسته زلفش ^{۳۱۵} چون بول عزمین هر یک صبه یکا شوخ شند ترن

شربین چون قند ریزه راز ^{۳۱۵} خود نریزن دانه ریزه رازیل

مکران بخصم زود عزم خند بحر به خود نریزد دور دنیا تنگ

ماجرای ایشان چه نور سطر است
اوان چون حور ارمن بهشتی

شیرین ولیعهد مهین بانون
چون ماهین بانو اویج به شون

۳۲
اومهین بانو کس خللان
سالار کیش او نونمالان
تعریفی است از کس

نه سرکار شد ایسه با بیزن
چون که شوزنکی نامش شود بیزن

برفتار چون بار سبک خیز ترن
شایدش آن صاحب آفرین

هر نه بردارن دایم بر پا پتر
ز بنجیرش طلا میخ ز بنجیر به زر

ش پور خوش بند نادره بود
چه خستد و بند گو تعریفی به طور

بزرگم قیس سر کشه سر کشام
زره پیش غنچه عقد و مهر شومام

سلف شاداش نه صفه ضمیر
کریا کجاست چون بار شکیب

به هوشی به یکن چه باه سوداش
دمی جو دروا چون مانه نقاش

کیت نردون سفته ز خا
نخامه خیال خوش خیا

لابه کون خسرو پت بدروزستان ادب و سر

۳۳
منشی داشت رشک ارشون نام
به نور نخامه مشکین شام

کیت کعبه ای علاج جامر بیز
شیدا به عشق شیرینی چون بردا

دانش ای ش پور جهانگر دیره
وانار موزکا و سخن سنجیده

حرف کور بو طوائت حمیدین
بندیده نو کنت بسندیرین
حق تعقل

حق عقد و دانش به تو کباستان	هر چه که دانت به درون راستن
عجب آرزوستی نه جرکم	سکن بمنو تا برود هر کم
یه چه وصفی تو به من کردی	با مروت طاقت توانا م بردی
یا بخت قیسی به لیلیا سرم	عقد و مهرش چون باکره نیا چه لدم
یانت ویران بودیران به یانم	عظمش نه بدست کرد و دیوانم
ای چون به تو ز نامم کار	چیش مبعوضه را خرمستگذار
سکنیزه با صبح جز خوش طعم	بشر و پارکت شیرینم ارض
اظهار که چه لاش رستا خرم	هر در نهانه دیگور بیز خرم
واجب خسر در دارا و دیادول	نوه نون شیروان پادشاه عال
یه چند و خلق و صفت شفقن	به شاه و تخت خرم و کفقن
وختن چون جنون روانه نه	بشو چو لدا بیو دیوانه
ار چون اطلاع بموم حشرش زنی	به بخیر چون باز خوش شو سرانی
ار سال که برود چون با صبح جز	نامه فرج بخش منقح آمیز
در چه طایفه م خوبش سرودن	چون مده نژاد کردن به کزودن
باز هم به تعجیر و مکر به ستو	بکیا نه بریم و در هوان اد

۳۳۵

۳۴

۳۴۵

سا که ابدت شفتش پوره پروریز
 وانشا اخص و صاحب عقلم
 دنیا تا بندن بکا و ما هر
 خاطر نواب رفیع الشرف
 بی او پریرا دیکر پریرام
 ارشون پشنت قهر قلّه قاف
 شتر طوبی و عین ز ملک ارمن
 لادی و درین بگردن ایام
 ایدوات و سجده تخت شاه
 روش کرد و بیلاخ ارم شتابان
 بعضی یمانک وطن بو وطن
 سایا و ابولک روضه اند بو
 بزنگ خطمی و ازار و صبر
 هر چه خرم کونا سار بغرا
 پناخ خرم کو دیر عجب تور
 ش پورشی بودیر اللد کین
 همان کون بودیر بر کران و احوال بر رسیدن در پناخ خرم
 دانا رضی

۳۵۰

۳۵۵

۳۶۰

دانا خوش نظر آلدن سخن دان	شسته حبی شرح به تور کوه بیان
چون ن پورچین نادره رود	سکنی به نودیر پر کشیش کور
به تحف پر هوشی دانا شکر ریز	پر شای احوالات شیرین و شکر بیز
او تحف پر دین شیرین روایت	کوه پر شای پور به تور حکایت
دانش ن زمان از دیره غار	هنی تغیر نام سنگ سیاه سوار
هر که مانی شوخ خوش فتنه	میو بدوان مشوبه او غار
به قضا بو غار تا که میا	دیش بو سنگ سخت سیاه شادو
به ام زمان ذات خا کلن	دور ست میو به سنگ آستن
هر اچی به نصد اولیا سنگن	قام خوشتر کعب شوخ نورنگن
سخت ترن گمش به سنگ خارا	لیکن به لاله سنگ کوه سارا
بوانه اهاب پر عقده سنگ	ماچان شودیزن به لاله سنگ
تعب ایمن از سنگ جو غار	هو کورن در لاد من نگون سار
تختی هن پیش ماچان اوراق	دیسع زجر جرج چو رشتن طاق
نیشد ایس کفین لیکار	دورشن کرتن حوصد سینه سنگ
عجبترا ایمن بنار او غار دا	او غار پر کیر اسپ و سوار دا
چان خشتن بسر خم رشتن	سیلا و صیت پیش نرا و شتن

دانا و بزرگان شیرینی تر ز طار	معلوم بود لعل عارفان دور
نگارنده چرخ خنک خوش گروین	خالق که ذات پاکش همچون
دانا به گردش مات حیران	عبرتش زین بار بسیار
بدترن به خرس مبین دیدارش	هر کس نگیرد عبرت بکارش
فرض به زمره ناحیه اسلام	خانا را سخن و صفح لاینام
شعر شیرین نظم نادره نامر	یا جبار بودینه نظر
کوتاه و گستاخ پور و شیرین	بر شیخ مداد خاتمہ عمرین
به بوداش صد کور مینت بارش	به حبشش که خسرو اشفاقش

۳۵۰

۳۵۵

داستان در باب سیرت پور و نگار کار شیرین

تعارف شده ز منتقش بدتور	چون ز پور جو خوشی همانه بره دور
چخش که چون دور نه نام خسرو	به حمده رود دلسته زلف شو
سیاره به بخت خانا قتاد	خانا حمده سو دا
ویاراض کوران به به خم	اولو نو ذیر داتا بصحده م
سر کوان پوشانیم تنه کلان	چون سحر به نور خورشید انوار
کمیلد بقاقم شور پوش او	سر نمک ظلمت کز ابر او
دیش بخ خورشید بر در کلان	نقاش تر دست نادره چینی
سیرانکه کتط و فخرش شیرین	پرسش به پیران او در دران
واقش اردجان	

۳۶۰

دانش آرزو جانش طاکاش گامش
عززش سیر کام یا که دمقاس

۳۶۵

ادفصار فر بخش پاکیزه پر ناز
چسرخانان نازک غمزه ناز

شاد بونختی بند دانای پرت
در رجه زول شیرین د لبر

خاضر چه مانده دل چه کور پر
کین خامه موه حفره زرد

بطلا و شکر و نقره لاجورد
چند رنگ شوخ زعفران زرد

تصویر پر دیز پرتیام دل بخش
به قطعه کاغذ بر جان کوی بخش

۳۷۰

هر بو شیده و شکل دل بسوده
بو تاج و طومار دانه بند و ده

چون نسیم بوجا بادیه جختی
دیزانش کوی پناز در ختی

استار تر دست بیکد رنگی
رشتش به شیرین باغ رنگی

در لاد بخال جهان بره فرد
ویش چون طایفه بر پنهان کوی

صورت عفون شاپه رود بین شیرین صورت هوس و با

جو دما شیرین شاد بونختی
چسرخانان نازک غمزه ناز

۳۷۵

بدولت نوجان شریف آوردن
کلان نکلزار مشرف و کون

چو که ناز داران رشته الهی
گردش و پالیوان شایر

دستش در شایخ بر جان و بند
به برک شیرین شقایق و گل

ز شایخ شیرین شوخ شیرین رنگ
خاضر چه دیبا کارخانه رنگ

ح

حضر

شکر لب بصد لاره و لعل و ناز
 نشستن در بان فرش گلان با ناز
 فرمائی تا قرصه سیم انعام
 لبریز کوفتج به باده کل نام
 نون شان بن در زلف بو برین
 پیای پیوست بید شیرین
 تا که سرش برین به باده کلگون
 به آهنگ ساز چنگ و ارغنون
 نرد در فرش گل مستیست با ناز
 کین شان جوید وینه جوید واز
 تا چند انور بول آلا خان صفا
 رقصان بین به رقص وینه رقاصان
 آخر شیرین وین شیخ نور
 دیش صورت بندر دیارن به در
 واتش بشخص او شیخ غنچه
 تا آورد پریش او خوش بنده
 شیرین به صورت الار علی
 حیران به چون خوش صورت زدن
 آشفته بزل زلف بو عزیزش
 کلبه بزمند شیوه شیرنش
 به عشقش بو طور دروش داغش
 وینه شراب به مست دروش
 لرزا هم محجوم سودا او دبر
 چون کلک نسیم با صبر
 چون گشتی به مقام بختش
 رشته اختیار برش بختش
 نیازون بکار چرخ نیازند
 هر به محض سیر صورت به دنگ
 شغف چون شیرین صاحب عقداغ
 چهره کوسر آشفته درام
 ناز داران شیخ

۳۸۵

۳۶۰

ناز داران شوخ زلف دسته دسته
 سندن جن بدست اولیل چاره
 واتی به سخن دست کار دیو ن
 اید و اتن در سات سیوان نشانی
 بسوز زار وقت غلامش م

دین ن که شیرین بودی حسته
 در سات او صورت کردن پاره
 دیو پر مکر و فند مردم فریون
 بار کفون چه ترس در لادین لاهی
 باز بشار و عیش ارتن آرام

حورست کفون ن دور بار مجوم بسیرین

چون به سواد نور خورشید کلرنگ
 ن پور نقاش هم کین بد و
 آویزانش کوبن به ختمی
 یاران شیرین بیدار بین به خاو
 نشانی به عیش چون کبان کما
 مست بین به جام به شیراز
 دل جیران بر ص اندازش ن
 طوطی شد ریزش در به ستان

رختن به چون لال نسروان سنگ
 ختمال شیرین دلر بار خسرو
 نه سندن رخ سوز برزه در حق
 م و اتن دسته کلفان بکلاد
 برغت کفون سید به جام مر
 باز کفون شروع بچوید و بازه
 شد آفرید بریزه رازش ن
 محبوب شد اندک به تشنه ن

۳۹۵

۴۱

۴۰۵

افشارنامه

چه کردش عین آهون خونی بیند / دیش هم صورتی گریبان سر آد بیز

هر وقت به باغ بدن بیخوار / طایوس رخش بکود پر وار

دین شیرین وی او صورت بنده / او تصویر شوخ شیرین رنده

وات بجای صاف پیه چند یون / یه چه کسخت صورت بند یون

نشاندنگ شوخ زلف بون عین / خیز او صورت به عیب رنگین

ندیده شیرین هم تاج و تخت / بعد حیل و مکر نهان کوه به تخت

اما عرضش کوه او غام / واتش فزات با من ز فرشته خود

او صورت بنده دست کار دین / خزان سخن مردم و یون

هر کس بویوش بود یوانه / بزره چگون رسوا زمانه

شیرین ابد از شام کان دیش / ضمیمه خسرو بار کون بد و

چون آهون شکنین پرده خونی / روش کردن را او کلمه ارمنی

شوچوم خیز یاران دلبر / نون ماه تاب تاب سحر

صورت کشیدن ک پور و آنکاره دین او

چون تراب از دنیا فرات / روش کوه خورشید چون دانه یا قوت

شولم آفتاب وینه مو دار شخ / سلسله کیوس شو بر سر به بیجا

۴۱۰

۴۱۵

۴۲۰

۴۳

به خاویز بدین پول میخواران
 گوشت و پالسیون کلدوز
 سارا کام را چون روضه بنت
 نغمه بلبش بنار چتر گل
 کلبا عچه زردش چون گلزار طور
 چمنش چون چمنه صبق گوشت
 نازاران به زوق اوزیما مقام
 کاس ز بزرگش ناز مزین
 مشغول بین برف باده شیراز
 ن پور دین نخش شیرین آغا
 آوزانش کوه بطول بنیدا
 ناکاه هم شیرین سوخ شیرینک
 دیش هم اوصورت الار غبر
 هور ز ا بخت نکوش انیش

مکند و بیلان عنبر چه داران
 نه سارا روشک ویر پر لوز
 زینبده نش طاش لینه کشت
 مویر وجه کیوان جرح در منزل
 بنیان کوساران مدرون چه نور
 میز ا شیوه شیرین شکر
 اون طکه خاویز خسته زجام
 کاتصیف کاشو جنس موزان
 بدین نیشار مکان باز
 مخفی به بیان نازک غزه ناز
 ناپیش بو شیرین هم شیت شیدا
 جرح خاویز چون جرح طور پولاد
 مردن چون شمع ستاره مح
 خراما چون بول آوردش بوش

۴۲۵

۴۳۰

چه سوداش او بیخ رشته الهی
 کار پیشش آما شیرین ارمن
 بصد دل عاشق گرفتارش چه
 مبول پیوسته محال شکی کم
 بیزاری چه جامه باه کلناری
 حسنتی که نغز خورشید مغز
 درستی چه بجز آن کیلیا هم رنگ
 قطره لبست اسرین بر رخ رسته
 زمره خافانسان جبین مایه نور
 وانشان ای کار سرورین
 تمام گیزان ضیا طه خاوان
 وانشان نین ار کاره باز
 حور بوجه شیرین شش کدک
 با دایگیلم را د کوه پیوست

۴۳۵

۴۴۰

۴۴۵

رنگ کلنارین کبیده بکاهی
 وقت به کباشی پرواز بوجه تن
 نه ضرر آرام نه قرارش چه
 مگر با بتا و چون شتره ششم
 به خندک عشق در روشی به کارهای
 چون تجلد نور نور صیشت حینرا
 به گفتگو گفت زوانش به کند
 بقرف بوم بدر پیر انوار شدا
 سکه دین حالت شیرین به دستور
 ملک جلال دیو یا پرل نین
 تشار او صورت کھون فراوان
 از رنگرم به چاره رس
 مکتوب آخریه به رسوا
 بلکه احوال بکنونه دوست
 عاقبت ضحکس

۳۶

کله

عاقبت چند کس دل سوز جان

گرتن گذر کار کج راه یاران

شاید بزبان به بدگور است

۴۵۰ شمه شرح بینی او صورت

چسند کین شان او ان در در

نذین ان همچو دیار البشر

به ادب سجده پای تختی بر در

بمقربان در کاشی عرف کوفن

داتن هر شبرین شوخ لب شکر

چاکتف از نخش دل آزار بر

فراوان کبلایم سارا گوید

هر چند که کبلایم هیچ نکفت او دست

سرسوخته است چون زرد مکتوب

۴۵۱ دانش اربابان بالذرت ستون

آرد بنهار صورت بنده

ان ز خنده نخش ار دستند

بنوشیم باه ار غوانه زند

کوش بر بزم نخش نغمه عوف

بحب الفوان جناب شبرین

ساقیان شوخ بوی عبیدین

به پیلد الراهه مثلین کون بخش

پر کوفن به سر پایله بر نخش

لبشکه در جام مرگ سوردش

۴۶۰ سجده او صورت جبار مکوش

خم کرد تا نشی چون گل نو خیز

به مجموع به فصل خزان بیز

ایمیش وینه محو دنایره سق

راکه گمشان ام کرتش او بر

باغچه رخ رش بر زر کوه مید چون دلگ خزان به کرده سوبل

خم به چون چه چو گمان بازی ننه چون گمان حلقه شیرازی

قصه شیرین و پیران اد

۴۶۵ آخر جود هوا در عتقش پور بدلیل عقد دریافت کوه مور

زانش کم شیرین بر بیان قرارش یادان بسعد صند کارش

مور پراو با زخمه ش پور دیش بو قطاران غانا به مور

شیرین دیشش بو شکر با کرم زما بیاران ز صغر شوق

احوال رفتن آله زنگار کوه جوشخو بدو استغفار

۴۷۰ بکم بزاندنش بو عیان دراز صورت بگرد بیان

جمع پرستار دانا پر شعور بد کشف از حرفین و لاش پور

پریش لوانر شیرینتره قند کردن تقویر شیره صورت بند

ش پور و اجواب او خاص صیالاد او جین جامان دنوشه خالان

وات به در یون رفتن نین ارمن بد هر کسی گفتی نین

۴۷۵ شخص مور پراو کفتم ش پور عرفو کوه شیرین جین لوله نور

شیرین اید شیف

سیرین اید شفت خیز اید بوش
 به شفته خرفه زره پاداش
 خردش گفت نهشت دیر پر سوز
 وینه سفید سول شوخ خوامان
 باز وینه بلور وینه بیفتن
 بشو له شهاب آه سرد و ده
 شش رخ شش خضکه نور
 چم چون چرخ طوطی چاروی
 بشوکت شکور شد بارش
 ش پور دیش بوزنک سیرین برت
 آفرینک لب بعد مخزنه دناز
 چمان دیارن نادره دوری
 عرض کوه به خلفه کون بقا
 ار راست مواص دانای نظر

کب و چون حلقه ملنه کوه کبکین
 به خشم س جیح شندر لرزش
 زروضه کلان و شبور دل افروز
 شش و لاش پور به سوسه
 میگون لب چون لعل دانه بخت
 نقاب زور قرقر در درده
 صطیح به چون شوق بخت کوی طار
 میزان چون فدنک پزان به کش
 بهیت شیوه جهما نزارش به
 سجدش بر در لاد وینه بت پرست
 دانش بن پور دانا شون از
 مرد دانشمند ار سطوی
 اصلت چه کن تو چشمت
 به شایم و کذب بخدا و به پیر

۴۸۰

۴۸۵

نیند بیت بخشون تا بواجی دس
 شفت ایرازان جو شکر روزه
 محوش زبان فصیح ادا کرد
 طوطی شکر ریز طرز د شکر
 بیان دانا جهان پیودن
 خوابه و معود عرصه هفت کشور
 اکام به توفیق ذات اله
 و اتش چیش با جرح صورت سینه
 خورشید رخسار جوی
 دین زلف تو در درازان
 خانه بوجه لوت و جود اختیار
 رز ج صورت مکرون تقویر
 شیرین شمع شوق زرسون باله
 چون نبات العنق بر اکنده کرد
 دلش میدان ضلح

چه کنج و الباب به فاراد طلسم
 چون ادیزنگ ساز س مرینه
 زین به ادب بوی و بختن برد
 و اتش ارش بال شزاده رخ
 اسنجه مرد کار آرمون
 طبع کوه چون با هر جز صحر
 چه هرگز زین چه ماما
 شیرین اید شفت جود لسنده
 و اتش اسلطان ابلیم خوج
 قصه ان صورت شیرین اندازان
 هر وقت ان فرکاران شیرین غذا
 البت به چار تختن از کجا
 بحرفش پور بخش سید آله
 عقد پر دین توریان نام

۴۹۰

۴۹۵

۵۰۰

دیش میدان خاله اوداده وور دستش کوی سخن تمیزان بنور

راست گفتن بی پور بشیرین در باب حکایت صورت حسود

دانش ای سالار سپار نو مالان	باشش بالادست و نونم خالان
یه تصویر حسنش هفت کشور	نوه نوشیروان والاکورن
کنجید و موکب تمامش توری	سکندر آئین آتوب جوری
حسنش بود شوق بسیار خورن	صد کسی چون یوسف گفتاش عند
طافنده عظیم طلاق او	عین دیده زال و نیار چون بگو
ماجر استن به ترکیب و نور	نامش حسودین پرور زور
همان حظ نزد حسنش زستی	رخش چون ماند نام زستی
طرسه کاکوش چون زلف جور	کردنش طلوع صبح بلور
کلام شیخ حسن او چون پروان	صد پر بیکر پریش دیوان
دنت معلوم بشیرین ارمن	زلف بو بخش شد مدبره فغان
یه بخش صورت او شهبان	توجه طور پریش درونت خاران

ارصص صورت بوش بوشی پوشلا و شیوه بونازینی

نغوذ با الله زلفان بو عشبه به سودا شوش چشم میوه

شیرین جرتغرف دل پسندیده جرد تقویر تام سنجیده ۹

عیزاش نزون به نوق پرویز آهر حن آهر عرصه رستا عیز

به بازول زود عشق بد اندیش استغفه زب او به زلف ویش

با زور عشق فر بر بنجه کرد سده بکند مکرو بگرد

برق شود عشق زود عرصه هر کینو بد کس چون تر شقه هور

تا ظهور سخت رد یوم القار مکرو عشق و بند وانه روزگار ۹

سوز سودا عشق دایم کزین قنیاش از زوق جرک برین

ش الله کس برام سودا عشق مینت زده در جنون مشق بنو

آخراطین از نوح بیکر شیرین شیوه و شکل فرضده آخر

واتش از جوان جهانگدوبه خردمند و سخن سنجیده ۵

معلوم خیا دانشمند آگاه به احوال صورت بند ۲

بوی عشق ذات

من چون درویم بنویسند	بوی عشق ذات بنام کردگار
واچه چون میو علاج کارم	از صورت بردن زنگه بخارم
چون عرض ز سرگفت نه خارش	و حق از شفقتش پور نقاش
من است از نقش از صورت بندم	والتش از خورشید خاطر پسندم
من کبتم بکل خسرو پرویز	از خسته بر رخ خاستم ریز
تو بچ نقد بر توش دین نهاد	بچ پیش از خسرو دانا سواد
بوز تو بخش کامکار سوه	بود کوه شوکتش از بار سوه
لدا در پیش از امش نین	هر جود وقت تو عشق بجاد دین
بیزان به تخت پادشاهش	سواد عشق تو کار کفون پیش
نمید شد آب نوشینش	نه ذوق جرعه جام پیشش
به نور محتا ز بیم نخاک پالتو	بنده لبه مان او کجسرو خو
اللهم منکم باق و السلام	راالتش مرا بدین عرض تمام

به قرار موقوفه بشیرین از عشق خسرو و مهلت کفون او بچ بود

شیرین درمن بونا ز شیر

حس را ز شیرین ش پو چهر

خیزاش زردن آه رنگ نکاو

چون بخار بچونه کرمر آفتا و

خالتر تر عشق خوزیز خسر و

تا برشت و جرک حوصد باره او

بودن ن لولت شکور موه

بوسون قامت سیم انداموه

خم و چون چمه چو کان بازی

نه نه چون کان حلقه شیرازی

لر ز اجم مجموع ای روان دورد

کین چون کدر حنجر آه سرد

دانشش پو بر یک بار غوه

بجرک ریزه چون بریا زوه

در امر جوان دانا رو کن دل

صحن تر سیدار عقده منکل

شاپور دات ار نول ^{جنت الما}

ناف نام خلین مریره ساوا

رار صواب ایدن زانوی ^{کار}

نه محرم نه خویش نه قوم اغیار

رو بزم سیر کلان کلدار

پا بنیر و پشت شودیز رهوار

به ناکاه چون چرخ طرز خوئی ^{انوار}

شودیز تو رنگ باور نه پرواز

دغدغت بنوز لغان عزیز

بهر مخیا دو بگرد شبدیز

ط کوه و سینه

س

کوس رکبوس رواد بر لودی	طرکوه و بنه باد بزدق شد
پنت بیاد آخر بروان	بنده یز نه عقب تو مبروان
ساق به طلدر صاف نقیم به کوب	ایدوات خاطر بر آورد و بر
چه توش کباستن یاد کارین	واتش به سوات شد یارین
به بودا بالدت خطین طان	خسروش به تو زامش بر ترن
مزدون برین جین لالت	مزانون بیوت به استقامت
نت ندر خاتم تا بشناسوت	وخت یاد اپیت او شامی نگو
چه طودن شیوه شد یار او	شترین وات چون نش نه خسرو
خاکر به طور شیوه در تگوشن	واتش نوظن تمام لال پوشن
شوم نور به شیخ حسن خسرو	بالاش سکر سر و چین بیزو
نه حالشیم حسن زینان لالت	سوزه خطان پست لسان لالت
چون رک نزل و حق بافت	مما نوظن شیخ نش در پیه
فامش قضا بالدر زان	به نوظن چون شیخ عمر از زان
نین پین ام مبر کجسرو	بش نوظن کت شد یار او

ارضیب بود بویش و چم	بجس و جمال پیشین کم
مشق و صوب خاک پاں تو	ار او شمش رتلمن شکوه
اسکندر شوکت و بیرون ذاتی	اوس مزایای راستم ذاتی
راکه عدابین به تعجیل کر	چون مبره شیخ صب چیز هو
بشکوه بوشک فر بخش خرد	بفر و افعال فرم بر بد و
عمران بزم مهبت بارگاه	چو که خادگان کبر برده شاه
نیسان نفرت چون شان افسر	قدرت بکیران به کشت زیارت
چون موس بندر بجا کور طار	ام بشوق حسن شاه بر سر دور
ولایت و عبادت راکش کرت نور	ایروا ت تعجیل هر چه نامت

بار کون خیمه سیر کون تاجند روز و روضت پیشین مبین بانوانی سبیدر کون

چون پردی جم بین نور شیرین	جو دما باران زلفیو عیرین
بار کون سولان سوار خاطر	فرمانی تاسیوان خرد و گلزار
جن سپاوسان یا و ابو مسکن	خا و خا و خرا مان شیرین ارمن
بشر منوشان مرض و بیاران	تاجند رو چو که چو نژده جاران

یا در دوشان مردم

با درویش مردم مرا جوش	با بر عشق ضرر و لال پوش
آنکه روزی فراتش تقدیر	جهنم پر نرسد چون بحر قبر
کین شکنین فروش زود کافور دا	ظلمت چون در بخش کوه زود دا
شیرین بود ز او نیند شیخ نو ر	ش و باں سریر با نون شاه دستور
واتش روز فردا هم نکارن	میلم سیرکت کل و کل زارن
هر چند که تکلیف مال لایق	مزانون بطبع شرفیت مع قن
با چون خوشرفت سحر انور دن	تا سوار شد بزم کون
همین بانو دات زلف بو عیرین	ار بجای شد ز صد کین شیرین
جناب علیا مریم آستین	سمن بجانم زلف و خالی شیرین
از ضرورش بفرمان پذیرم	با شکر از طوطی تقریر ۲
هر چند خاطر نبود زوشن	منایت شود ز تند و سرکش
بگوش جام پهلوان سخت	تا ننگیش بوجست و بیوضت
شیرین اید شفت نهاد اوجن کل	بوس شیر با نون بسند

رفیق شیرین به شکار با پرستاران درختان از ایشان دو عبد این نهادند

خبر

چون چه نو که شمس الله از ایشان	نه سر کوان سنگ درخت چون لاله
س را سر زمین سر و پاکد است	حکم بیچون نه مشرق زند است
نازک نو مالان زلف بوجیرین	گشت جم بین بنار او ز ک شیرین
شیرین و خبی دیش او شکر از ان	اونا ز بنیان او نازک نازان
بچرخه و زمره شیرین زبانه	واتش بسم الله یاران جان
آر و بول هواش بول بختین	عزم سیرانی میلم کل کشتن ۹
اید که شنفق او نوناهان	پوشین اسباب و بدیه غلامان
سوار بینی و خوش وجه مدارا	رد کون بچینی شیرین ب را
چندر کون ن سیرس را کو	آخر که شیرین شوخ سوسن بو
پر و از کوه شود نیز شوخ پولدا	بیز تر نه خندک شهاب انجام
برش نه و یاران نام در در	دستور نو است به و ناله کوه
جم سبب یاران کشت بین پرین	پوله شان زانا اپش کریشان

دستم ز لاله بان

دست جلد خاص طهارت لال و
 بگرد شود بر شیرین نیوانی
 پز انترجه تخت پزدال کلرز
 فایدش نگو وخت نیمه شو
 و ارشاد نچم اسرودار
 یاران چون غنچه گل بخاطر تنک
 چون طوفان سخت سبیل زهد
 زار بر شیرین هم شود بر کون
 جوشین وزارت سرم
 بنا استفت هوال شیرین
 جام بنامی دابر سندا
 نه فرض جینی بیروزه خالان
 شرکون زلفان چ شیرین

رستم کلان محمد سوار
 بر چند دستان هر اور و زوادی
 تا وقت غروب واده افتاد
 چه دما شیرین دستان قطره
 کشت کیلا نوه بنین و زار
 و ختر روم عکس شو کیلا
 تا یادان بقصر با نور جهانگیر
 شین فراوان رستاخیز کون
 با نور مریم قدر نادره ایام
 آخر جو یاران زلف بو عین
 در پی پنجه ویش دایه چیندا
 بنا خون هو کیند چنی و نوبالان
 برینان هیچ کیسور شیرین

چون گل عریان بینی چه جا مهر زنگ

داشتن بس در او مردم پاره کنند

اور و سقا خبر نیک شیرین کرایا

فر زلف و خال بغارت دریا

با نوبه او شوخ چه عنبر دارا

بجای نمی تندی ز زبانت خارا

به اندول درون خسته خط خارا

جو در او پوش سر کله دوار

مکرای و عقلت از نور دیدم

فر زلف عزیز دل پسندیدم

یه چه چیش از طهر از زوره کوه

به چیش از بخار از توره کوه

ایا به به تو زام تا کورن

دنیایم تارن بنیایم کورن

از رخ چه دمان تو چون نوحی زنی

شوخی شیرین خال زلف عنبرین

به بیگون بشا طارن اش

عرق جوهر لیم تا کاوا هم

آخردا چه بیم کیام فریت بو

سرم و سر کوه ای ما و اوجیت بو

یه کام کافیه به توره به رات بر

یه کافیه آرزو نیت و شیدات

یه کام حرفیه قوتش فریونا

یا نه رخ چه داغ هر بیت شیونا

او شوخ و شعور تا به شوق زرد

او پر شیرین شیرین و زار کوه

چون به نوله

کوشش روی زمین ناز بوی و گل	چون به شوق و لیس خورشید انوار
جم بینی پناخت با نوبت نغمی	خالی و عامش ریخت عین
بوجای فرج بخش بو عنبر نیدا	در شین کوفن بجای شیر نیدا
بانوی خالی دعای عنبر نسیم رو	بانووات به نوهر شیر نسیم رو
محبوب به عیب شوخ شکر رو	ش باز شد اندک ^{علازم} رو
<u>ملوزه زو خا و زام</u> سختم رو	نامده کار کچر بسختم رو
میوه کلما غنچه هر نور دم رو	دان قیمت تاج بر دم رو
روله نازین نوجوانم رو	<u>دایزینک</u> به سام رو
یا و او پال حریح همایه سر دوش	لاون به دستور رستاخیز ار دوش
وات بو نامده مان دل پسندیده	جود ما او شوخ ستم رسیده
باز به دستم بالا بگوش بر	دیم بجای و بر بصد داغ درد
تا ویلش هر کیز به کسی نبرم	چونکه من خفا و فر ترسم
او بازه شیرین راز شکر برین	ای معلوم به او بار شود برین

ح

چه بگوشان فایدش نین
ارضای رگت نامه دست نین

اید که شفقن به بانویاران
هوریزان شین زار و دلگیران

رسیدن شیرین بچشمه آب و دیدن حضور او و خود در میان آب

مستوی دیوان و فرخنده عشق
پر عاشقان به طور کوه عشق

چون بگوشان به شوق ضرور پردر
آوردن پرده از بود سوز شود در

پوش برک زرد و سینه غلامان
روشن کوزان راستن در فغان

به ترس ره زن بوخت بیعت
ش براده و موا بخت

به خاوبه خورد به شود به رو
طلخو چون طرب را کتو کو

در چند به برکوزن ترس
گاه به راه روان احوال بر

تا چواره رو سول کوسل
طل کرد و ادل منزل بمنزل

دماں چهارده رو کینودرنگ
رفت اقامت دست زور سنگ

روشن به رویش فوه به خاطر
به باقوت زرد خورشید فاد

کم به دانه در کتو کبند فرا
نه درج رنگین چرخ زنگار

شیرین هوریزان

شیرین هوریزادش چشمه ری
 آتش چه صافی مردون چه و اور
 چون چشمه حیات نه مرغذاری
 خاطر چه چشمه شراباً ظهور
 شاد طبر ز دراز شوخ کوسن خو
 فوجیز تر به طول نوغام نو
 اما چون شاد باز طور چرخ ز
 نه جوار و درش نکا کرد بسوز
 نذر نوران او چشمه اخضر
 بده ز سخن دیار البشر
 چون به کوه راه ادش شیرازی
 اینک صحنش کیلاجه به رنگ
 تن خسته و هلاک اودا که مورخ
 چون گلان غنچه دیم با و خورده
 پیاکی نه پشت شودیز به خنقی
 دسته ز شمش بست بیکدر خنقی
 چه برک بومشک ز زاده ارمن
 عربان به چون کلن پرورده چمن
 فوته بوم ماور زرتار زینکی
 بستش بنار ناز پر عطر مشکین
 بتا جیل او شوخ رشته المهر
 وینه خورشیدش بز ما هر
 در غلطنه اودا شیرین
 چون قائم زور سخا به نکلین
 پیچ حلقه زلف بسیار بوغز
 بخش کرد چه آودا چون بود خمر
 کیوان آورد برور آفتاودا
 کینش وینه مار قطران به آودا

نه نه دست زلف مشکین نه او
 آخر که شیرین جین وینه جام
 نه با عجم حشش چه چشمه ری
 سا با نوشتمه اودایا نو
 هر چند که صفت شیره قندیز

بخش کرد دینه مورز در آفتا ودا
 زشته ز بخش نادره ایام
 پیدا که در نور مشکین و ماری
 چون سر سبز شوخ هر بالک نو
 بگوشش موقوف نو به پردیزن

داستان ترسیون خسرو از همز و رفتن بر اه از مرغ زبون شیرین در چشم

شوار شیرین نظم تا نه نقاشی
 چون خسروش پور دانا قلین
 دایم الودقات دل به قرار به
 با صبا تا شام تا به مخر
 دینه غلامان جفا برده پیش
 هرگز خطوظا به برده با پیش
 تا به کج کرد پیش بر انزیش
 ما چنان جور مرا شخصی ترا نیکز

به نور رقم کله ای نامه نام
 به باب شیرین کیاست به ارمن
 بر هر احوال هر انتظار به
 به فراط اضلاعی بسته پیش کر
 مگوشی خدمت هر مز با پوشش
 به صن زلوک خدمت کنوازش
 یک چشم ز غمی واقع به پریش
 سکه زرشدا بنام پرودیز
 کیمت بود

کیاست بهر شد او فتنه ایام	تا که نیاید بوجه لایح او عیام
بگفته او شخص شوم شتر از کبیر	مخوف با طبع هر زخم پر دیز
آوردش ندان کار الکندر تور	بگردش خبوس زرد عرصه حور
پد چیش که ترس جسم جورش	به خشم عظیم تهاق تورش
شور بر حصی خضر فدا تهر	غافل به کار بازیچه نقدیر
ز زاناش خسرو به درد کور	چون باز شد انگ بر شودار
معلوم بوجه لایح بزگان حور	مهم کالان شیخ نظام تور
نعره حوران هر کس یک یازن	ایمن به اطاعت جرم نازن
هر کس در دنیا بر آبتین میل	ارینه بوارونه اصمان چون لیل
دست حفظ ذات بخشنده داد	به شایعه و کذب موش بر اسپر
همه جز قله فتنه آیزه	جبه دماغ شاه به پر دیزه
بزرگ امید پیچ با خنجر	طلب کرد پر دیز بورد بر هنر
وات شین به لایح از تخت	ستاره مریخ آمان نه بخت
علاج هر آیدن صاحب عقل خوش	حرفم چون داره در بگر نکوش

چند وقت جبر اهل شوم بد کرد
 بشود حال و سیت قطعه الفت کرد
 تا که بوی منبر صبار کرم
 چیش بو حاصل چه نور بد چون
 خسرویش آتش بر زمانه
 بقصتش آتش به نور بهانه
 شتی بشکوردیش نجاط عین
 وات بشکویان دست زلف چین
 نم چون بوطن طبعم بزاران
 چند رو پیغم شو غم شکاران
 با امانت شخصی کوی حال
 سر تا پای عیب چین و سینه لال
 بشکین طره طغرا زلف وین
 آتش حاشیه بوم افتاد بیز
 جقه زر پیکان شوخ شوخ دلند
 خانی مانده دستور نه پیچ شو بند
 خیال صاحب کام بلند و خف
 ویس و حکم ملاوس ایش چون دان
 هر ختر او شخ چون تجا نور
 روش کرده مشکوم به شغوه شور
 باجه لایان بو اوزلف بو غبر
 قدرش به شان عجم زیبا تر
 اگر به مشکور سوز مینارنگ
 چونی غنچه نوحیر خاطرش بوتنگ
 بهد سحر او شوخ دلپند
 طبع کتر نقش مکر دلپند
 پریش بکفور

پایش یک قمر الکر بو عسبر با ز در خاطر به فقر قیصر

موتور شدن ضرر و بجانب از من و درین شیرینا و چشمه آب

به مشرف چون شمس خاور حیرا سپار شود به شوق شولش کریرا

ضرر و سوار به چند دهنده غلام روش کوه با رخ به صبر و آرام

به ترس از فرزانان عالم و چون نسیم طرک کوس را دوست و کو

تا با او بوج شیرین دل سپرد تیش مگوشتا و چون حرف گویند

خاصه غلامان او در هر مقام بگویم کار کرتن آرام

به تنیا ضرر و تاج مکمل لال اما ز یاد او چشمه زلال

جلو بگوش کرد نظر ره دیش نه چشمه او آتش باره

به سلسله زلف کسب بوی عسبر کرتن چشمه او و حلقه زنجیر

ماور به نیز زیبا منور باف دینه سبی سول بستن زور باف

ماور روش پنجه برور سندر بختن و نوشتن زور کلدا

چونکه او کل بوم شکر ریزه راز سندر که تریب ز کشتن بنار

و نیش افسرد و مکر و نکاش
 سخندان بسیر به سرتا و پاش
 س و خ شیرین جام جم جمین
 بر آما چون خور نمود مشکین
 و نیکه سوار رکعتار ستم نیک
 مکر و نکاش مردان به یاد نک
 ویش وینم هما پیش تیزی
 رستن زور زین چون کهر سردی
 چارش وای به بسته سنبل
 بیو شو چه که کور خزان کل
 لرزا چون نیما بختی اورا
 بخش کوه بتاجید شک بافتا و را
 خسرویش او شفق شمع جوانی
 رسم با شرم نر باب ویش
 صاحب کمالان دانار دل پسند
 معلوم بوجه لار اهل خردمند
 مشون بغام بیشیان دین
 شیر صید انگن زبون گیرین
 چون که اول لار کند رشکوه
 زبون گیر باب ویش نر او رو
 او ریزا در لاد چو جوان مردان
 چه سیر شیرین ویش کهور گردان
 پون رضت ویش نه پشت نو دیز
 شیرین چه که در غافلین پر دیز
 با نر لارا اولف

کمال

والتس میران بیخرو بندو	بماند لا اوزلف عنبر بو
ار درو بنو خسرو به ویشن	بشکو شوکت شاهین پیشن
او عتید تبار کجسرو دستور	اما شفقتم اورونت بود
برکش به لانی تمام دانه بند	رختش شاهان نوحی و بسند
پوره شفقتم تاشن بنین	هر چند مرغ دل پیشین پروازین
پران کوه شودیز تا پنجم بدکم	ایدوات وینه برق شاهان
ویانه و چشمه کسین و جم	دما کی عت او شاکم
وات به چشمانی چون شروا	عجب منزه و شوالد کد
به هیچ کونی و ندر سون او	هر چند وینه باک آب آورده بود
خسته به به داغ پشیده به درد	بیایه پیوست کین آه سرد
کیلا دور شد اچون پاره پرکار	سرعت ندر چشمه و مرغزار
چون نیک پرتجوئی دروشی و اکل	شوشی به ندر باشه حاصل
به جنون بترخت به زامتش	جم به چون کان قوت ماتش

م

دات بوش خسر و بینایت کورلو	جه اید خرابتر ز امت ناکورلو
ش باز به تور شد اندک ش می	رشته دست صغیفی الهی
برت کرد بفت هر کفایت	یانه ویند ویران کوفت دست
ای هر بکیل بدوشت در دا	کو کو کواکب کبر و سردا
یانه صغیفی فام زور عرصه	بگنونه امت تا باز به تور
به ران نادان بگرشی غافل	برشونه امت سعیت بو باطل
الله چه بدخت نابخفته حاجی	عجب به شورشیت مکفای
فغانل بری نیند خجرویند	بدرشونه دست به نور بیویند
س که فراوان به قرار کوه	آخوندان بولس این آه سرد
فراتش بیاران اید کم دین	بشوق رنند بر پرین
بر پر کس نغوضه ایام	پوچی عشق نمبونه ام
ایدوات چون نیند رستان کور	رونذار الملک آلدان کور

رسیدت شیرین بکبد این بخت خسر و
 نختی بنده اشقی

بخامه مشکین آلدن شکر بار	لختش بندای لختش شوخ زرد کار
چون جو چشمه صاف پیر و شیرین	بیا تو کبک لختش نامه عبرین
بمدانم دار زره مشک ریزا	چون آهون ترس خسرو کریزا
تا یا وار در مشکور خسرو	قطرش دا چون باد بدوان گوی
حلقه لول زلف چون پاپه طوطا	پرستاران دین پر نوله نوتوا
شاهان شوه شیرین سواری	پژشکو شوکت یکتهد باری
بهر مرغ بر ز چون خاقان چین	مدران نقاچه مشکور بوشکین
ماجر بری دخت جنی پرویش	چند هزار عشوه در شمه ویش
رخت نی چون در حق نظر شیده رخسار	فوق سطر طومار طلای رخسار
که خسرو بیست ن سفارش کون	ز انان ن یہ او عجز پروردنا
کون ن پیاک نه نیست شودار	بوسش ن رکاب یاران بکین
بمشکور خسرو چون روضه کبک	بردش ن بناز او حور بکین
درخت چو شمع تجر کوی طوار	نیاشان بستنی شاهانه

بشو له چين قرص افتاب و ميز
 گشت حيران شدن به نوح شنكش
 خدمه و خدام خدام شاه
 واتن پرچمان چمان كه خسرو
 الله به چه شمع شوله نور يون
 شخص به رويش نوح و نوزي
 نه خاقان چين نه شاه خسرو
 آخريه ادب او پرستاران
 ام به نو دين پا پوشش كردن
 واتن ام لدر سپي نظاران
 دل بهي سر سام بگير دست
 جناب عليها ريم آستين
 غنچه لب بلبله نكاه چون گل
 شرح التفات فرخ به حدشين

موافقت است و دست نشكوب حازر
 چه شكو نوكت به م سنكيش
 چون ديشن او شمع نور اله
 شماله امهركياستن به و
 به چه سايه و م شاه دستور يون
 به دست و با هو به دل پسندی
 به ملاء الهه مرزبان نه خو
 او شکر رازان عنبره دوران
 سجده پا سر بر خسرويش بر و
 باش بالادست زلف عنبر باران
 اهلهت چه كسي به كون مقامت
 شيرين شم شوق نادره زرين
 وات بو نوغمان زلف و ستمه نيل
 اظهارش باش مناسبين
 با ابر صمغ عالم

با الپمخ عالم بهاشتن ۹	بلکه گشت عالم بهار کپاشتن
یا کشتی برجه خوش زنجیر بازر بو	دانش باجه نقل با دام تر بو
هر شام و سحر پول مدبران	او پاشنی یا کشتی به کلا و کران
پول خال خالصان منت بردن	بطور که در استیجا آوردن
با مشکبو بان شکسته ز ستار	او طبرزد در از جامم خسار
شیرین کبوتر کمان بردن	جو بون خدمتش بسر و مکرون
او پاجیشان وینه پرستار	عینارا دوران در روزگار

رسیدن خسرو بجانب ارض و آفرین همایین و زینا تقبل او

خامه شیرین کشتی شوخ عیرین	به تور که تحریر ای نامه عیرین
چون خسرو نر و را و چشمه زلال	در کفت بدن تنگ بخا طوطان
بد فرزلا چون برق میا و ا	آهش چون سنا سر کون تنگ
ار لوجه هیران ناصب منال	سید اسریش کوان محال
مشق بوسند دنگ نالیش	ترجم بر و خ زامت باغیش

حصه خرد

مویار است است روزگار	بیا مید و صل پر زار
آهش چون سما بر چون سما	غرف تا بجز گوستان یا وا
سرد نشینان بلبوم بوزار	چندان گوستان از مخ کوز کوه
دشمن ممتاز کوه استقبالش	زنانش از بر زنی پایه اقبالش
به دیوار به ایسمه ایسمه کج	کیت عشق بیحد پیشکشانی بی شفا
بشاد و یو بعین عشرت و یارا	چند جرم مکان او و بیته دارا
نوه نو شیروان نادره زمین	چو که هم خسرو شاه را کین
غلام موغان بد و کوه کوز	سوار به برخش باد پارس ز مهر
بجان و یاران زلف بو عین	یا و ابو مقام فرخجی شیرین

شعیرین مهمان با نواز آمدن خسرو و استقبال کوه او را

یا و پیش احوال خسرو پرور	چون مهمان با نواز از انگرار
حربه و دست شیرین از در برد	خسرو سپاه و نایب ز زلف پوش
تا به نو شیروان صاحب عدل داد	شبی با استقبالش کسرت زاد
انفاد کس کارش مانده کون	برسمش مان پیش کشش کون
انفاد نش - خوشی	شش در

نوش چیش جام با کوه نام

فشت ز خدمت تا هفت روز نام

بیاخت بنا پرین رخت

با نور بر تلکین صاحب سیه و فر

عرجو به پار تخت کینه خسرو

به دمان هفت روز روز را بکشو

چون و کله برود کرم بد بوس
بعیش و عزت بود یارم و شکر خور

و از من به خدمت شاه ایدار چون
زستان چون کرم در به به با و

شرف شریف برود برود

خیمه خسرو برود بار کوه

شو تا به روح نورد تقصیر

با نوب خدمت او شان به فطر

داستان حقیر چون قوا از برای شیرین و بد بکر نشانی او را

به منقار طبع به نور ریزا قصد

طوطی سخن سخن نامه دل پند

مشکو خسرو کرد بدولت آوا

شیرین چون ملک مداین یا وا

که پرویز بود اسکندر را کسر

به دمان مانا شفت از خسرو

قدم برود چون بار ملک از رخ

جه ترس در ز بر یام و وطن

جو سبب ہے حد کرانے دروش
 یا و با آسمان ہمارے سردش
 بشیوہ دستہ زلفان لوش
 خم ہے چون کان بالافقوش
 تا چند رو بہ نور بچ ویا را
 ہم جو در آہن آیر مو بار
 شاعر شکر از ان زلف و عین
 رم کیش رندان بیوہ توفیق
 در عت سوار اور نہ آودا
 من مدام کور مشک بر دافقاد
 رعنا سوار چون سول ساوا
 اور نہ آودا بچ وایا وا
 عمر خسرون او دارا شلو
 رشہ دستم لبلاوم لبلاو
 ای ہم زانام خسرو بوشن
 ویدین ہے تور میل مہیشن
 من بدیدہ دل جو مدار دم
 کرد خاکپاشی بالون وجم
 سول کوس عطر جین لالہ
 ہے خسرو ہے نور مکھ خیالان
 ہے شریف شہ دنیا و
 دام اللوات زار و شیش
 آخر روزت جس شلو خاور
 یک ن بیم خستہ و بیمار بخور
 یقوت زخم

زردین تمام چون کبد از درد	یا قوت ز کم به طغیان ذرد
به جا سیوان کرم رستاخیز	به جا همچون دیرین پروریز
موازون به کیهان شیرین بیزاری	ارواح بیم سندن در دمن کاری
خاصه غلامان دولت سر اراد	ارمقربان جم قدر خسرو
دنیا دروزگار بداران و چم	مقاودن به امر او تقاضا شیم
تبتند ابو آور چون چشمه کوز	قصریم در کارن چون قوس
یا کشت لیلخ بو هو اش ز سر	با بشرط او فقره کوه
پار جلال کبد لیلخ نشیم	چه پیش خدایم جوا ^{چشم} _{ان} ^ن _{ان}
چه رخ در شکو ستره بشکون	نواچان یا کشت بو شد شکون
واتن انعام نوحینه نوبر	نقیبان شار فوضنده اختر
رائقن که واتن فقر شایمانه	خسرو لال پوشی در زمانه
بنازیم پریت رنگین ترنه کل	بهد مکانه تو بواز دست دل
معمار کام معمار بغایت هوشیار	صبار و سعدن ما در معمار

بازیم پریت یکم شیرین	بچار مرغوب صاف جو شیرین
مخفجه شیرین اور و صحرگاه	القصه باران سر ابرده شاه
معاررت دست شیرین دستکاری	بخلوت طلب کفن معاری
په قضا ایم آمان به وطن	داتشان شخرف به صد خستنی
دامبار سخت برجه دیون	شخرف جامی کار بر مردم فریون
مکنن به امر او بشو و بر	ارو اچو بجزع سرتون ببر
چون سرفه عیار حله نازون	سامر صفت فون نازون
اور کارش آرو بفور	به ایمه قهر شان دلیور
صاحب هوشی نام دانار دلسند	مدعا بدن اتا فر دمسند
نام نوره خا ر صاف بد هوا	بیش تغییر کرر قهر کجای
به فروش و فروش به اسپ دستر	انجیت در کارن به زرد زور
به ایمه آرد بلکه محب باله	سوار دست مزوت بتان باله
چار بد هوا حریف نادای	معا صاب الامراوان نجار
منشور به او قهر بقم شیرین	تغیر کوه قهر الای عمیرین
زمانی اس	

فراموش ای اسباب بایر ستم
 ای فرس و فروش بپیر ستم کفتم
 هر چه کمانش کنج سردستور
 برکتش و بر صبی شد خابور
 یکجا خضبه دست یاران خسرو
 چه بخت شوم اهل شوم مشکور او
 بولور عاجزیم کار آمان بیم
 به خوارا زیم من بمرک و ایم
 پول پرستار زلف تو حسین
 ای تند و تاز چون دین به شیرین
 گشت هجوم و بار تختش آوردن
 کشتن ای شیخ شیرین غمزه ناز
 با الله به دستور دلدارین
 چون تو شیرینش ز نوغانان
 یه رسم و این دوستدارین
 به تند و تاز بر نو جهانان
 شیرین رو دن به یک کار تان
 خدایبزار بود دیدارتان
 ایدوات و پانپاد گشت کلکون
 قدم برد بوقر بالاز رستون
 شد لب چو که به هر خسرو
 شین مکھ برد منالاشو

آمن شاه پور بخد متحرک

معجزه ای بزم حرمه باده نوشی به تورنوش جام به صندلیک
 شوی روشن تر به جام چشمید در روش چون شام بر جیس ناهید
 نشسته به خسر و خراکات هر غاماتی به چم به صند تا مار
 چند کسی به ندیم سخن سنجیده دانا و بزرگان دل پسندیده
 کشت تمام خوش لفظ کشت ^{تغافل} کشت صاحب جفر زیج در استرلاب
 به تفریح طبعها یون ^و چمن و چند بکله حاضرین او نشو
 به سودی بخ بند طوف پر خطر چایک فراشان ساده بو عنبر
 به عهد ران خراک نشه تمام پوشش بی چو فیه سرد و شب شام
 صحنش به جو بر عیر و عنبر به راحیم عمو به تنگ از ضر
 میرا به لاف کز او بنامه ریض روضه به منت با تا
 به زرین منکل بیاید دوا ^ن خیز ازور کلک نشه ریجان
 به دفع سرد زور خاستر در روش چون لال برخش اصل
 زخا آیریا

نسخه

کامبر خفته کامر سوسنی	زغال آبر بسیار ار منی
زینبده او رنگ فرخشن نامی	ش پوروات هر غلظ لطف الهی
و حل اسطرلاب خورشید خاوه	تا روزانی نه جرمخ خفسر
به اوتاد فضل ایزد بود تا ایم	طواف خیمه خسرویت دایم
در ازین صحن زلف نازک نو ناله	حدیث بنده قدیمی عالیان
ماجرای شیرین سول به اندیش	آخر حکایت صورت کسوفی
عرض کوه دیبای تختش کر ^{مقام} کرمان	بلفظ فصیح سر اسر تمام
و اسبهای نقاشی دانا جواهر د	ساکه اید شنفستش رول بر صد
کام مقام به نوبت نور شیخ آوا	آخرا و غام نویسنه ساوا
اوشوخ شند انک کلا و عنبر بو	وات او تو غام نور سیده نو
راهیم کرد در لاد بشود ریزه	بوریزه رازان شکر ریزه
بنیادام به اوشوخ شند استوار	بیا من چه رنج را که سخت حر
یا و ابج شکوی بو مشک بر روی	انت الله او بار آهو خرطن بیز

خسرو در تقدیر بر بولاش پور	کل کل شکا و ابجد در مسرور
جهد و تعظیم و تحسین در شش	فرمانش دانسته لدا ل کور کهن کور
او شو بخت تا به شوق زرد	ش پو چرخ کور هفت ن کوه
شاه هم چون پور خرمند پیش	تا که کعبه بیان کرد گزشت و شش
معلوم و استن او شکر از	یا وان با قصار صد این بنا ز
خاطمه کلام با پدید محسوس	هم به نون پور پر زنده به پسر
شیرین نشد اند چون اول وطن	باوردش دین ملک ارمن

رفیق شاه پور عبدالمطلب و آوردن کعبه به ارض و حفا او

طولی خوش تقدیر خاندان زبیر	شده طبع شیرین و شود بزر
و بنده نظام شعرا دلپسیر	به دستور آورد در برشته تحریر
جو جهانمان عرصه هفت کشور	زمره سلاطین سکندر افسر
که چند خسرو هم قدر دارا	بعیش و عشرت دنیا شوی و با
برو تا بشو بشوتا برود	چرخ خانی صان زلفان عنبر نو
منون شربت ارغوان زنگ	مغرب ز نغمه عوف خند

شور به روز

شورج ساز بزم داده	بدرت و سیرت خوب داده
بشد لبان رازان شکر ریز	نه گفتند بزم و شبنم گفتند
به نغمه شبنم شوخ خوش آواز	بر و صبر و قوال رند چو دواز
هر دم سخن کفنی بکذاف	بغیر خلدت داران ز زبان
شور او خسران کز خون شیم	منوت جرعه جام مرصون جم
بانور بول غیر شرف بود او	چون شمع شامان بخیزد خسرو
دم نونان چندت دیوزوق	چند و شفت ه شراب پرتوق
به دهال شراب تلخ عبیرین	لعل کردن شیرین به بخت شیرین
شوات به بانور زلفان عزیز	شرفم بجز و برادر زاده تو
سگندش کز گش هوارش بردش	حرکت پر زوضی چه داع در دوش
ایمونیبار تخت اشرف آلام	پیکرین فرجه آوردن پیام
بدولت خانه من تشریف بردن	شکوه بو مشکم مشرف کردن
به بخت بکیا نو بیک بو وطن	تا باز باوروشی ملک ارمح
بانو ای شفت چاکو اخصیر	بوس باران از یک خسرو پرور

وانش تا بنار صید جوامور
 رختان بود حکم بخشنده داور
 برتر به نمان صدر کوست بو
 زهره دشتر سمند بوست بو
 هر نه حکت بود به مده تا مهر
 ممتاز به بتاج به پیش مهر
 چمن دان کنیز تلخی دیده اور
 بمره شیرین شاد کرد به نور
 من اور و کلاما بتاجت قسم
 بوصل شیرین تا لیم سبو کم
 شمشاه به زبده شوره اور
 سنده خانه من مشرف گردش
 به هر کس به شیرین مکتب بدو
 با هر ضرورتان کنج و کبیر
 کلون اسپون چه خس بودیر
 چون ن بار طررت لاند نیز پرن
 حاضر به بودید به سمند پرن
 پیش منجوشون چرخت زرت
 به باش صد کنج به در و کوهر
 خسرو اید شفت فرماش بقور
 کلون سپردن به دستش پور
 ن پور نش و لبست کلون تان
 بعضی کپاه شی بعد این
 بهز که ش پور روز خور او
 بدر وازه قهر شکلیت او
 وانش به تحفر

عوض کرد و بار تخت ز بخشیدن	والتش به شخص زلف بوجسیرین
مدران نقایح قمر زج بخش	تا پور صبی نوح شیرین بخش
ظا اراپشتن او یک پر بهوش	نامه سربور پر وزیر لال پوش
فرض ورن بید بخد مت	ار مدر خصت به راع طفت
طلب کفو در ست بهار تخت تا پور	شیرین شمع شوق جبین بر چه نور
یا واپسار تخت شیرین دلسر	وغنی که تا پور وانا پر هلسر
پس پارس بر شتاب پایش	شاد بکبر آسمان ریش
تخت حال ادویش کلا فوسن	دینک تا زاده شیخ امرن
نشتن بیداع تمام تنگ	ویند وانه لال زور سلفه تنگ
میور و شد اعارت چون کلاو	هر که و بسون شزاره افتاو
سجده بر دهنور روما دلا خاک	دلکیرین پور بر بره غناک
سر تا پا تنم کمون رضا بو	وات دک خانو تم زد نام لال بو
بزلزله لخت تمام خاپور بو	یه چه تقریون هر چه تو حور بو

باب توین قوری به دستور
 قانع که بسوس بدوزخ حور
 پر اسپکرم سخن ترک سایه
 رازان ریزه قند قرین ماهیه
 خاضر طوطی شکر خاردل بند
 به نور بریزه راز ریزه قند
 دانش هشت پور کیمیا کوی کج
 ارتوزان چند کینم رنج
 شکره جبریل داغ درد من
 رزق آداب شو بند من
 تا بقدر سال بلکه زیار تر
 عینونه ضبط خامه بو عسبر
 برادروث پور بدوان محو
 یا و ابشکور در بسته خسرو
 جمع پرستار شوم به غیرت
 ورم جیاد شرم به عرض سورت
 چه راز بطور کار کردن بیم
 واسم آفتاب صد جبار کرم
 بریده پراسر خاطر پرنان
 چه ناعله کز ایزام جیش ن
 ایسه یا جعفر پرم خاوندک
 مندان خردیکه رخ بخاطر تنک
 آخر کمن پور نادره ایام
 دانش سوسن خاوند صبا سبایه و سام
 خسر نه از رخ انتظار تنخ
 بانور و سوزت طلبکارتن
 هوریزه تا بشیم بدوان محو
 بیار تح خاص خند خسرو
 به شکره یاران

به شوق یاران شرط و بنیت کم
سوار به پیشین جگرفت پور

بهر از بزرگ میچ ماور و چم
روشن کرد به در من دیده شایع نور

خبر یافتن حضرت و از وفات هرز پور خود

مشق خوش نویسی بلاغت آئین
به دستور به آو طلا و طلا حور رد
که پرویز پورش رفیع شاعر
ناگاه قاصد دل خار خسته
چون کاله چینه بر چه اسیر بی هم
آماوات هرز نکون به بخشش
بی ز زین تاج شاه وطن
حرم به چه قهر آلد ز زین تبار
ایه اوج قدر دارا در کاشی
غلام بگزینک چون با جانی

خاسته جوش پور خرد مند چین
سر لوح از شرح جدول کار کعبه
نشسته به بنزم او بهمنش پار
آست چون چه جوکانیم بسته
پین ۲ پین چون چرخ بادام
تخته تابوت کوه ملک به بخشش
نیایشان نفوق کلد و چه کفن
به دیلم و تاج به تخت و طومار
سای سنگ اجد به با و اویشی
جلدش کرده به عرضه نماخانه

سازگار همه از پیش این که با هر روز به روز بود

~~به شوق یاران شریفیت کم هم را از بزرگی بیچ ماور بیچم
سوار بشیرین بحرفش پور روش کرد در رخ وینه شمع نو~~

جز یافتن خسرو از وفات هرگز پدید نخواست

تو که پر دیز و دست فرستی	تشریف شریف باور به وطن
طلی کر بنا جلیب زشت و کوه سارا	بخاری کیست مکر مددا را
دست به فاصد عرضه او غلام	یا دوا بد بسیمت از فتح مقام
ز انانیش که در خون شوم نامزدی	تا سرچین و کسی بسد بزدن
معلوم به به لاش دنیا به تورن	بجو زده بر مکر به خون جورن
ارمنیوت نفوق وینه الکندر	طهارت به لادن تاجی به کوه
صلاح هر ایدین بیسین بن مغرور	چه چیش به لونی که خون به دستور
کامه مزایه زور کانیات	تاج و طهارت کشت و ست بمرات
از دنیا به لوط او شربت دار	سیره قنذاد و ایم پر زاران
دایم و در هم پرر مهاش	پرین به ترشش و شیرین خوانش
جیاهرین جیش برغاند	صلوات کل قنذش به زمر تا نند

ش درین بدین

ن ریش به شیون فرقت به جم

زور سرزمین کس نین بچم

بچه نفت به چیک بلد از سن

سورک سبک تمشق

که بکدر او نون آوسر د

بزم استقا وینه کروز رو

چونکه به طرن شرط آیتش

چه چسان دبوک به پیش

خانار قباد ار صاحب هوشی

به پیشه دانش جام م نوشی

به حرف زینت دنیا خون پرو

چون عی مریم دیت بحر دگر

چه پیش که الباب دنیا بقا

چه کس تا سر عبو با ق

به شرط به نون بین نادرسن

ونا چند شانی صان هر وسن

کس چون ک دبو به زنگا

ار صد شهور مجن مان

ساخا نه طو آر دنیا هر به

وس چون ک ن پیش مغور به

مردم به نور ار دنیا هر ن

ابله کیون پیش مغور ن

داستان بر تخت نشستن خسرو به پادشاه و پادشاه نین به پادشاه

به طور کرد استار دل پسندیره

عیزان عقد سخن سنجیده

چون هر ز حکم ذات الملک

مغزول به به تخت فرخشن شاه

بمعروف

ممتاز به بناج پادشاه تخت	شش برادر الملک شاد فرزند کشت
درویش چون دیکه بر بیان دراجوش	هر چند به شیرین شبنم لالیوش
عیب ترک نام پادشاه تخت	اما به آداب او در جوان تخت
صبح و شام و پیش و پستال مویار	و نه به شیرین به عسبر دار
دانش از نامه شیخ دلپذیر	به طور کرد دانش نظر تقریر
مخروم به وصل شاه فرسخ شفا	شاید چون به قوس شیرین کوه سوار
با و ناس بملک ارض بصد ناز	بچند در کلون تند تیز پرواز
با و کلنگه بانو بوس سبل	چون آهوی مشکین مست پره کل
چون شیخ در خان تجا کور طور	ارض کوه بوقت شوک و شیو تر نور
خدمه خادم خواجه و پرستار	با نوا اهل بیت تمام اهل شاد
به ن و پیش بیحد شکرانه کردن	تا درین سجده خاک پیکر کردن
کردن کبیر و قویچ آتش خانه	به با قوت و لال به کورانه
شاد و بیخ زدن تا بیت کور	به ن و شیرین شاد فرزند خو

هر دم او بانور

مردم او با نوزد لفظو عبیرین	مبوس پیوست دست و پارتین
تخت خسرو اسبابش است	هر چه که کنج به چه مه تا ما است
چون گرم به چینی ش از زیندیش	نه عرصه دنیا کرد بطفیلش ۱۱۱
نهم چون سرمه کین خاکپاش	اسبابش است که دکه بقداش
چونکه حالزان به اور کف عبیرین	ناوردش وجم ویرده ورین
چه چینی مزاناش او نادره کور	یه به کرده عشق پیشی آمان به طور
مشورن نوزدینا مشوش	یا نه چندی کس عشق کردن بسروش
ضرب پنجم عشق زور بازو درد	صد ز بحر فیل مکر و کرد
نظر باز عشق هر دستورین	عاشق بیچارن کشتن سین
صلاح مرایدن نوزد ابام	هر کسی بر درد عشق مبوس سام
فراوان به بیچ نوزد سترین	چه چینی بر ز موفشر بلیرین
آهز که بانوزدانا در باکین	زار عاطف خسروانه ویش
فزاناش او هفتاد گزیم کوف	چرخند اسباب پیش سپردن

چند خند اسباب پیش سپردن	فرمان او هفتاد گنیز جم کون
او هفتاد گنیز شد اندک و شیرین	ساکه دین شیرین زلف بو شیرین
هفتاد توپ زرقف محطار و خارا	در عت کج پیش ن جو نزارا
شیرین بدیدار او ذلف شیرین	دوبن نوک کج ن شیرین

طاقم خسرو از رفتن کسیر

تجدید کرد دستور نو شیردان	آخر جهاندار جم کسیر کیش
به مظلومان ظلم ظالمان هر کوه	ولایت بعدل تمام معمول کوه
مخلدوب به شغل راست پروری	وضوح را عدول رو به سرور
سزای کوه بعیش بعشیر یو	خامزه کج آن عیش خود شخو
بروتاب م هم کرد و نخبیر	منو کج شتاب م نایبیر
نه خلوتی تا مکر و زاروشین	با چه شیرین او کج حرم مکن
پرسش بفرود احوال شیرین	آخر به شخرف زلف بو شیرین
به چند وضع شوق شوق کج پور	عرض کوه و بار تخت او دارا
نشانه پست سمند کللون	آورد از ریزه قند قامت ز شیرین

نه قوجا بریر

با نر نام تابه کو بردش	نه فقر جابر زید و بر کردش
حیران به قام خلد عجب مند	خردی نیز تک چرخ بر کزند
مضمون حرفش به خاطر پسند	ساکه اید شفت ن است بلند
چند به حکیمان دانار سونکا و	چند به بزرگان بکلر اف دا و
چند به خواصان دل خاص شناس	چند به سازنده و باران در تاس
وینه اسکندر نشت بخوان زین	کرد بزرگ امید او بجای نشین
همه ناله فقیر صد اس زنجک	وضعی سوار به او شای شنگ
به تاب پال عرش کوشی لرزون کز	به چه کرمه کوس زره پنج زر
سپاسم رنج کردان شکر	جز و غله مان کلبور سخن بر
روش کوه نولادت سوغان کج	او شای عقیق بزاران دانار در کج
مهد مزاجی به بو سبد	طرح کون رانان منزل بمنزل
جام فقور به مراحمی	منوکن شرا چون کبان
بعین و عشرت مشی براده	شفت به تو برود و نپاده
خسروش در مو بدن شیرین	کون ساقی در کس ربا ده بعین

بدر بیم جام بهی مشتاقم تا به سر بر شوی در فراقم

سیدن خسرو با رضی برین شیرین در بام قو

بد تو که رقم خانان ملکن چون خسرو یاد اب شد ارض

به حسن و بخشش او ان صف آرا نزار اقام کوه و کنج دارا

هر روز به ناز لطف به عالم حاضر بکدار کم چیز فقیر مداز

منجی خسرو داران و مغان برز تا رهت بلند شیرین تو طرز

چنین نهاد وجه طبع کریمت بخشان به عیب عطار عظمت

بزرگ به بخشش نامه و مویو مشهور نه آفاق تا بحر مویو

آخرش رحم قدر بود صف کن محفوظ به خیا بولکه ارض

به چیش ^{خند} شیر مکن مکن ندرش را اس بغیر مویو سن

موانت به ذوق نه عرصه ^{شستنی} آمان تو بهار پر گل بکشتنی

آخر به کور او ان صف کن گفت زلزله سخت نمک ارض

خلق او دیار آگاه بین تمام به شکور مویو ان رحم چشم

با کلبه با شیرین دلبر نین با خبر چون ه جو شکور

با کیز ز شیخ

سزوبالار قهر و با چون شاه	با کینز شوخ شد را ز
پختی زور و زش کلدار ارج	کریان و پا چله چون خیمه سوسن
وستن فوصه زور زمین خرواش	سپاه چون بحر قلزم در جوش
پرستان کوه تمام به خسر	آماه تخیل جو سپاه و لشکر
بیا و نوار عقیق سحر شیرین	جره تش نکرد اورده چون
دم بدعا خیز دست بسینه	دایان هوریزا به نگیسو ۱۱۵
ملام کار داغ به جبران	وات هر کل غنچه به نوش کشفه
شراب کار عشق نه جانت بود	تا برور شکر و بکامت بو
کچهر و بزمر به سولت شاکر	خاقان حشمت دار ارج جانک
پوشن سارا و دست کلدار ارج	به سپاه خونریز بو شیرانگن
جولپار برسم ضیا عجب منده	سیرین نم لوق لوق دل پسند

کریمان خرد و مهادم صین و رفتن به ارض کلانکا او

مستوی دیوان دفتر خانه عشق چه باب پرویزه تور دالمشقی

به دام چوپین به من اضر و تا که آگاه به بدوان
 بکافه اعیان در این تمام مخفی به ضرورت بر حرام
 طلب که وزیر شکنین خانه تحریر کرد به نور شرف نامه
 خسر و طفلیون لوم که شخت نین سزاوار پادشاه و تخت
 بعت هر از خیل اول کون عشق باز و زرن کرم عدل دادن
 برش هر چون او پیش پادشاه و ایم جو بار جام ساقی و سادو
 قتلش واجب چون نین تا پیش باین کمان عالی
 عینش برست مملکت دار صد زین رخ و رن به شد بار
 به لاس کی بر شراب احمر را مرتن به من هر و افسر
 بنجو و ملک به درازی مدر و به تخت من هر و ازی
 همان به بود اسیرین و امان او بروت نزه خشن
 علاج هر ایندن او نور به بکر خوبسی تا بچند و خست
 کسیر چون شینت بند رشت پیدار و پادشاه شیر سو
 تاخ بیاون

تامن بیاون چومار از در	بکون کار بر نه شود بر
هدام به تدبیر نوم بد فرجام	امرا از عظام کافه خاص و عام
یاغز که نام کشور به کشور	چه گزیده خسر و بستن نکر
خسر و دیش به نور بر کشن گنجت	دست هر کرت به تاج خسر و تخت
عاجز به تمام به چه بستن و شین	هوریزار و او بخاطر شین
به ترس شمشیر هدام حور زین	سوار به نه پشت سمند شود بر
بجاست اوزن کن این لب بند	دیش بر کرد و بر به چند فیل و هند
نمیب و التودیز نادره زانه	تایا و الملک آزر با این
چو که ام اون آشفته به دل	بلکه از رنج موغان که منزل
چو که ام کورق عدا را	ط که بتا جلد کتو کوس را
چه دین شیرین کف و دست بند	آرزو بلکه موغان که منزل

دین خسر و شیرین ملک بکیرا در سلار گاه

ساعتی از نادره بزم کبک بیز
 به نور سراج زرین کوه بیز

اورو که خسرو و بومغان با و شیرین چون حور حضرت الما و

چسپا و سون سیا کلندان طوق طوق چه یاران بول بول چه

نه سارا موغان شراب مورو مست و شوخ شوخ سیران مکران

به ناکاه خسرو دانا رخا صیال یوان شیرین سول سوس خال

هر دو که چون صورت تخت کنده میان به یکدانه داو او باندک

خسرو چون رخ باز شد انگشتر شیرین وینه سول رشته الهد

خسرو چون خورشید در شعله نور شیرین وینه شمع تجل کوی طور

خسرو چون بوی شوخ کفای شیرین چون ترس شوخ صفا

یک چه یکا شوخ شد تر بین ار که یاران هر صاحب فرین

مغان نور رخا پر ویز خطا چون نوشته کلبا غمچه نو خیز

دسته لول زلف سیار عسیرین مخن شوخ شیوه شیرین

شیرین چه شوخ شیرین خسرو چه دسته کاکل چنق پیل او

زره عقد و هوای پیش بندده بیان شد بول بانان شنده

خسرو چه شیوه شیرین پر شوخ ملزاج چون رخ سکر و مرق

شیر نیر اندام شوخ اندازش	اروش برده بی نیم نگار نازش
عقد و هو شو نام بر شیش ن چه	ادند کردن ن تماش روی تر
به پشت سمند گفتن زود خاک	آخرد و حوش ن لب تشنه و هلاک
غلطیان نخاک و به مدارا	ساعت وینه مرغ بسمل را
بیکد از ار فراوان کردن	جود ما نخاک خم سر و آوردن
بد و پریان خاطر کون رخش	جود مایار ان خال دانه بدخش
عقد وینه شمش کاجین قمر	سوارین به رخش اد هر و دلسر

تکلیف کجود شیر خور و

چگشت کلدایان بن بود	و ختر سوارین شیرین خسرو
به شیوه شیرین شوخ شکست	یاران حیران بین به بگریخت
شیرین بلیک خسر و سلیمان	قیاس مگوف اد نونما بان
نور شیرین خسر و تن صفت	سپار نونالان خسر و خند و
عرض کوبه جنایم قدر خسر	شیرین او کریان جود مدار جلو

دانش فرات نام شاه فریدون ^س سالارن مان تاج مکر ز ^س

جهان را پیش حمت پیمان ^س تاج و دیلم بخش فرخنده نمان

چشمو بفرخ یا دریت ^س بود کیرن خاک پرستار ویت

چند نوحه زوم نیستن ^س به باده کلنگ خم بیدم و باد

خسرو و اول اول غم ^س حوالت ز یاد بوسایت بنو کم

بگیش هر کس عالم ^س عزیز نواز رضا تو ابن

عیب نین به لطف زار ^س غیر چون مخ اگر نواز ی

سیرین اید شفت به لفظ ^س قاصد کیناست بروان و

به فر قدم شاه ^س مهابین بانو در دست جردار

سوار با بانو ^س آما و پیسوار فر بخش خسرو

به دیار نفسی ^س کین پیش کین بهد فرادر

آوردش بقهر ز ^س نش نانش به تخت چون نمان

خسرو نش به تخت ^س خاطرش شاد به عشق شیرین

سوکندران

سوگند دادن مهین بانو شیرین را در باب حضور

نقاش از نقش خانه عبرین به دستور کوفتخت از خانه شیرین
 با وجود بخت و الا شکار یا و نا بجزخ فوق افتخار
 چه ترس شیرین شیدا بر ویز ملرز چون شاخ سول که او از
 چه پیش هر کس در پیش پاک بخین به عیب صاحب در کن
 خوف ناپاکان دایم پیش تا زدن دایم جیب ناپاکان
 بانو زانانی بکار خرد و به عشق شیرین نظر باز او
 و اتق شیرین بر کزیده مخ فرزند عزیز خود دیده مخ
 به قاف تا بقاف بهمان ناز شکر شکره زیره کارتن
 چون تو اهور فلک رخ نین نوره خطا تا خطن
 بالادت به عین حق شکر بگو جینت به جام جم کرو بردن
 تو همی غنیمت باغت تشکفتن الماس وانه دجیت سفقتن
 اغیار هم باغت بر نوردن کس شد دولت لب شیرین کون

غیر بدان ماران طره شبنم کس سبز پستان بالار نوزخت

کنج سر عبور و بسند ز سزار به هوش شوخ زرنه

هر چند دانایت دل پسندیدن با فعل و فعل دنیات ندرین

حیف و بین تو آن ایام مدهزه رایان ویش کرد بر نام

به تور معلوم خرد و لال بخش نه لیش شود از عشقت کون

صرف کرد و بجهت همین زمانه حلوا شیرینت بر ایلیا

نوا بر روان بر روت به لای به دران نادان چنین بازی

دست بستی مکن به ستش آخربه مود چو تو قصتس

ما چنان سینه شخصی پرستاش چند خوب شوخ نه سر کارش

بالدش از چند شوخ بر زبان طو زلفش از چند لول لولادان لونی

تو چه دلش به او ان کا خا هر یک بو قاصد شیرینتر مسر

صلح هر بدین ارتوش فرورن ارم عشق تو دیدش چو نورن

بشیر مبار تو زلفان بو عشر ارم پر کرد و به کج کوه

تاخ پیش درون تو کجلا ایدن را که راست صاحبان

ورنه ناظور

ورنه تا ظهور عرصه قیامت	ملکیت سزا و سخت صبر است
شیرین این شفقت چه با نور بر تپش	حرفش چون دانه کوه مرتکب کوشش
و است بهفت اوزن روشن بود گویند	عنه عزیزم با نور دل پسند
ارضه و بنیو نفیتم افسر	ار بدو نیم کس امر هفت کشور
ار در از مال بختو بیج	ار دینه ققتنی آبر مشولیم
مخ چه امر تو عشقون و بر سر	مر کلا بیوش بهام سر
مر بارچم کز ان من بدار حاجی	چه کلا من بدون نه خسرو حاجی
بانودیش به نور شیرین گویند	چه دوسوله ملک خاطر اسام کوه
هوریز ابوس اوزلف غیرین	هر دیده قطران خاوا اول شیرین
باید ایش خفت او خسرو	بوضت و بیوخت برو تا بشو
بنیسان بهم چون کبیدن که	بنوشن بشار حرم جام مر

رفتق شیرین خسرو با پرستان بچو کلان بنذر
 کل چنین ارباغ پر عطر سبل

به دستور بستن دست و بسته کل

تبادله ار بند و شوق حسین	کلمین بانودا بخورد شیرین
حسن سیمای صدمه شوق نور	درخت خاضع صدمه کافور
کیلا بقدرت ذات اله	زند تیره شو شمع و کاه
شیرین شمع شوق بیدار به خاد	صیقل دارض رحمن و حق آفتاب
به زردی صفت حسن به دیار زند	پوش شاه دستورخت زنگار زند
از دما کسبو برهوشا کوه بخش	بست نقد ترکش کلدوز پر بخش
شوخ شیرین به زنگار حسن	کرد بناز و قوس پرش زنگار
پیکان پناز رخ طومار کل ز	موزلفه یا قوت پر چه طوی پر
حوظه پوشش آورد سردا	ورد آهن از در برد کردا
بست نقد شمشیر جوانان	بران ز جبه تیغ شوق ابر و دیش
دستمال از ز تار بافته ارمنی	کل قرمز و زرد کله کل کوشنی
دانش بناز نگر دکل و چه شکار	خیز اصدخ به چند نارد و نور
شوخ تری شوق زنگ	سوار به نیایانه و زنگ
چون آفتاب ز پشت بادبار	حربه خضر و گرت برستوه

وجود مراد از زمره چاوش ن	ویردن از کوه گمشکن
او هفتاد گنیز پرسم سنگی	هر یک و بنه شیر در زمره مضام
گشت به اسپ صاف پر خرد شوه	چون طوس نوز در زمره بدوشوه
چیز شیرین شین بدوان	تا سر پرده پر دیز خسرو
خسرو دیش شیرین بود کوفه زوری	چیز او یاران بود لبندی
حقوق طایفه بخت فرخ اخسروش	کردش ز رافتن و دیش و نکلان
دست شیرین گرتش تا و گشت	خیزام خسرو بود یونارض
و بنه الکندر سوار به ورختش	لاکل شین بدوش واکو بخش
چیز و سپا و ن شیرین چند افتاد	کور ز سن و سخن عنیدان داد
جوان به خسرو و جوانا کازان	جو سپا شیرین ش شکر ازان
خسرو دلال پوش دار و ماع برز	بور بهمن طور طوس نوز رترز
جوان منه بطول بر شبالدن	بچوکان باز شوخ آلدان
بوران رکیب رفتار زینان	بدست و عقیم دل پسندان
جو مید از اعنی فاستر	دانان و سمنند با دیا سمنند

خبر

چون بوار شیرین ششم بیز
 شخ ب و شیر نیز خیا چه پرویز
 هر چند مکرش اودار افسر
 کوه میانش غم برد و بر
 شیرین و خسر و نغمه میدان
 شود یزد کلکون چند ودان جولان
 آخر جو میدان لغز شکار
 او سپار رنگین رعنا شد بار
 بردن هجوم نغمه س را
 شکار افکننا خاصه دارا
 بودار سندان خندک پر زور
 دستق به یکد چند آهو چند کور
 به کم رضایان را آرزو بود
 کردن روزی خنک داکم
 خسر و عجب مندمه بازین
 هم بدو تلیان خوش اندازین
 چه بر لبه شمع الحاس بیزین
 چه شادما بخش برق انیزین
 کانه به چند خندان به شصت
 شیرین جود میا ابراهیم است
 خسر و چه شش تمام به کرام
 پیش غنذ زره عقده و هو شام
 مکنذ کیس شیرین را کیش
 چون شیر ز امدار به و تخیرش
 تا پر نشست خندک غنیش
 رنگ لب و هونا دسرتا پار برش
 س و خست طاوس روجه داغ تو
 کریرا چون با بدوان
 مشکین کندان

پیاک بین نذور سیوان شیرین	مشکین مکنان زلفان عبیرین
نوشتن شیرین شراب گلرنگ اهر	بلند شاد و فوق تا و صبح
سنگ سرکوان پوشت تافته نژاد	هم و خست به زخم خورشید کوه
صفیبتن نذور شکر کمر لالان	شیرین چمن نازک نوبالان
به اهرم و شکار به تیر انداز	هم شروع کردن بچوگانان
ملکه شیرین شکر زینت آرا	با هر چند کوه خسرو دا
شکر با جود است نوحی	بر روز وقت بگذرنا پیشی
کوه به زلفه معیت لب شیرین	نزد پیشی زفت اوزلف عبیرین
پران عالیشان به نور لاله شمش	وزیر دیوان کعبه عشق
تا مغز چرخ خسرو شیرین	او پرستاران زلف عبیرین
بسیر گلزار تماشا سولان	بچوگانان باز و جریب و جولان
یک طبق زمین نشسته زور هوا	خیزنانان نیز کوه زور هوا
پوشیا عروس زینهار کانیات	وضع مشکین پرت ز طلاست

خسرو شیرین شیوه شکر راز	دانش از شیخ شیرین خزه ناز
سودن جادوی چو کمان بازی	بادم ساز شیشه شیرازی
بیاد مروران شهر مانع	دنیا پر بوی چمن گویم فانی
شیرین آید شفت به لفظ پرور	خیز او سجده اش کوه چمن سول تو خیز
دانش بنیام بصرد قرارم	هر چه بفره زبان بردارم
خسرو آید از آن چو سول ساوا	کل کل چون گلزار جنت شکاوا
هر دو بخار سبز و قرمز غذار	کوشن و باخیم ز رنگار
هر دو در آن گل صدف از رنگ	مدرون چون نخست تخته فزند
عطر یا چین و شکر شکنین	بوی زلف رندان چین
سمن چون ساقه سده سمنه	سوس چون میکتند ز کس و نینه جام
لاله و شقایق نمنا به حر	رنگین تر به چو خاقان و فقو
به نور عطو شد چین میرا	نغمه عفو به ناف نسیم میرا
به سوزه و نار و شکر عین	به عطو گلزار سیرانگه شیرین
مواتت زمین ز مرد و پوین	هو چون عطار عجز و روشن

چهارم مرغان

صبر عائقان برود بتاراج	چشمه مرغان ز زمه دراج
مرقصا چون نبض عائقان شرزو	به نغمه قرقر سر شاخ سرو
مردوش چند خنق ایفیر خزان	دستار چه ز زمین شکوفه رازان
مشک و منکر نارنج و گل خوار	کلاه چرخ صدف و گلزار
شمر و آتش و ازرق و آد	یشم باقوتی مخمل و موی
در این به طیب سارا و کوه سارا	چون سپار رنگین طیبان خدایا
فروغ ز بخیر سلسله سبک	چون کناره کاران پارس و نیشکر
شاخ عجب با در کمان پلیدر	نروغنه کلان بو عسبر ایندر
چو سیر پر دیز شیرین و لبهر	مغانا چه در چوزوز خشر
جو شیرین بزم سارا پر زوقه	ایم چه فصل آلال پر زوقه
جو فضا ز بخش بون عزیزه	جو بهشت آباد ز انیکه
تماما شش بویچه به عشق بازر	فصل بویضی بود لنوازل
چو ساز و بزم شیرین و خضر	بشواتر و بر و تاشو ۱۱

چه کلن زار و اکل گشت کردن جام با هم ناب نیست امروز
 کلشن بگلشن جام مریست نایوان اور و بشد دوست
 جو که هم خیمه خرد و کل ز سر کردن ن و پا وخت آفتاب
 صدان سازان کج و دستور میرزا فتمه ز فرم و رعد هور
 چه مشک خنده شیرین دل بند شد و دینا شیره شد قند
 غیر کرد از زان روفتد بنیش شد ریزار از طر زور نیش
 بالاش وینه سول رفته الهی بخت بگلشن تشریفش
 خرد و به شیوه شوخ شنک او در شان شوکت شوکانش
 سلطان شادیش به شنگم جسم جبار مدارا کورم

شیر کنان خرد و در هنگام مستی و در خوردن

شغرا شیرین فرد نظار ^{شیره} طغرا کیش زلف لیبوبان ^{لبوبه}
 شیر نیز به خوش شوخ معنوی با طغرا کیش طلع نامه خردی
 خرد چون جن شیرین مرغ نگار کارش رر و کون بکن
 یادین بندوی

پاویثان بزوق نشق سنجای
 بغیرم سوسن نبیش کبای
 حاصله غلامان نو رسیده نو
 جرکه خانی ما آهون خطن خو
 صفیق ندر سوان خسرو
 سوسندش به شیخ چون ستاره
 سترین و خسرو چون کبای
 خنده زن چون حور بهشت باقی
 صرام زرین به دست ساقی
 باده شور انگیز قیامت مشق
 بنیاد پیشان به نیجانه مشق
 شاه و خرم جام باده عبیر
 مست به ناله شیرین آسنا
 خودش گفت نفوح سپاه
 چون از دمار مستم کار
 در بقعت خند خسرو پرور
 هلمت و او شیر نوم شر انگیز
 چون بوری بیان هلمت شیر
 خسر و بو مستی به زربوش شیر
 کیجاویج و در دم سر شش هوش
 بطور مشق دانه لپت گوش
 در عت پوستش با عرت کند
 فراموشی بخت تا کبایش کند

جوده شط کوشا و الکلکد

هر کیز به شمشیر کار و خنجر

نیشو ماز نذنی زور محو

یه هر دستور بوچه بکلان بور

ایه هر سبب کس به نمان

چه فوج فریب بخش صمت بنایان

به مدت العز هر کو بوجان ن

بسو حافر بو شمشیرم لادن

ساق خیمت خسر و بوفو مشتی

کشتش بود سوز خرغام زشتی

شیرین به بود لعل شکر ریز

دست خسر و کرد تمام شربت ریز

خسر و به شیرین رازان ریزه قند

اودست بوسان به نگو سپند

خیز اجلد او شاد و ریاد

بویا نبوش وینه رسته کل

دالتس پس کول زلفان بو عسبر

چنانچه ای دن بیدماغ عبر

خسر و جو بوسه روح افزا مرضی

یا و انسرش بچرخ زرکش

شیرین و خسر و چه ندورم غیا

چشتن شربت بود شکر بار

تافهت مین بدلواز دل

بوصیان و بو یوت و رینه کل

خسر و هر به نرس غیا زلفت

پریش هوز نکفت بکشت خلوت

دنه ارست اوشیا

به میگون لعاش بر سرش رس	ورنه ارست ارشیا ربر
لرزشش چه بکده نازک چون گل	اونارین ناز شوخ بوسبل
چون شمع و نوش ریجان زین است	بدگوش خسرو تا که مکت دست
بوشوخ ژرند بونا زینس	بنی بویشش کل بو ر یکنی
ارزانها زور سرز مین	با چشمه ملک چون چین چین
مجزه افسان عیس میرا	به بونها شمشع طوطی

اف نه گفتن کنیزان به سر و شیرین

شمش بو عطر هواس شیرین	شوشکین ره به زلف شیرین
بخت نغمه عطر عطر	س راه شیم و بشور و بار
مکرون رانافه کشار	هواس چون آهوش شوخ خطا
عبر میرا عطر نانه خاک	به مشک افشاده طربناک
موات تیشدا کور مشک بو وار	زین چون یاتاج مدبره قطا
کور ز رین مانک زاده و ستری	مورخ چون چهره جفا خطای
عطار دکوه انار سار و خرق	نه قرطاس سوز طاق زین طوق

خونش تریا چون زر مکنون
 ز زمره مرغان رنگین تو خیز
 خسرو نشسته بدینه اسکندر
 چه فرستد خنده فیروز نای
 بغیر چه دیدار پیشین و پس
 او تو یک شخص ز لعل و عین
 زمانش و اجماع پیشین روزیم
 چه عرصه و وسیع آلاء هفت کور
 هوایش بود کشت هشتم فرو
 جیشش بود ایمنو تا به محمد
 به نیت و شراشید غنچه بو
 شیرین چون صبی با و پند
 پرت و دکو بر و تا بسو
 امیر لعل علیج او شایسته

رخشان کعبه کنجینه کرمون
 صدای عیش دارا ناسته و ویز
 بنار که بو شد مرصع کوه
 خاموشی بچم چه مه تا ما
 بزار به چه تخت خسرو واسر
 کیاست و پارتخت فرسختن لیرین
 رونق جیش رنگ آینه زینم
 شوی هم ایمنو بنیوخا هتر
 کردمش هم هر ساراسن مرزو
 بنیشیم بشاد چون بشید هم
 بر کرم نزل کو کار خ کو کو
 چه بار خسرو و آرده پیش کوند
 فراصنیا چه کار خسرو
 چیده کیز زلف و خال بو
 حاضر هم مشغول

خاضع به مشعل فروز زنده ستو
 سوسن بو کلبوم کلاف عنبر بو
 فشت بنار حین جوته نو مالان
 ام او شو و ماشی ش زاده ارج
 یکج کلیل بر بر الیوناف
 سنی ترک شوخ جین جام زلف
 و نکیسی چون طول نور سیده نو
 امیلا وینه مدبره س و ا
 هما یون شوخ بالدر استون
 کشتین جم کون بخاک خسرو
 ش پور شیر مدار دست و بان
 چه دهان نو ش ن باده خوشنوار
 هر یک چون لوط بزم اسکندر

کردن روشن پیشکامی خسرو
 شیرین شند اندک ش زلفه خو
 نبرزم بو مشک ش کر لالان
 ده کینز شوخ کلبو کل و من
 سول بالار حسرت زلف و کله
 دشا کو هر ملک وینه سول تر
 ع فوشی چون جریخ طوار خوشو
 نلک ناز چون حر جنت الما و ا
 چون آهول حو طم حو طم خانو
 سوسندی چه شوق شو که شمع او
 بنار ز رین تحت پر درسد
 فرما پیش ن ش از فرودن شعرا
 حوضه چه لیره شکر لایقتر

بواجان به بزم تا شوق مینو	نسبت با حوال شیرین خسرو
اول سول بالار سول جنت بیز	به تور کوه ریزه رازان شکر ریز
کنج پر کورن بسته شام	مکتز بهاشن چه مه تا ما هم
برتا بسر کار فریرون فرسی	تاج مکر دلان مسند چه زرسی
سهیل پر بزم وینه نو سویل	بزم نام خوش ارازان کوه کویل
دالتش جگانش زلفش تیزوی	وطن کوه در نام به سردی
امان بن شوخ طلا زلف	کردش به نخچیر هورس کورت چنگ
پریزار یونان زلف دسته سبد	شکار و اغچه لب چون پره کل
دالت تنیا کل شوخ نه با عثمان	پیشش در دود اعمان
تا که شکار ابله بر دشت	به پروا چه دیش قهر و کوش
سمن ترک شوخ شادانک کرد	لب چون غنچه گل تنگم ریز کوه
دالت شخصی که به نور عثمان	به او روشن چه دایم زینان
امیه کوه محروم وینه شوخ نو	روشنی نجش به بزم خسرو
کوه ملک به درج با قوت هر	ریز نادانه دل بسند کوه هر
	دالت چه خزینه

دات به خزینه فرخشی نام	لا ۲ بهماش به صده تا
آما خسرو در بتاراج بردش	تاج نام پیش مزی کوش
فرنگیس شوخ جین پره کلک	اما نه اواز چون نغمه بلبل
واتش به صدف در دل پسند	پیدا به بحر فضل خداوند
خسرو بر جم قدر دانای خردمند	کوش بدانه یا قوت پیوند
عجب فوشتی بناز چون کجور کج	نه نرم پروریزه توره در سخ
بدری و هفته نور بخش کامل	رحمان به نیرخ برز و منزل
بر آمانا گاه افتاب لیش	کین شش با تکلف بر دل پریش
هیلار و مشک صفت است	دات نخا نشاد شوخ قصب پوش
پیوندر به و نشی لویا بر آزا	وشش به یکجا سول صبی و شکار
خوطن و خاتون و ات زاره	تینا به نه برج چرخ دل پسند
چونکه کوه اقبال دولت پادری	قران بین بهم زهره و مشتری

فوست گفت بدستش پور خوش بند

کوانن را از شیر نترسم ^{قند}

دانش امراج شیرین پرویز

نه بزم بوشک روضه مہبت ^{بیر}

چون شیر و شکر نه جام زرین

لا تبق احدی من ذلک فریدون ^{زین}

مختی بشیرین شاه ملک امج

یا و البصه عین سر رشته ^{لحن}

خاصه بزم ز کوه او باله برزان

بریزه رازان شد کوه ارزان

دانش من حریف جبهه طار عشق

به قدرت العمر کرده بهم مشق

شاه پور جنبه تور دامشقم ^{عشق}

ایه با سوزان آری عشقم

راستی سر نوشت من سوادای ^{عشق}

زامت سختم هر اولر منقن

آفر که ارجم بر خسر و یا وا

بعتقیر فکر در شکا وا

فرمانش یکشیر از در شکاری

یکوشی بخیر بحر غذار می

کوزنه آما به پیروز ^{سپرد}

کردش و بند زنجیر حکم کوه

سامن او شیرم شیرین داکرم

کون جلغه زلفان زنجیرم

بغیر به شیرین زنجیرم کون

بذات او کسی ترا و خوردن

ارصد زار شیر پر سام سنگا

در نزه پر خشم غرنده ^{صفا}

بیان خداد

بیان من او بوزنک آنکم
 شیرین به گفته خسر و به ماتم
 چون کرة باروت شیرانش گرسند
 خیرا چون ساقه سده و لنواز
 و التی به بار لطف شوه مخ
 بنو نه خزان خم بر رو باره
 خسر و جگر گفتار شیرین نامد
 نون باده ناسب و شیرین
 او نوتا بورد صیه لوق خور
 شیرین و خسر و جگر او یاران

خدا و عیسان یکا به چنگم
 سو جای به تا و چون شاره شم
 زور پنجه خم نخل شادش کند
 آورد چه خسر و جام مر بار
 بعشق طره لول لبوه خم
 بشوخر شیوم خاطر بکرت د
 مهنون به خیل و لوت ز باکو
 بهشت و بوق به دست شیرین
 گریتا وینه شیخ لوق شعلدور
 او یاران لوق عسیر به داران

گفتار شیرین و خسر و بشدود به لکار

مشر خوش مضمون این را ای قلم
 او لوت شنگاه و شیرین به عیب
 بیطوبخانه مشکین کوه قلم
 بردن و کسرتان سیه در سب

چون مشکین بر نر تو م نوازه نور
 لعرصه سحران کیلده بکافور
 به مرز موغان شیرین و پرویز
 بار کردن ضمیمه خسر و کلابیز
 چمن نام چنگ نغمه بانگ عمو
 بردن تشریف بارش رو
 کاهر صفت رود کوهن ننگا
 به مرغ و ماه کشتن هزار
 کاهر صحن بهرام نر از هندور
 وستن به یکیده چند آهوی کوه
 دنیا به دستور هر موردن
 کا عشره کاهر خیر مکهون
 چون سواد خطا ظلم و او بار
 خفج خورشید نه پرده پیوار
 نوبر نامان زلف دست چین چین
 آراستن چش و ب طر رنگین
 زیبا عروسان ناکه لوقه لوقه
 به قفج طبع شیرین و خسر و
 مرققا چرخ نوار ساز
 شیر نغز به رفق عشقه جام
 ناله نوار ساز بقیچه م نواش
 صد ارکستان سبور می بردش
 به صومعه قدس جریخ اخوی
 مادرش برفق زهره و مشتمی
 به بوسه مشک و عود و عنبر
 به کشته کلا و به خود جسر
 خرمک خسر و نودشت سارا
 میزای بول بزم رنگین دارا
 عزمی به

غرض بیچ ثور و ثوان در طور	نم بین در عیش عشرت زور
یاران لغوه از دنیا مانع	جود شتر چیشن زنده گمان
بسیار دوران چون کبان که	ب زو صحبت به معنوق مر
دست حامدین خوف اختیار	بیا نکردن حرست و بیت هر جا
بنیشت زلف عنبر بوش	بگیر و دست لجامه کیوش
نه چار صد چار ثونا بود	چون ز ستم ز کس بوش میا بود
هر مرغ طغیان عیش و اقبال	چو حوش و ن در ناکر لاله
کاخ شیرین سر کوش کرد	کارش را تمام شمش مورد
کامر پستان و بزین بادش	کامکردن سیر جان آلاش
در طور موبار ان نظر بازان	شوخ شیرین ادو مکر از ان

لا به کردن حسر و در زمین

کلچین کل باغ از غنچ شیرین	در تور بست دست ریگ کلچین
ثور و ثوان و بسور و ماری	هواش در انور شکفتاری

مردی

رقی مانک نپوچ کوز پر خط
 ادنو خوکم خافی خسرو ستاق
 چه عکس خفا رشاقیم انزام
 غنچه خاطران چمن گل شکاوا
 سمن بویولان دانه در سگوان
 چون زهره رها محض خدوون
 چون ابرو نشان از نادان
 ساخت چه جام با دهن مرست
 چه هجوم خاوبه پروای
 آخر نو خوکم شوخ عبرین
 خسرو چه دمراه بود ایزین
 زره ناله آرامش غنجد
 چه پردایزا او تارح شکو
 چون دسته ز کس چه نونگماوا

مرد خفا خاومر چه شمس خاوار
 بیز از نیت به نیت باغ
 چه رعشه شراب بر زین جهان
 دل در چه سنگ بر چون موم متاوا
 غزین زلفان زیبا ز نیت بوش
 تیسدا این زور خوکم که صف
 تصنیفات شعر شیرین موزون
 چه در قی رها کوتا کردن دست
 مستانه گفتن هر کس بجای
 هر مند بوجه خسرو شیرین
 چه عشق نیوه او ماه پروین
 چون خانه باروت موات گرسند
 کرت دسته زلفش بعد آرزو
 بونیا بوش ابر تا که تا وا
 دات او

دست ادرخی شیرین تر یا آواتم	هوا که ز نرم کینان بعدا تم
بافرات بام لیل لب شکر	بوجه در حقم نامرد مگر
خولیت معلوم من فرجه نوه کیم	ساجیشی چه لوتجه طرا آمان پی
ار صاحب شتر شیرین و دل تویم	چه تور موینیم ارا کیل تویم
شبت و شیدا عشق تویم	وینه کاللا برت ان بندر تویم
بید باغ زام قوس ابرو تویم	غارت برده خاص شوخ ابرو تویم
چون چه تور گفته داغ عشق تویم	عفتی در لریش بخون مشق تویم
ش هم بنذر است زلفان عزیزو	ای شو کسین غریبه امبوه تو
با پستانت بوم کیخ امشو	پیهم در چه کجفت زکامه امشو
چون چه بود ارقوم بکوم امشو	مگر چه دلار ویت رنجه روم تو
جگم چه داغنت کبان امشو	در دم دو اکر تو این امشو
من بعد است بام تو شام شیرین	بنوازه چون من کوار شیرین
من بعد ارق تو نصیم شیرین ۱۱	دلنوازم که عزیزیم شیرین
شیرین که زانانی بد حال حاضر	بر روش زانا او تمام نسکو

واتش ای خسرو شاه لال کمر
حره مواجو بیدماغ مسر

بویست فزاید بوره بن س م
بکیشن شامان جم قدر حم جام

مناسبتی هر پرستاری
ببوهام راز نیک شاد یاری

راستنی که زلفم بوعسیرین
ذره بصله تو ذرم شیرین

بایض خندان زور عرصه هر
قابلیتم که شایسته طرز تو ر

بوجهم چه دردم کتیر
بکینو چه طور او ندرد سر

من کیم که چینی خسرو بجان تو
ببون بهام راز بشو تا بر و

بکیانست قسم شاداران کین
همتا که زنده مژده سرز بین

خج کتیر کنیز پرستار تو م
خج افکامه وار خرمکار تو م

خج بقدر مرغ بوعسیر تو م
خج آویزش خاک آستانه تو م

خج جبار کیش اید خانه تو م
خج شام ار شیرین هر اسیر تو م

خج کام خسرو وجودم صیقل
چه چیش بند چه خج خاطر ریش

خج فقت له کبانم شاداران
وسن چه وسوسه دیت در دهر

ارک میلس بشیره قند
راستنی شیره قند خاطر پسند

تا به با وقت

با بره وقت دانا خردمند
 ار چندین بیخ در اباد داخ
 به شیرۀ قدیم هر شوتا بر و
 در نه به بیوختی ز زینت آرا
 شیرین و استخوان استغام
 بنویچ پستان رخ دلگرا میجو
 صدیک و بجام جرعه من استو
 نیکو سودار و سوا کم استو
 به خرد شیرین به نور ملا لا
 کافر مکر و ابورستا خیزه
 منظور شیرین سازده هر ی
 حفظ دانه لال به الماس مکر د
 چه چیش که با نور بر از زنه بخت
 بهار اخرد رفتن به دغش

فقصان نون ن شیرۀ شد قد
 بگردهر بنوبید ما رخ
 بنوشه شربت نوش کیمانت بو
 شیرین طورین کوا را
 بدر و مملکت شننام امیو
 بویر و بلف به بقصر امیو
 کل شد و به بخش سازنه امیو
 کم طافت بنوم طاسم امیو
 خرد و شیرین چونان منالا
 بولاره شیرین لال بر دیزه
 اید به حر جان و حرکت داری
 عرض دیش به نقد فتح پاک مکر د
 دابیش هر و رتر چند تو کند کخت
 تقرف کرد کل با غنیم با غش

کشفه بحران و بدینت مشق	مالونی جلای بکرلمانی عشق
جواب خسرو مداح دستور	هر چند بزوان او شمع بر نور
ماهش بچند اسیرین چون سیلا	باید روش مکر یا تاوت و
پیاپی پیوست هر گشت آخ	به طور که در پیش شاه و به دماخ
موسست به ابر و بقبض صدین	هر چند اول زلف و حال نخلین
سواران پنج اسر و وار	جلال خسرو در کوشش کاری
جواب خسرو مداح طاره	بدم به دستور بلنج و دلار
پول و سبک مکت جراتی در اویش	اما چه سودا او دارا لال لویش
عاشق بر در ساطور عشو	حسستی و حجت بر در نهبو
در یار یارین موبیارت	وضعی تو بی یار با تو بکارت
مظنون حرفش با خاطر بسند	ساکم اید شفت شامت بلند
بنیم نکاش بنار تمامش کوه	گر شمش به حرفش جان را کوه
مدارش دلالت اثره ابرویش	ارایش مداد در غزه و غضبش
جواب خسرو و کج بدل	آحر که برایش او بوم پره کل

باز لایه کوه

بازداد به کجوف خسرو از شیرین باره ام

خسرو را که دیش حقّه بازی او	نیچ میخ نزار چاره سازی او
کیاشی نزدون به تور آه سود	هر وقت به کز خون بکرو بگرد
دین هم ضایع شاد رضا عشق	کشور کن ملک پر چه شور عشق
بر یاشی نذل به نردون آرام	بگتاختی وات ار دل آرام
بند به با بنج که دروغ ریش	گرفت کربیت سبب چه چین
نه من پر تو نام از در دم	به تاج و به تخت شاه هر دو دم
بسم بر شده سودا عشق پشت	هم کوه به شان پادشاهان
ار چه تونه بونا دره ندریم	چیکه به کامم از من خود بنم
معلوم به دلالت من با بستم	بیکه خدنگ شیر شفت قوم
و به فرخ به کون شیرین سخن	ار از اکیله نه دلگه ار من
با بمن بوشی سیم اندام	قامت زر ستون جین وینه جهان
حرفه موا چون به را کتاضی	بشرطی بنوبه به دما حی
به چه رز یون چون کیان که	به وقت مستی سوز نامه
در بیع شربت به بولم قند	به غنچه لبان شیرینم رند

یختم غضب یه تان بو تن	وقت مشیار یه کفت کوتن
کلاف سوسنی زلفان عبیدین	اری ز کس بو نزاکت شیدین
بیونا و کم شرط بجز حجاز بو	مر ا کس چون تو نازک ناز بو
اشوتابه صب بو شتام بر	ار دل و سندیت شوخ ستمک
ار کین هزارن سپاروا مشو	ونه م طاق نزاون امیشو
غنجواریم کبریا نام اشو	بو تا پشانت بو کجا نام اشو
بو قریم بشو بریام اشو	به عشقت چون نام لریام اشو
مویرو صبر عرش منج یام اشو	ار مدر ص وصل ویت وایم اشو
مویرو صبر عرش داد و بیدادم	ار ندر قبلم امیشو مرادم
اروا صبار و بکیانیت کونند	ار و ام نمندن سول دل کسیند
وس نخره و ناز بکینن خاتم کر	فدات بام و سن وی آزارم در
بو اچین شیرین پارس کشت	چیشی مر حرا سوزانیا در کشت
با بیباکوست بدون سزاوار	ایموشه رار لطف اریکیشیم ناز
ار لطف مین	

ار لطف نین تو به دروندا	رضعت در چه ویم بشون بتونرا
کلاس و قامت کلا و سوسنی	ش زاده بزرگ ملک ارمنی
مکنذ زلفت کرون بزخیر م	نام ویم چون قیس بدون به ویرا
امان ای شو چون زلف لولت	بابیون پستان بالان تو تولت
بوی بنوی بنور صاف و عجب نیست	بنوی شیره قند شیرینیت
ورنه بو خراز زلف و عیبیر	مویار و بتال من کیان شیرین

باشنج دادن شیرین

شیرین چه جوا بخند و پروریز	قه و بنی طلب شکر آفریز
واتش فرات بام ش فرخ زراد	نوه نو شیردان صاحب عمل داد
مرفعل شنی وینه مکران	خاص ظاهر بود دست شان
کجا حین وینه تو شام	ش ارج نکلین حشمت بنام
بوسونه بوی غرضه ایام	بزرگ زاده بکرو بدنام
بر زبونه عالم ساز بنام	دشمن باور و پیشو کار
با وجهایه به شام و شبگیر	بایم نکردن مع به ش تقصیر

با اراده به شیخ مرگین	از ناپسند فرقیست
بچیش نتجش از برنا بین	روز در تمام دشمن کابین
از راتن از شاربک اختر	سودا عشق مخ عدوت دروگر
تا بچند و خیر گیر و آرام	خاطرت جم بویا ویت بکام
حیف این بیتی نغمه ایام	بعبت و بیان بکرم بد نام
به عرصه دوران از رخسار	بویم و سر زبان خلق از من
مخ به لان با نوار پرستار	بکرم به پول ناز و ارشادان
صلاح هر ایدین خسرو لال پوش	هر جمه را لطف بکیر نکوش
فسخ بند و بست از اراده کر	سید بجز و حرام جرعه ناده کر
مخ به شگفته هر ایدین رجم	به و لکه از رخ نشو آبروم
نیو بزم کار چون نادرستان	ببو بر زبان آتش پرستان
سوکندم بشرط بکیر لکان عشق	ببطاقت مرثا رضاعا عشق
حلوان شیرینم خاموش گوان	غیر به ش هر کس نشو نواران
ما کومن به خلق کیو شش لورون	بچنا بستم سر بجز رکوف
	مطلب از به عشق

مطلب ارب عشق آرزو آرتن
 سودا و صفرا در دبالام بارتن
 به آلور و صلح و شطو
 آخر مرون دفع صفرا تو
 و رنجه خجسته بود در یاد دل
 مدعای جلال غنوج حاصل

پانچ دادن خسر شیرین ۴

خسر و شیرین باغ شیرین حال
 چون ناموافق شفت احوال
 سازناش او نوح زلف خسرین
 بدم مسلمان بدل کافران
 دین به حسرت جوئے نالاول
 کرتش دامانش فر لالاول
 واتش مروتن دوا کرد مردم
 و کلن حرف صوت باغخ مردم
 خاصین چون تو سول لوز حال
 بندے مریخے بی بی کار کمال
 ار پد وصل تو قبله کاه رخ
 بنیام به دستور من به لار وطن
 ار شکر لب شربت ریزه آراز
 تو خود و الا قدر حق به دادے
 جیبا زار من سعیت بگردا
 بیار تخت تاج پادشاه رخ
 به چیش ویل میم نکلار رخ
 شوخ شیرین دنک نازک خزه ناز
 بزرگ پاک زاد نجیب زادے
 رویه بزرگیت بجایا وردا

بترسم چه آه صب صحر کاهیم
 باوان ویران های برانه غم کیم
 چنی دست ویش ویدنه تو بمبو
 چه باغچه وُصلت بکر کل حصیم
 لاله شیرین او شوتا سحر
 او شوخ شیرین دیده نغمه
 چون شو چرا لفت سرتاپاشی لریا

ار شرم نین چه یادش ایسم
 میکیم لکب حجر بکر ایسم
 مر کس شیرین عنبر بو بمبو
 مروتن ایشتو ایمان و دینیم
 غرض او خیم قدر هم جانی فشر
 خسر و چه سودا اول منگه
 تمام به تاسی قوراشی بیجا

به تاج خسر و دیده شیرین

شیرین کورت ناوشی چه کیان
 چه دست خسر و برش زور
 عاجزه در سات آما به جواب
 به چه رویم و رسم بزرگ محراب
 بکام خرم به شد مر روان
 چه روهور داروم تمام پرده شرم
 عاشق مرادش

هور یز او باش ز زین مغفر
 هر چند که او شوخ فرز تار تور
 شیرین چه هیبتش دارا مات
 نه تندر و اتش به دستور
 هر چندش ویش درش چه دون
 ساختن چینی چونش بکرم

صلا اولوسون رو رور واده نورد
 لاله و نوزادان فایده ناکو

چون خام یا فوت کورت شیرین خاور
 رضایان کرد بورد و شنده سحر

عاشق مرادش بود در یاد ل	بد عواد به خلد که مبعو حاصل
ش در کارش ایستاد اندیش	باور و بزور بدست یار ویش
کس دوستی نکس بزور نکردن	ار کردن حسد در صدمه نبردن
دوستی او دشمنی هم در سر بود	شیرین چون شربت شیر و شکر بود
نیکای شیرین یا چون هزار بود	دوستی با طوره هزار مار بود
با مال و من چنان بود دوستی	بدون همت کوبه عشق نکوشی
دست به دولت نام بود کردن	دشمنان تحت نفوق کردن
چنگه چینی رخ ترک تازین	مهر خیال عشق نظر بازین
تو چار چون شیر غم زنده هست	باور تاج و کلاه نام دوست بدست
اوسته جو دمان دارا شکو	شروع کر به عشق نامان بود
ور زنی تو عیسی عظیمین	تخت حسد در عهد قدمین
دخالتش بود بهرام چوبین	بستانو چینیست زور سزین
فدات بام بد لبوش بلکه مداین	مواجهه پوچ کونان بارطین
ش صاحب ناموس نادره آیام	کاد است به تیغی کار دست بجام

طعن شیرین خسرو ۴

نگ هر سلیحی باده دلکش بو	کرفقار بلول زلف چاوش بو
پادشاه هر ملک کشت باز و دست	بکیلو به چه رزان چا دست
بیدماغ مبرش رکندر فر	بکیشش مان تاج کمر زر
شاه بر توره بونیکو بخت نین	زینبده افسر تاج دخت نین

داستان رنجیدن خسرو از شایسته خیمه جو ابراهیم اودا

خسرو دین بگوش بطرف خروش	تغ با چو باده به تندر حوش
خراست بر ترک طایفه بدین	بغضب و ستم بار و صد چین
ابرو چون لکان روز شام برین	بستش بختم ره سر پروی
مزان چون فزنگ بل شاد دلوز	کیشان نترکش بر شام لبوز
ملر طرز و زین به غضب ناکش	عجب مدیکان اوده با کیش
اویزه بتندر خیز چون آتش	بست نقد بخت کینه ترکش
دیابند خشم و آتش بسین	حوالت زیار زلف بعبیرین
چه خاص شرط ویت بجا آوردی	آخر با و ناس مویبت بسدی
شرط بونم به تین تیر طانه تو	ار کبکام پیش بو دولت خانه تو

پیچ دزغ

۷۷

بمنج درنگ نه نیشو تیشدا

بر او یاریش نو یرون پشدا

ایدوات و در لاد چون هر خیز

لشت چون کله سر و نه پلشت شودیز

نه پلشت شودیز در رخ چون نور

خروش بختم تمهن دستور

وات سو کند به تخت بتاج شام

بجاه وجلال ذات اله

بقصر رخسار خورشید خاور

جزقه بحر عیسی پیغمبر

پیچ پروام نین روی میدان های

به شوق آهر به دریا بر آب

به روزی بی چون پیل مستم

دشمن عافرن به حربه دستم

من به عشق تو ز بوم کردن

پارسی بهیو تخت به یارم بردن

به چیش پیچ عشق خاها در

صد چون تله قاف ماور و صیغ

خندک خزه و نوره خالان

حربه نیم نگار نازک نونالان

ار بکنو سبک سخت کوی خارا

مکرویش بگرد با برده س را

ایم سواران تو بین دچارم

زندگی کردن بزار مارم

ماجی کوش هر دو کوتاج تختت

کو کبج و اسباب کون زرین زشت

عشق تو به طور پردن شختم

بیزار جوش هر باج و تختم

درون نوران عرصه هفت کشور	غیوم کج دارا و اسکندر
عشق تو و سخن شیرین رخ چه تخت	هم تو مدلم بترتانه سخت
سایه خاصه گردن رولین خاله	سالار کیش نازک نوبالان
بگنا و تقصیر کردن با زور م	بد لکیر دای با تور دستور م
خوب بیا ای همی تو بنفش بشا	نمک حلال کرسه لبت ز باه
ایداعات چون نم سرد سبک خیز	آوردن پر دانه بر او شو شب دیز
درون پرده به خشم چون شیر زامدار	روشن کرد بولات فرخنده خندگار

رفتن خسرو به دیورم

خسرو دلال پوشی خنده اختر	و خنده روش کج نمک قیصر
بدیر بعضی را همان گفت رایش	گفتن چون سایه کشت نخاکیش
اختر شناس بین دانا و دیاری	کهن چه خسرو گو کوب شماری
مشغله دان پیشی بخت یا در	ستاره طالت سعد اکبرن
چون تو ستاره سعید چنین	هد کوشی آمدن تن
خسرو جی مزده شکار و چون کل	طی کوه و لکه روم منزل غمزل

چه تاج و طهار

تا کرد بر حد استمول وطن	بناج و طومار به ترسی راه زین
به نعلت سوادا شیرین مکرده شوق	مشی براده مست به عشق
یوا اینجا بجم قدر قیصر	آخر که احوال او فرسخ اختر
کنجی و سر بر روشن گوهرین	چون زانای بزرگ صاحب افسرن
کردش استقبال بچند طعنا	خیز او جنت و نادره آفاق
آودش یاز و شش نیاش به تخت	به ران بزرگ و آبر و سخت
سلطان جم قدر قضا تو امان	قیصر شنت رنگ آبیانی
طلب و وزیر اعظم او یکسو	به ران بزرگ به با خسرو
بگرد پر بر پوز عروسی	فرمانش به دستوران مان روی
چه کور خسرو چهل روز با کار	وزیر اعظم به بر قیصر ۱۱
با و نابقف چرخ چینی طرز	نامه ناز ز زین صدال کوکی
عقیقه دوران سخن رخ می	به پرده عصمت پیش مریم نامی
قران بین بهلم زهره و مشیری	بخش به خسرو به ران سورد

خبرنامه

به دهن چند وقت اذخر بتار
قیوم را لطف سپاس بگذرد
در پنجاه هزار تدارک کوشش

طلب کوشش بیخبرم خداکار
به نیکی بیوس روم و کسب
بدلت پر ویز خسر و سپردش

مصاف کوفن خسر و مبدام جوین و شکستن مبدام

ارباب تاریخ بنامه شکنین
خاصه به بول مار و لده سوا
خسر و جینی او سپاس بگوش
صدان کوی خنک طوس نوزار
در لحظه با و ابه مبدام خسر
ناز ز زین چنگ آورد بخوش
سوار به محبت ققاه دابد
به هر سپاه فیم خشم کین
به گردان خروش بود و بیزا
به برق شمشیر طریفه سرخ

به خنک خسر و مبدام جوین
غنی ای کتاب جو کل شکوا
او دریا شگرف بحر قلم جلی
نار سر و دله و کوه و کوه
آتش افشان به بوسه اژدر
جم کوه بنا جیل سپاس بگوش
تایا و ابه جیش پر طیش خسر
لرزاه به بیت هفت طبق زمین
میدان معرکه رور عسکریا
به شخمه گمان زور نافع برچ
به فرس کوهال

به ضرب کوبال سنگ بیکداه

به قاره سخت کشنده شن بر

تنگ چه دریا مگر زبا بتا و

چون موم باهر سنگ مبر تا و

به هر دو جانب موکه نمبر و

به دو طرف هر چه بینا و بر و

کیشان بخشم بسیار و روس

صف وینه شطرنج عام و آبنوس

پوشان حقتان پوست گر کندک

ملوکب بزر چو دینار خوطن

به روم مغفر جوهر نام

نیایشان نفوق وینه پورام

به معکون پرسم سنگی

به کرمر تیره کردن خنک

شوخر به روم بزم داران سنگد

کیشان بیداخ اش و با بیکر

بر زب بود ستور نایره بیکار

خیزا به نال ملک پر شته نار

پیدا به نانه گره ناوشیور

زلزله عظیم نیفلا فی الصور

به بولان سیکان کو خارا تکلف

ملز از بر چون طول سر طاف

طبر زین به زور شیران نام

شقا ملک و کاسه سروینه شام

لیو زخم به تپه اماس قاطل

تبتسم ملک وینه غنچه گل

ریزه سنگ چه خون بسیار سنگ

بیز اعقیق قرقر یمن

شتمیر چون ابرو رسد سوز کلا

سند بر پائیدن کین

خندک چون مرده سوخ موش

حرم خسرو چون غمزه لب

قطره خون زام قداره قاطل

زیره زان خسته خاطر

زله ز راز لیدر زنده ز

به کوه سند سواران کین

نه از جانب کوشش کوه کین

سید خون به دشت معرکه بنزد

جوس یقه سخت آتش انگیزدا

حکیم حازق علم حکمت دان

پدعت سعد فرخنده بر خیر

سکه نظر کوه بر تکه تا وا

عرض کوه جسد دخت یاور

یا و اسپار سنگ خشم نوم

فرق از بران مشکا و اما ناف

عرق به جسم بوند تا به خدزین

مویرو به صندوق سینه کشن

جرک جرک خضم نکر دو بیکر

مدروش ز رو خار خوشی چون گل

دینه ناله ز مشه بفرسنگ

مکرو نکر چون کوشش کیوان کمر

منشست ز روی سما هفت طبق زین

میرزا خاک چون ولک درخت

سکروینه کدوسه نگون مکر

جو جوشش جوشش قیامت بنیزدا

از سلطو دستور افلاطون نشن

قوی الطرلاب هر دم مکر و سیر

دیش عت سعد مبارک با وا

زور عتت سعد اکبر ن

به خوف و به ترس چون مرده نوم

خرد و این شفقت بشکر هر کوه
 اهر کم پروین سپاس بدهای
 چون بنات النعش زود لرزین
 شکست و درو سپاس خضم جهانوز
 مهادم دینه کور و حشی سیزا
 با پیره جرخ به هر کار سس
 مشهورن بدور به به مجازی
 اول پیش مرد و پارتن هیو کنج
 با عطا بخش کنج بکو بلی
 چه خاص شیرین و پسند تن
 داوا چه کج کوه کار چه جوانه
 کیت دل خوش نگر و میک
 آوازه احسان بخشند که تو
 با سا چه کس به کور ستمگر

همت چون مذبر برود و سخن کوه
 به نیرود نبرد خسر و ناهی
 بخت و زامدار بر اکنده بین
 خرد و فرصت برود بفر و فیروز
 هر تا که پاشی کرت چه ویش کریرا
 دانایان حیران چه کردار شن
 عجایب مدو آدم بازی
 آخر مملووش به کشت ابله رنج
 با شرط نونان تا نان پوبلی
 چه خاص واده حق به گذر تن
 بیونان کمی شرط شود زمانه
 آخر نکروت محتاج بنای
 بر زن نعره ای دنیا به پو
 چه کل بگیر و عبتو تا سر

خودیت که آخر چونت برد سخت	بهرامت اول نشانه بخت
لوحه کسی ون با بین ویت	چونکه به پویت بر دن تو به گشت

برکت خرد و بار هم به پادشاه

اصحاب نجوم ارسطو نظیر	اختر شناسان و انار کسیر
خیزاوشی برج فرانکیز حوت	چو فرض قرم دانه یا قوت
بخش ثوق به فرثا لیت و تیس	به نور شنی خیره دستاره برسی
دست نه ستاره دلوز حل نور	به هر محل قرص خود دستور
به اول کردوش قاش مریخ	عطار دم خط جوزا بیدریغ
خبر و نشت و تخت فرخشی شاهر	آخر چون مانگ شنی برج ماه
ش نون میمش کوس شانه	در طرف شانه حور زمانه
قبولش کوفان به شنت هم	مشرق تا مغرب به مه تاهل
وینه اسکندر سنج به ریش	چون به مملکت نظام نباش
برز تر به پایم پروین اندک	تخت تعمیر کرد زو عرصه خاک
مروان خاتمه قرص آفتاب	جینی دانه لال لوور جهنتاب
به عدل و به داد و انار پندش	به بخشش نیک سعادت مندش

به بخشش نیک

به عدل و به داد و ناپسندش	به بخش نیکین سعادت مندش
خطبه خسرو بنامش و وزن	کافه خلقش نازناغزش نزن
باز خزه شیرین آماش بتاج	و حق فرخ بد به او کف و تاج
صفا قتش هم آورد بگوش	کرم صفوا عشق او مار قصب پوش

در تاج خسرو از عشق شیرین

بیزار به به تاج به کفش نامر	بغیر به شیرین رشته المهر
عقیقه محزون فرزند قیصر	به شرم مریمش از پیر سبکسر
در دوشش کس نکند اظهار	ملک یا چو ششم در صبا تا ایوار
شمیر زولمور برود مشند	در صد ناز زین خسرو مژند
بیزار او است به شهادت	به هر شیرین در دوشش با لاری
بتر به به زار کشنده قاطل	به ذالقه ایش باه بوسیل
چنان زیشش هر گشتی مست خند	نغمه ساز چنگ چنگی خوش خند
کاهم چون خسته ز امدار مللا	کاکا چون نغمه ناقوس منالا
عاشق خائف یا پادشاه	کاموات بدل به پیش کرام

بیاچه شیرین شایم به ذوقن به لدم تاج و تخت چون پایه طوقن

ارمان بنیم بدانرا داور هر تارم زلف شیرین لبس

میرود به تخت پادشاهیم با بگرام مین خراب واجان بیم

با وصف شمشیر کمر لیلان مشه بفا سدا مکھ خیالان

سوات کو شیرین بالاطول هر شوبه لبان بیم منوش می

نمز کون او بزم بی طرف کنین کون او خال خاصان جام جم جین

کون ادوار و اوصاف او کور او شکار کور آهور وحش طیر

او چو کان باز ریزان زلف شور او شتر نجی شین او چیر پور

و یمن نامراز او کوسن خالان یالیم جیغ و ویرده سالان

ای اصد تاج شد یار یمن مخ هر چه او ان تین زار یمن

جی گشت نازاران زلف شیرین کس دیارین خصوصاً شیرین

شالمه چون مخ منیت بارنو به یار و به دوست به دلدار بنو

شمنه به نور خیالان مکھ مکین نذل بکم آه سرد

آخر وات بوش و س ک خیالان وس پیوج شکر ویت در بتالان

هر کس ز دنیا

چون جمشید جمعی بگامش	هر کس نرنیا هر رنگامش
پیش بوبلک از شک خان	هر تا که زین چپیش یارن
نه عرصه هر ان نیاور بلام	خوبید دولت بنیت دیوانه کم نام
و استش از صف لیش بیزار سو	چو پیش دولت دایم خواجو
کامروار هر رخو بگامش	ایسه تو دولت ^{شکر} را متن
ازین دولت به شراو کو	دایم چه بیم دولت چون ^{مهر}
سعدن ستارت فلک رتون	چون به طور دولت آما یارون
شیرین ^{بم} دین مکنون ^{مست}	آخر مکیلو هر ان بگامت
در سکن به کله جو حالت	شدت ه به طور ویش دادلا
بجل میان صبر و طاقت چند	پیکابه اخلاص بورهمن رنگ
فر کس بهر یاوان بمر لو	فرمانش بر بهر بیون خاطر شا

زار کوه شیرین از جدار خسرو

چون کوه شیرین دانار دل نواز	چون اوچم قطران طلا دکه قو
به تور به مذکور مظنون از راز	آتش پاره آه درونش جرد
هر کفتم به خورشید رخ خسرو	
بپار خط جبرخ آتش باز کوه	

به بادم ترجمه را بر آب	ریز ابگذار اسر عناب
چون خسته ز اندر کین بلباوا	دست پاشند صبت خور آوا
به با طاق ویردین خسرو	بشواتا برو برو تا بشو
عرق چون قطره عنبر بر کلاو	مریزا به بوم کلدسته آفتاو
کلاو پشم غولاد او ادا به سر	بر آورد چه کوش کوشاره گوید
به لول کرده و ز کف و کلاو	بخشش که بودا چون خیاط خا
کنده و در ز رافت دیبا رخی	یوش نیمتند ساده سوسنی
صاحر بلور چون یا قوت زرد	دانش بنگد اریزه ریزه که
چین و ست نه ابر و بونا زینی	دانش بر مندا پیدال چنی
دات اریوشم شام شکوه	جام باکم ناب بقوشم بو
به خامه عریان خسرو با دلریش	پشوبه به غم وینه زلف ویش
بدریه بر اسر هر شوتا سحر	بحر دروشی بر به که کور
کاغظان مبر نور خاک چون مست	کاملکت به داغ نیشت پنجه نیش
لدختک مینت زوان لال لنگ	ببزندک با چون بخش کنیا بوم
وضی دروشی به غم ترا جوش	با و بر ویز لال بخش لال پوش

گاموی

هو میکند خالان پر جسد
 چه جام ز کس کلبه نچم رخسار
 چند کوه بر دا خاک بخاطر تنگ
 اسباب زوقش خم تجارت برد
 خود در نهالستش چون حلقه کند
 مکر و اموات هر حکمت با مرد
 حوالت هر در به آوات و سلم
 دیت کیان بود چون در پنجه را
 کور بار نزار چون قور او کنج
 را سپر حقه زند که بردی
 به دستور شیرین چند بر لریش
 دم کوه خیال او در شکر ریز
 چه هر کوه بود بر وان
 آخر او آموخت جریده سبل

چون فیروزه صف نقیص طلا
 رنگین تر مکرده لاله و نار
 اینده حسنی کیلیا به رنگ
 پیش غنچه شادی غیره آه لرد
 پار چرخ کرم چون لردان کوه و بند
 شرمندۀ حق با عجب کلاکت کوه
 بر کرد در بخت آخوه دستم
 آخر که بیات شش تو به کنجه دا
 بر شش به دستت نشنق ابله رخ
 چون طالت شوم به چشمت نوردی
 کوشش نکایت چنی بخت و شش
 بنیثونه پشت کللون با بیز
 دیش بیاد نوب به خسود
 بتدبیر عشق روشن را کامل

مناسبترین گشت آه سرد	فضیله اذخیال او اراده کرد
سودا خضر مرد استیزش	چون آیر و نقت برزید بلیستش
هوریزا سرسام سرگشته و دل ریش	شکایت بر دولان بانو عم ویش
وات پرویز امتو چون باز پرواز	بولکه ویشان بازم قدم برد
حسب بوی قرقین جرکم	قطران چو زلف ویم بزوغ برکم
مشو بفرنگ نامم تا برو	سارالتن نام نیاوان بتو
وضعی بیافوا خضر یا و	چنان به الماسی حرکت شکاوا
زاناتی که شیرین گفتی بویار	بچرخه و یکین شیت بین شیدا
واتش از نرنگینی پره کل	معلوم هر کار بر گشته باطل
ططراق دهر بر قرار نین	شاد بوشین چه کس با بیدار نین
مرد برنگ دنیا خاطر تنگ	چه چیش مکیلو بر شو صد رنگ
کابیش و نوشی مکروت و شاد	کامد و زمان کور محنت و بار
امانت حرب همین جام جم	با تکلیف بودیت مدرنه خم
صبر کر خضر پس سولایه	آخر میاورد بکام و وایه

هم خوف در سپه سواران شکار	چون هر ده جاران به صبت ایوان
برگر عجزه خم ز پرده دل	هر رو بنش طاعرون کل
ویر در هم دیب نی کجواکان باز	نبوش با که نابشیت شیرازی
گشت جفا و جور بیدرخت بر	خزوان نزال پرویز نامرد
بپوچ رنجیا و لوا کردش پنج	چونکه به دستور نزلش برینا
چنی سخت در دنیا سازو	بدانار ویش هر کس نماز جو
هم شدش در دیب ن دل کیک	بجام صهار صور سلک کر
شفت ابرازان نصیحت آفر	و ضق به عشق شیرین کل بفر
سکن به به اینی مقرر در دوش	ش پوریز جربار نصیحت کوش
کردن انبار خسرو خور سندی	سلطه صبر کردن پابندش

وفات قوس چهار بانو صیت کوه سلیم

طایوس خاسه شوخ خوشترام	به فوت بانو نادره ایام
چون طوط سر سوزند خال سنج	به دستور کوه مکمل سخن
جناب علیار ملکس ملکان	بانو مریم قدر نون به ثامن

حسب الحکم ذات پادشاه را
 فرد لایزال هر چه فنا و فوت
 در روزگار ارجی رخسار
 بجا رهنه گفت سنا گرفتار
 برک از عنوان رخسارش برود
 بیز از ورزنگ ز عفو از زرد
 عجب داناتی و خست شکر خند
 مکتوبش ریشخند بجلا بقند
 چه طغیان جوش صفوان ستم
 تال بدو دیده زار سوزنده ارقم
 سالوم بدیش ز امانت
 پیش منوشوی اجل چون ساق
 چه سختی از آزار نالا چون بدلی
 ریز تا کلاب چه ز کس به کل
 شبی طلب کوه شیرین دلریش
 نیایش و دیده شمش بنالین ویش
 و اتش از فرزند فرورنده خست
 چون بگویم جوی شوم نام شخت
 سلطان سر همدگشده اجل
 یا کردن قلا ز زنگیم قبل
 جی تنگنار دهر ختی بیم راهی
 تاج و تخت و کجا ابا باک
 بتو دخلش کن فرشته خو
 فقرش کوه کرم بارکت بو
 ایدوات و جی بناسان سرد
 کبان شیرینش شیرین سپرد
 مند به صاحب فقر و ایوانش
 سارنگ احد بد بیوانش
 خورشید عمری

خوشتد عمرش گفت نه سیدار معزول به تخت فرسختش شهر

بجان ناز بالش بو عنبر نیش نملک کو آخزند سبر نیش

شترین دلش بانور کلاف سوسی ش باز نشد انگ شوخ ارمن

زیر نا و خیزانجا خون سپند طلاوس رجوش فخره ایام

نرکس به لاله اسرین پر بود لاله زیر شش نفست بخرن سیماب پسر

دانش برور و نشید ایند بر آخ دور به هوانودل شقایق کون کوه

بنایون هو رکند خوش کخته خال رنگ یا قوتش بدو لاجورد

سلسله زلفان چون شکر مکنند چون طروزه صاف زور دانه لاله

ویرووی به دست جریغ نیرنگ چند تر به چند صبح میکند

کاجنوشو بیت شاه یوز زرین خست کاشیت کمرن کاهن نشیده باز

کاجه سرتا پات میوشو به تن کاتخته تا بوت ملوت و تخت

چنیو بندگان بنیادش بدن کاهر ملوت حجاج بکفن

باید شکر بر موبش کرخ نامردش کران فراوان ردن

آبروشی نین شو من بستر مخ آبروشی نین شو من بستر مخ

نغمه کام کس به مکر لالان	به دستش نرسد بوانه سندان
دا شوفا مد اخان جامر طور	کام زر زلفت پوشی به زور عرصه
نوست بمیراث اسیب آلدش	س کفن نور و بران بالمش
کام روج اوزال کوه کوانکن	نلاشته انان نوستش بوکن
آخر خود نیست ای کار به پیش	مونیج کج مشور بکوشش
هر شان مرده نور مکر و روش	سرگون بو تاج یا قوتش
زمنار براده نلک نگر سیر	بقاشی به کس نین تا سیر
تا میون فرق یا تاج زر	ده صاب افسر مکر و به سر
تا کس زور مکر و دارا	صد کس مکر و خاک سارا
خدا بنزار بوجه کد خدا نیش	به مرتبه پوچاش هیولادش
به پیشی ار کرا و ار پاشی	آخر هر عمر مکر و ت نمانی
س اهرسی بر عقد دانش افزو	شاه راز کردش به پول کردن
به کنج دنیا به ناموس تنگ	هم مروت العبر نمودل تنگ
با مفیوزار اسقی و قناعت	ویر مرد بندگ تو حدی عت

بنیاد و بی

تا او که مرگ وینم بول فلک	بنیو چ ویش با داوا و کلک
به دنیا کم شرط بدروس قش	بیا و پیش بگیر و ناقش
لیکن رج زوال لا احصی صفات	با صواق الوعد مفرد بذات
به نایره نارسوزنده سعید	خانامه شورشی عرصه داد کبیر
رفع روز در شتر ساریش کر	بگیریم ویت نکهدار ش کر
پوشش هر شیوهی تا یک ل و آمدن بقصر خودی	
شیرین نشت بشو به گشت ش	چون بانو ملک عدم به راهی
شعدان چه بند تمام آزاد کرد	ولایت معهور بعدل و داد کرد
به فرقه ایمن ایمن بین بخور	عجز و مس کین سلمان تا کو
به برق شمشیر حال اشکافش	به گرم آفتاب عدل و انصافش
نرم تر به چه قرصی اطرد بوم	سنگ دله سخت ظالمان شوم
صیغه اخوات و نون کلام	کرک ویشی چه عدل او جین چون
بعدل و دادش موردن سکند	بشایش مردم به تو بین خرسند
یک صد مکره بلکه زهار تر	زراعت به میخ اوز لفتو عشر

خوب بنام

چرخ سایه و سام شامان پسند
 باده خانان عطار د خا مه
 بسج شرفی شفق حکایت
 ز چار گل زمین ماورد کوه هر
 اروا بد عمل شادارت پیش
 دلکه و عملت معهود مینو
 الققه شیرین بوسف شایر
 چه در رخسودگران به درش
 سوز اجون شمع دایم به عشقش
 چه اسرار دلخ بالذرت ستون
 حوق تاج و تخت کلاویه یاق
 آخزه شغفن پیش باوا جز
 بدستی قیصر شنت هم کشتی
 مرا که اعجاز عیبی مینرا

رویه بزرگ و اطوار رندت
 منتر و صف خیال عنبر شامه
 ارفقدش حیزن و اولادیت
 سنگ موبه لال خاکش به عنبر
 بدجنس و بد کردار مجرم اندیش
 امین و راحت به خلق هر مینو
 بوصف او فرستخت پنا هر
 میرد چه کرمون بنام سردش
 هر کوه دار خیال او به سر شفقش
 مکروه تخت شام و شین کلگون
 دایم خرد و شین کوه بزرگ قنوت
 پرویز لایبوش پاکیزه و کوه هر
 باز شنت به تخت پارسا هر ش
 شکر چه ریزه رازش مینرا
 اول رحمن نین

اوردن بعقد او دارا اسر	اوش رجم نکلین چونان کوهسار
بعیسی مریم دان سو کند سخت	مریم پرورش او کف و جفت
بر نشو به امرهای یون او	فرصه هم زمان تا زدن خسرو
بید ماعنی سخت به خسرو گیت	شیرین اید شفت دروش اش
آشفته تر به او به زلف ویش	جی بعتت عند ذره طاقت پیش
تا یکی قام پادشاه کرد	بلا علاج او به دام و کرد
سودا چون هر تنه تا کو برش	به دام یک لطفیان کرد در د
مغز طاقش هم آورد کجوش	آخر به بحران خسرو لالیوش
قریب شخی و شمشیر کشتی	ایا که گرسند له کوس کفتی
شود پارتخت خسرو خسرو	چارش اراید به بدوان
کنج و مملکت پادشاه ویش	سپرد بخش او ش رینت کیش
نشت چو ز سسته کل زینت کلون	خیزا یحقی بالذر استون
هور کیش بجلد چون ش طر حوراب	ش پور خشنند نادره نایاب
سوار بین برخش پرتزه به پیر	جینی چند کنیز تاج کر ز

چون کوب زور دایره قمر	بخش بین زوران شیرین دلبس
چند کنج کوهر اسباب شاه	شکر لب کالدا کردن سپاه
خزانه لوانتا جید بردش	تمام بکنجور سر کار سپردش
تایا و بقصر قریم یاکم ویش	قطره داچند رو سولید اندیش
یا و با سماع شریف خسرو	شخص چون نسیم بدوان
مقر ویش کردن هم به نوشین	شیرین شم شوق زلف و عین
شکوه سوسن کوشش شکاوا	به شاد و فرقتش بفرود گادا
به نرس مرم کناجه قیصر	با او جم تور فرخنده اختر
نام و دنیا را هیچ کنبوش نوند	چونکه هم دابیش جو در تر سوکند
بشواتا برویج مرا چون مار	اما به بخران او مشکین عذار
گاه به پیغام مکر و شکر رسد	منابیت شیرین شکر از رسد

اکاهر یافتن خسرو از ترک سیدام جوین

پر زنگان به طردا سر مشق	مستوف دیوان دفتر خانه عشق
به شوقه شوق خط و صفای	رو به بلوچ صیاح

کرمان شروع

کرمی شروع کوه بد نواز
 هر کيله چه را از ننگ ساز
 زمانه ایمن به غوغا و فریاد
 سر زمین کن بظلم بیدار
 بفارخ فارخ به پیرایه نو
 خسر و جود مرادینه کفیه و
 یا قوت قبه خورشید چون خورشید
 صرخه نفوق بر جیس ناهید
 چه پار پشکارش هین توری
 مدارد قیصرش رهند و فقور
 کتور خدایان از کرمی اقتدار
 هر یک بخار کرده بین قرار
 خاصه غلامان دانه در نگو
 قبادیها رهند زیبا نغور بوش
 خوانین بورتاج کمر لاس
 چون انج زور بدردمان زلال
 مدارین زور او را دریا
 چه فرمان بر و سبزه صف
 کس با رانه انت برو یا شو
 چه هم نشنا پارک ها و
 به رخت حریف جو کشت انجن
 باورونه ضبط سلطه سخن
 نشسته به خسر و بدماغ برز
 منوش نامم ارغوان طراز
 زره اهل بزم چو بخش دیوار
 به داوا و بخاوشی چه گفتار
 پیدایه پیک نادره نایاب
 ناکا جود مدار پر فتح الباب
 و ات تو سلطه مهدام چو نین
 بوس پار سریش دارانکین

بجارت تخت عیاج چه نومر کختش

کخته چوبین به امشوبه تختش

بر خضر و شاکر کمالدان

عزق به نگینی و بحر خیالان

واتهر پیره چرخ جوانه کز کرد

کیت بجای الحمد سر نگون نگرود

عز بکیت وارنده سروری

نه یانت نوشت آخر حمر

بدیه از نام مردم فریون

خاین به طور خاندان شیون

منت مردوش زرد سر زمین

بجو یک زنه به دام چوبین

اب از چوبین شیر افکن خاندان

چوبین اس کرده دنیا پرواز

دم بازوش کوه بدولت قوی

لما نفرش تاج خسروی

آخر کوشی حک ناممه حیاش

تاج و سلطنت وست بحیر اش

هر کس نامدارن فکر نام پیشن

پیشن بنوباد داده خرج پیشن

ارل فاضل کار فرسخ نبارن

جاکش قبر تنگ خلالت تارن

تا اب به دام چوبین پرواز

ویند اسکندر فرد کانیات

دعوار تاج و تخت جهاندارن

آعمار منصب شد بارش

اب سایه سنگ الحمد ماوشن

چنر و گرم و ما خنک و داوا

کون اوبرق

کون او برق تیغ بسیار برایش	ملرزاجه بگر نند صبرش
کون او کولافات تهنن تورش	او دانار خاصه ناده هوش
کس نو اچو کرون نامسد	هر چمن و بهرام به مولتی کرد
و ناچند هزارش مانجم تخت	لیخه دسیر بر از نزه تخت
بست که ز نغین برزیش پستان	سارنگ احد کوه بستان
به عرضم ارور بر چه دود سدر	من چه بهرام ننگ شناس تر
نمادیت بجز بعضی ناسند	تا کردنه ملک ایلمه در رسد
نفا ماش غلام چینی خواسته ویش	حیلایه منم بیو بد اندیش
چون به حدوش اد پاو یا ۴	ساجه س ماغشی خاک سارا
انسان اووش بد شعور بنو	بزور بازو ویش مغرور بنو
پا نیو بیرون او نه حدوش	نوا چون بهرام چوبین بیوش
هر کس به مغرور ترک و تاز که	چمن بزرگان پنج به بازی که
بزور پنجه شیران جنک	به نینور سرد سپاس سنگ
آخر چون بهرام چوبین کیش	شکست فاحش میوینو بوش

Institut Mirde de Paris

هر کس خوفت ب صواب کالی سر چشمه سراد و پیش دلدانی

ارمدان پیش شاه اسکندر با چه حد ویش غنیو و بر

حکایت حکمت امیر خسرو پرویز

خسرو به داری ای سخن خوانی ای چون در بارش رفو گوشت

بلفظ فصیح شیر نتره قند پر از زنگان بزم دل پسند

چند نکته نظایف شوخ دلپذیر به طرکوه محفوظ بدر تقویر

دانش هر شخص صاحب شعورن ذاتش به آداب نادانان

چون زمره بعضی صفا به شمار و ارباب درویش و حقیر

به پیش زور و دنیا به اندیش محترم ترین به درویش

هر کس به بدر مردان بند ذات زوان ویش نسبت زور کائنات

او کس ستارش سعد اکبرن بر کذبیه ذات دانان داد

کارن به رای دین رویه گازی تو به عیب و بدت هیچ را بزی

با مردم عیب مردم شماری عیب و بدت به خلق پنهان براری

ار به روز بند تملقن طرسم از زور و م سلطت چون بور

امانت فرض از منت شعور بخورد در دشن هیچ بر مغرور

ملک و عاقل بدانان

مکر و عاجز بدانان داور	پشتم صد پیل از دما و پیکر
ایچکس چو دنیا را شفته پرستور	دامان دولت نکرتن بزور
دولت نه بزور نه بگردارن	حالت هر بداد پروردگارن
راضین بدویش کدای پارسیه کر	بیو چون شانی بصاحب اسیر
با هر سر یا وطن اسرور	نین زور دورش لبه اسیر
بهام چوین بخت بوشهر	مخضروم مخضرو نژاد
تا بر در آرد کینان لاجی سیرد	هر دم دعا خوا خسر و مگرد
چو فرقی بنسازان عالم کت	آخر برداشی جریه ندنیا شغفت
یاران به او عطا شیرین خسرو	کردن نزار از خود تا بشو
خسرو هم به روز بزرگ اورو	وروشی به بهام تا شفت شو
تغزیش مکر ت او را رحم مقام	سه شوان و رو چه مکر بهام

جلسه آخر

جود ما خیر اجلس تازه گو	نغمه مغز پر آوازه گو
او ندر بخن کچه دیار کل به زر	سار او سر زمین گشت تمام به یار

جود ما دینان همچون شیرین	جود در دوداخ اوزلف عبیرین
کرده ابرو دستش نذرون	پر شدک نولش ویر همه کرون
شخص بنامش بو طور مردن	دستش بار به مغزش کردن
چه رفیع غبار کور خزان در د	بار به جز سگدش طلب کور
رخسب بخت پیشش هه عالم خو	آمانت و بزم به اندیش او
اما بار به چون بلبل گریست	لبخندان چون گل بر لب گریست
سرود گشت چون نغمه داود	نه صدر مجلس چون آواز رهو
نفت نپارس سر خسر و با عراز	صبر درستان ساز می خوش آواز
گزین گوید چون لاله بخت لاله گو	کاهش دل مرد کامستانا هوس
کام بنوار کعبه آرد	آرام چه دل عارفان مبر
کامه کاه کعبه مرغمه سنج	زین چه شاد هورمش ناکعبه
چه کعبه روضه چون نوار لعل	شکاو اعنجه دل چون دست گل
همیش در دوان مروارید لبر	پر مکروب طایر ویر همه کور
تحت طاووس چون مکروش ساز	مرغ خسته دل ماورد و پرواز

چه نغمه ناقوس

به دل مسند صبر به بر مستند هوش	به نغمه ناقوس شوخ بر خروش
شکر شیره ویش در لاد بیزا	به حقه کاوسی چون قند مریزا
مگرد بخوتن به بور مشک یانه	وخت که مرزبان ز مشک دانه
مگر ایزا سپهر سر نهکان خم	تا به آرایش خورشید در ادم
ماوردش برقص زهره به آواز	سوز از آب تنگ خیمه رود وضع نا
عدا شیرینش متا و نالنگ	وخت عراقه مرزنده به آهنگ
کو کو کور جزمان خم در او بار	به قفل روم در مگرد گشای
بزم کور مگرد بر چه ریزه قند	هرگاه با تنگ سردستان مرزند
عاشقان تمام مستهین به زوق	ار سر و سکر سوز از ابثوق
لا یعقل مگردیشین پاک دین	کانونین باده شای چون آله نولین
به عشقش مرز به سوز عشق	وخت مگردش را مش جان مشق
مگردش ایمان عاشقان مرده	مکتب چون ناز نوروز به پرده
مشکین به چون زلف شیرین خسرو	مشکو به نغمه مشک با او
به مروا میکش عشق حیران	مد کاینش سازش مان بیزا

بگردش به بانگ دلدارش بیدیز
 برز تر جش مانا دماغ پرویز
 به شام مقام شب فرخ تمام
 مجلس کردش بهوش لولم
 چون فرخ روح صدا مگو برز
 میزالتقه مغز و ساز ترز
 چون تنقه کبک در میا و
 به نقش غنچه دلان شکا و
 صوفی توبه کلامی کما طلا
 به مردم بجزه خون سیدش
 به کینی ایرج چون نغمه داود
 به نغمه شان جان خیزنا و
 بیاض شیرین چون شروع مگو
 زوق شیرینی به شک بر
 بار به بطور داستان بدستان
 زنده پرورد میز زره مستان
 خرد و جلد در بار به آورو
 بخش کنج و مال جوا هر چه شو
 آفرین بذات چون خسرو شاه
 کنج خسرو بی هر صدرا
 بوس زنده شوخ خوشی آواز بخش
 به ران سخاوت ذره نمانی
 یاران به هم هون دنیا نکستی
 به طبع کرم صاحب محتر
 سوار بزرگ ذات خداوند
 هیچ خاصتر نبی جدا گو کند
 صلح برای

صلح مرایدن ای دل درویش
 هر که بر تو داغ دایم خاطرش
 هر تا زنده چون خان لاله سخن
 بنخستیم در سخن به طور کینه
 به بخشند دایم هر خو کر
 ویت به دایره دون بر کرد
 به پیش نه آیتنا اهل دانشور
 به دون همش نینی هیچ بستر

التماس کف خسرو بمریم در باب سیرت

خاسته پیر اعی ز شوخ عیبی دم
 به با خسرو گفتو در دم
 چون طوطی ناطق سخن شرب سیرت
 بی طور مست مست شوخ شوخ شکر
 شور چون بدر پیروزه ماول
 پیچا ز لرز لرز با جیح زره سماول
 شکفت زور باغ چینی چند هزار
 شکوفه آبچی چون باغچه وار
 خسرو به مجلسش بشکوه و شین
 به داغ شیرین فراوان دلریش
 به چند التماس او شاعری دم
 در خواست کوه پر شیرین به دم
 داشت سیرول رنده الهه
 ز کس بود خیز ملک خیمه شمار
 چون به نوک رخ شیرین به ارج
 به لار زنگان کیش بدنامی
 به لار زنگان کیش بدنامی
 دشمن آوردن پیشش شمار گامی

ترک تاج و تخت پهن ارکوب
 چه طور آداب بزرگدورن
 در چند نب تو بهما از شش
 غم خواریش تا نیکتر نازش
 استدعای ایدین کول بو عنبر
 چه را از محبت شیرین بنوازی
 سوگندم بعدل بو شیروان پیش
 اری در رضا تو بکیون نازش
 اگر بگردن عاشقش بگیر و
 بدمی دیدیم میل سر کین ن
 مریم اید شفت چه لفظ خسرو
 دست نه بیست و بقض شکم
 چه خوف شیرین ش زاده ارم
 دات احسروش روارا کاب
 تا که چینی چهره گرون و با او
 ما لوض به لاد کافه خاص و عام
 چه خسرو و ویش پر ارم و پرد
 یک با خلدک بند شوش منظورن
 غم خواریش تا نیکتر نازش
 مدروت سوگند بتاج قیصر
 چون شیر و شکر چندیش بزی
 بار و ارم زش اسکندر کیش
 یا بیون شورخ بهما از شش
 تو ندر رخصت به به امر تو
 چون تا زلفت بیون پرش
 روز روشن به دلش کیلیا شو
 پیچ و ردوینم مار طلاندو کین
 کرد بلبل زار چه ز کس سخن
 دل بخش لال پوش نادره نایاب
 خورشید بخت سوله غا بو
 بتر به جنظل سوز نه بد نام
 تو به شیرین

توبه بدترین دنیا لیت تالی
 که چون شیرین زلف عبیری
 در دشت بکیانم ویت کمر بقاضی
 راستش مرایدن نایح اضر
 ملکش در دوش رو اراشیم
 شیرین حیلن صدی بختی بو
 هر چند شیرین شکرین رازی
 و خضر رضاشن بو انوافسون
 بویم مرانون شمش عادل
 شیرین شیرین بشرین رازی
 غرض خوفن بکرا او شوم
 مخ اعلیم فراوان و نزن
 اکثره زمان شوم جا کار
 ار صد شوخی عبیرین بارن
 دانا و بزرگان پر هوش تا بل

بزارش در زوقت بطالی
 ار بکنوش بدست حلوات شیرین
 او بسر که ترش کامبوراضی
 سی جار سوکندم ببلح قصر
 بوخنی امتراب ایله و او بلم
 مکرش کردش سوسن جان
 ماچان عیارن هم حقه بازن
 مایه و او وار خورشید نکر
 خرد و لال بخش به کشت فنداق بل
 بهد نوعیون مدروت بارجا
 مخ به سایه تو مکر و حردوم
 سر مشقم جراب به استار نزن
 ماوران بکر عطار و بو ار
 به شرط شوخی به اعتبارن
 که مویه مکر زنی بر کس غافل

کتاب شیرین زبان
 شیرین زبان
 شیرین زبان

چند هزار مردان کار آرمه
 هر چند کردن سخن دنیا در دست
 یکا به یکا جلد و ستم
 سائیرین یکا هم جو باران
 چون شواله خورشید روشن بینم
 از فرات بام که شوی بخت
 از چون نسیم بکنان بوسه
 اینیم چیشن که همان بخت
 چرخ تنگن ذکر و دوانت
 چون که چرخ سو کند و رودش
 مدعاش این بدول نوازی
 خرد و پیش شرط بوم امواجی
 ویم کوهن خلد و حرکت آزاره
 تا تو به تنیاد شرط بنیاد
 ارد در کارتن مخ بست ویم

بیار دانا همان میموده
 مرشدی به مگر کنوشان بدست
 هر کفایت او بدست نریان بچم
 جو پول پر مگر جابجاری
 چه نام نشینتی بد میا ویم
 نوار دست حر و صد سو کند بخت
 هر تا ز نندان هر تو به ستم
 زینت بخش ملک پادشاه بخت
 دایم پادشاهن و روز بانست
 بر شوی بخلاک او سر بندوش
 به حقه باز بر روم بازی
 به کز تناف بار تنیادار
 حرکت در دوسر حرکت پزاره
 بنیش چینی شرفیت است
 نکردن به دایم شیرین وقت ویم
 به جان کنو

با جاس کنی بو نو قرو پشدا
 خسر و دیش مریم بیطور خین
 یقین حاصل کوه مرکز زور کار
 به لار اورومی استول وطن
 بچر به وز مردون و اش بار
 بجلوار حیلہ بشیره افغونی
 اما شیرینچ هر رود فرور
 ما و روش پیام او سندا
 هم به منانه ش پور کا مرد
 شیرین شتم شوق ش فرضده کخت
 موالتی بوش مکرو خیالان
 بو کشت سوزوه گفتن کجا
 چه چون مخ شوضی شیوه شیرین
 به کنه و تقصیر اب به رالتن
 اما نذر انزاش خسرو

شام بر او یار نو پرو پشدا
 چه نام نشین شیرین به تنکن
 غمان بهم کرو شیر و بو ر
 کوتا کرد حاجت شیرین ارمن
 خاطر شای ش و کرد بدل نوازی
 تا شیرینیش بر کرده درون
 بیار کخت شاه مکیانا شاپور
 چه شیرین به لار او شار کینه
 جواب شیرین به خسرو مرد
 عجب منده به ص با کیم سخت
 به چون خسرو شاکر لالان
 بر خاطر ان کونه قرطه
 کخته حال مشکین زلف غنبرین
 بو تور آمان پیشی بزار و استن
 به و فانی هرگز چش او

ارمن هر صلاح شایسته منظور
 چو قیصر پیش کرده به خاصی
 بی شاهان صلاح دولت دستور
 مرسد بر لب لیش بیوعای

در هم آفتاب کف خرد و از آن پور حبه آوردن سیرین

چون

شورج شوان خرد و بفرور
 و آتش مروتی شاپور صنی
 طلبگردی بخت فرخنده شاپور
 دل پویش نه خم پرده شکنی
 او ز تن سفته یعنی بربانی
 گوکار ز خام لوبی سیرین
 جریم قرص کوشت بر جان نزد
 هم زانم فطره زو خاور نزد
 طهارت مردان ز سکار
 با الله یلم بین بطوق و زمار
 دیرم بینا و ن چش و خیالان
 پیشش بو شاور چون بدر کامل
 او سخن به زلف دست سبیل
 چون جوان مردان نادره ایام
 نزال نو مریم باورشی و لام
 مالوم بوجه لذت درون برورد
 نواجی به او به میلس سردن
 من پر صلاح دولت خواهری
 چه حفظ اقبال پادشاهی
 محروم بار بخت او خورشید نیوم
 ملول تر به زلف لبو با سعیم
 نوابو احو او زب اندیش
 خدا نخواستم فرج بزارم چش
 نمودن بذات

تار مویش بنام و به تخت شاه	عزودن پاک بزم اله
بیزار هر شو به نوشینی	خداش هدی نقاش چینی ۱۱
چه میگون لبان شکر برزاد	چه چیش چه رخ خورشید برزاد
بدترین به زار مفت طاس رنگ	نشأ با هم صاف ارغوان رنگ
فرس کشن مردم در دگر	با چون مریم کنایه ^{مکتوم}
بجا خلود بنیستیم چند شو	صلاح بر این بیع نزانو او
او هم شیرینی مزه او خرد	ببیماری بشاد دنیا چس او
در لادو کیانی ویش بوی مسانو	ونه از مریم پیمان بر او
تعلل نکوه هر نیرا بخت	شاد بود حسب الامرا و در بخت
آقا و پارتخت شیرین موش	روان به بقصر چون بحر چوئی
اظهار کوه دست است نقاش	حالات خرد و یکانیک به لاش
خرد پر دیز خرفشا خط	دل زره هم نوک پیمان قیصر
هر وقت بیونجا گشتا کو	ورنه چه ندین بزنی بالار تو

چون کس در آرزو تو نشیند	چون تو او را در آرزویش
اگر میندیشد با لاله زار	پاییز بخت نه پشت کلکون
امشب بر آن لطف یلغار در بدو	بشیم به مشکور و مشک خسر و
نه چنین خسرو بدش د	کو گو گو کور خوانم خم بدر و با

آرزوه نیندیشی از زنا پور و کلاه بخت و فرستادن

شیرین حرفها که در دوش چون	چون بگو قلام به مین خروش
پنجه رنگین بر دوشم بود ز	پاره کوه خشتی چون غنچه شو خیز
به جام زک او مشکین شد	بر کس سخن بگفته و ما ر
بستند و خشم و آسایش پور	خسرو به شوخیم چه خداداد
پیران با نگویند بوختیش	چون با کس سخن گفتن شختیش
ساکین سوار او شدند	به مفرنگ کوهن تکلیف درنگ
مرفخ خاقوم تو ماچس امشو	مریم نزا انوشو دلدار او
ش پور تو یزید مست کراش	بسیج پروات نینم به مساری
کوتاه را در وقت انگیزه	سوس به الما هم کمر ریزه

ز کوه این

فر و اتق بن گفتن نین	فر گوهر بن گفتن نین
با فراوان به انصاف نین	راستی خردمند موثقا فن
وس به انصاف بر بار تو نین	به به انصافیت کور کونین
به نادان و ایم گفتن نه کی و	چیشی به طور دانار موثقا و
به صیغه و نکاح به به عروسی	م در کارتن به جا صیغه نویسی
به نوار ویت دست کشیم کری	به زدر مری سخن وری
به پنج جلست مخدم باز	بخدا بر ضد تو دلنواز
سرم و استیلا بقولت کردم	ارجار بحرف تو باز و روم
به نصیحت آن صاحب رسم	آخر نه بیند فرسخ خستم
تو به طرز و طور و لایم مکیانو	به چیشی ن بیند مخسب فرانو
حق به بالاد استیلا نارض لو	آفرین مرث فریدون نگو
چند قطره زوفا و زام دل و روم	مخ چند جارج به نوار جل طرکم
به نایح و به تخت پهلوان ایم	به نونک و رات چند بیست ایم

پر تو یادوام به پستاری	آخر به شاد و صمد شادبار
رویه بزرگان بی نام و در	نامحرمت کران به نزل کردی
حرم پارت تخت خضر و لال پویشا	ارامش پور صاحب عقل و پویش
بنوشو شراب شون یادده شب	سایه لایقن مخ چرخ خضر و
نواخوار میان پنه بنجا نو	با بشر طرم نزا نو
بزار مار بو ش پور چهر	او که او شراب او نشینی
خضر و چرخ نینوشو به حال	بهر رس تو بیخ زمین است
لمصلحت مان فرخ نغان	ارضا شخت ابرودان
مخ بگذره کار سبک نزا نو	پنج به دستور بلام کلبان
مهدیفت او زنگ قبله ارض	بار و اربانوز کلاف سوس
مکروشی و پند زود عرصه کار	ار ایجا ر بلام کلبان تو
مکروت در سات در دم خلق آویز	ش پو تو به قین بران برود
وخت کم مش خضر و عوین	با امانت شاپور خیز ۱۱
بوز در شستم شور یادده شو	واچه فرضی کوم امن خبر تو
چون وصل	

چون لوط به ترس داروغه بازار
 نوٹ مان بهم بادہ خوش گوار
 سا رفا نواوش حج بنا
 هر بوده شوه تمام مبو کار
 خوبا کنی چون نسیم ایشو
 ویم میا و نوم ویا تخت او
 ورنه ای کاره به حد برشین
 یه کار شور یاده شو نین
 ای باذ فقر خرابه نیند
 محبوسم مان چون تختی روشک
 تا که بزانون به جور کرمی
 چیست مبو حامله چه تور مبو چون
 بیامش پور عطار دخامه
 نفقش تر دست مقبول عامه
 او کونه قلیخ قیصر رومه
 بواچش بنم و بگردش لومه
 بوشی نناز و خسروم بردن
 چنی ویم یکی ز دوروم کھون
 ارمن رضام بو پر دیز خسرو
 غمزم ماوروشی بس خیل شو
 بخلقه کند کیور عنبر بیز
 مگروش در دست چیکه حلق آویز
 اگر مکرون چشم ای دست
 ماورون مطار زوقش بغارت
 بدت بسته ماوروشی بلام
 اگر بواجون زلف عزیزانم
 من زرد لکرم بیدم خم
 نماید حرم زین داخ

شکست راجه قدر آرد و فور
من بشیت زانان کیا ستنی پور

بدزد مرعی نادره ب ط
بیو بکریمم اختلا ط

خیم بولائی دانایند م
مردم عاجزن به مکرو فندم

خسرو رضائین به فتون ناری
بدستی ک پور بدروم بازی

ایدواست به تندیم اولی شکر
به درج یا قوت ریزنا کوهر

وات ک پور خاصیم نیتیم
خاص زک ظرافیه پر مخ رشتی

تا هفت سار به پورم زوان بکنک
نکیشن لجه خوش زنگار ننگ

خامت چون خزنک به جور محرم
خسرو جدولت بخرت بوم

مول نقاشی ویت چون نیش کزدم
پر ملک وین نزدیکت بوم

بمخت ک بوار دست جن
جز صورت تو کین ای به جن

آخر به خوف به طور بیم کول
سیدخ ننگ رو خا و بیم وردی

ش پور دیش شیرین پورن جامه ک
ترس وزوان نیت ویش کولک

فرمائش ک بروس آزارم در
تا بم غنیدن و س تو خاتم کر

ش پور اید شفت جوشخ دسر
به خدا حوائت هر بر تو در

تو کین جان

هور کیش چرخ بدوان	یا و او پار تخت فرخشن خسرو
شواتش ش پور دانه لال شتانی	وشی آما کبیر شیرین یار پوای
ش پور حکایت ماجرا شیرین	مظنون کفتار اوزلف عبیرین
تندوب و خمره خشم لاره و لاجاد	لیک یا و نا بعرض خسرو
خسرو به محبت سرش دست نور	ش ندرج دمان خنج نکر کوه
به باب اولوح زلفه سینه بند	پنج پنج نوات دانی به نقل

دستان زناد خسرو و طاهرین شیرین او را حتمه حور شیرین دغانی ز یاد او

خمر کون خامه خانام قشنگی تا که جن مقام بز و شوی
 همه عشق زناد کون کنی همه کت شیرین طامح به ارح

به تفریح طبع یاران نامر	باور به نظم و بند نظامر
به دمان نقره شیرین خسرو	وشی به هر کس نظر باز بواو
کوش درو بگرف زناد کون	باز شیرین شیرین ارح
افضل الشعر اناده نامر	صاحب پنج کج بغض نظامر
مظنون تحریر نظمیں تمامر	به طوره دان نظم شیرین کلک
به دستور نسیم خامه بوسندل	غنچه آرا کتا سبک و اجون کل
پیکر پر زار پر نرز پوئی	کور دل به سنگ سیمین بنا کون

سدر و شوح کلبا غم زینین
 آتش کانی عرصه مهفت کور
 سول سایه دار پرن م سنک
 شیرین شنه اندک زاده ارج
 فوسفور و شیدا بر شام و سحر
 عدالتش او شوح زلف و پیرین
 یک قاشق به شیر لیلی کشند
 بشیر میش به وایم در ارش
 چون به دور بشت ققرز زنگار
 چونکه جن خازنک است خا ۴
 چوبان در علاج و فرسخ فشر
 اجاری به شیرین بشیر بدر
 شوح شکر لب دانه در سنگوش
 به در او شیر مرص تا نام
 بشیر به شکر شکر به به بشیر

خاتون ایران بانو ملک صین
 فتنه عاشقان زام دل خضر
 پر یزار ز سادست ترانک
 خال برک بو مشک و نون شچن
 میش فشر به بشیر و شکر
 او ش شکر راز زلف و دم شیرین
 بصدق با طعام چوب و لب بند
 به بشیر و شکر من فرار ش
 کشت سنگ خار به هم خار خوار
 شکر دانه ساقه ماس
 دور پوست کلمه بقدر لب
 ماوردن خاص از لبقو عنبر
 شربت ریزه راز بشیر و شکر نوش
 پرستارانش دلگیر بین تمام
 چون شکر و نوش منشت بد لکیر
 چون بود

چون شودست حلقه شلین زلف برود

افلاک زر زین حلقه درین

جو حلقه شود تا بسجد م

پیچ مدا چون مار بر حلقه اتم

جه سر خسر و تا به شبق زرد

مکین پیوست لوله آه سرد

فامتش به باد صیف بزاری

چیمای چون شاخ بید مرواری

جو حلقه اثر در زلفش بوردا

پیچ مدامه قین برود کسردا

جه ابرو مکان کف پیش برکش

جه میزان چون ترک سینه در کش

جه دایخ خسر و کوش فرنگا

کیستوش پیچ مدا چون مار چنگا

به حرف درشت او پیمان شکنی

کلما حلی مکرده به ترکس کوس

بغیر به ش پوریا سخن پرداز

جو فقر چو لدا کس پیش نامراز

آخر که او قوی بیفارق سو

شیرین شامه لعل کتوبو بو

وینم قنایه ریزه نقد و قند

ریز نارازان ترک و دل پسند

فرمانش بن پور و دان اول پیر

ضرورن کون علاج چ شیر

پا چیش که به شیر نایم برهان

شکر در شیرین بنویم طانی

ش پور و خشنده دان شور

چون هند و بردش سجده او بری

دانش من شخص نامش فریاد ممدس مروین فراوان است
 را سخن به علم هندسه و هیئت عبط ذاتی اقلدس حکمت
 بمویک شوکلدن بعد ترک مکنو تصویر بخش جین به سنگ
 به مانه نقاشی بخش خوشترن خیاهنر مندم دانشوران
 استاد چون او نکشت فن قابل چه هر هفت کشور عنوق حاصل
 مکریم برست استاد به تور بیوموعات حاصل زور
 ورنه به استاد گشته کارن دوا اول فرورن استاد آخر کار
 ارباب یا فلکان بزم عزت مردان رخصت سبزه دعا کو
 سرفتم خفته هر کون او استاد مالوردش و پار تخت پر زیاد
 ایامه و او استاد هر نام زایم هر دو مانان کرد یک استادیم
 تعلیم او دالبنک تراشما ترعینب خفوم به نقاش
 بیست خج خاص به استاد روم به لادینه او سنگت چون موم
 ش پور بود استیج بر مرده کسری بر کرد نوردون او زلف عین
 رفتن **ش پور بطلب فریاد آوردن بجو است سیرین**
 چون عروس چه به بند پور اینجه رخشان خورشید است
 ش پور بر رخصت او ش پور زیاد هر زیاده بخت پیدا که فریاد
 خوب تو تر ازنا

Handwritten red text on the right margin.

خوبو طور زانا فرما بجز دل	نور ان مومرا دلی حال
زناناش ارجح در بره را نیست	آراسته کردن چه سزاو نیست
آخراش پوروات نمر بگو کنی	غزورن بتو کز زاده ارحم
جز قلنکه ویشه سنگ نشیت	گوینا وطنان رنگ نقاشیت
بشیم و بار تخت خورشید سیه او	بار که فرق قدر پروین پایه او
فرنا حسب الامر شاه پوختن کند	هوریز چون سرو کدل پسند
جز ویش پورشی بکتره بار	و بار زین تخت شیرین بدش د
مدر او پار تخت اعلا خرمی	بتن و بتی سید بیاز و قور
بشوکت چون شاه سلکوه نشیر	بهیبت چون بولد در سزه دیر
بقامت چون شاه نوخیز عمر	بروخ چون خورشید خشنده خاور
جناب عیار مریم آستین	شاه شکر از ان روم و هند چین
فرمانش تا بر فرنا دسنگ بر	نیایشان کمرسته نشان به در
نه پشت پرده شیرینی ارحم	نه بالار کمر نشسته چو تهاق

پسیر پرانم چه رو پرده ده

غنچه لب چون گل کلا در کرده ده

چه شکر ریز او شوخ دلبر

بود داشت چه باقوت محقق کلام

بچند لرزیم چند عمره و ناز

چه نغمه بلب آما به آوا ز

شوقم چه لفظ استادین

چو بون مو آن بشیرین شیرین

چون حلوین شکر شیرین به رازش

آو مکرو بند شوخ آوازش

هر کس آوازش شنفتا بگو

ار املطون به بر شمع پیش

الحکم لله چه ریزه رازش

نعوذ بالله چه عمره و نازش

و ختر بفرما دیبچاره گو کمن

له وارزیه راز شیرین ارمخ

کین نزون آه استندک

در سحر چون مصروع خلتا به خاک

غلطیا به زور زمین چه ناز امو

بچید و یخ و رود چون کلا فر مار

شد و میخک عطر زلف حلقه بخر

کان شامه و شبور و عبیر

فاما بیشر فرما و چه ریزه رازش

بمخض شوخ نغمه آوازش

بمخو غلطیا نخاک را

سودار بر عشق جودش دیارا

خصیا لگو چه به قرارش

بزنگا بینچ کردش دلداریش

اجار و است شنو

اجبار بشنوهر مرد استار
 انجیت ضرورن من فرزون
 نوعی کرسو استاد میرین
 چه پیش که دایم شترم فرورن
 مبود امره نبر تو دل تنک
 دختی بردوشن کو کفله بروان
 تا بهین تو به در دوسر
 گد هوشی به یک نافرما د کوکن
 با او مسکین بیچاره دلبرش
 چنانکه چه در مشنفت آوازش
 اما چه خاطر او بر کند بیره
 فوراً چون نر بر هور ز راه لکش
 دین هم پر س جو پرستان
 پیش فرما شیرین نم بفامدم

بوجه رار راستی خاطر مگردد
 بچاک دستی استاد کار و میت
 شتر تو دایم نقص شیرین
 در فرسخ کو سفند به قمرم دران
 بکیشتر بچ تو جوهر سنگ
 نوجود دایم شیر سوراوان
 او شیر بنوشتم خوشی جز شکر
 هرگز شیرین شیرین ارم
 چه عشق شیرین کار آه پیش
 هیچ نمفام مطهر رازش
 انگشتش بنیاد بان دیره
 هو کرت قلنکه و قیته سنگزاش
 و التسخ مستم لحد ایاران
 بگردر چه نوحاطرتن بیم

پریش او یاران زلف و عیرین کوشان به نو فرمود شیرین

فرمان شیرین فریاد را بجهت جوارش و ترتیب محفون او

شربت دار شوخ از شیرین خانم پر از رکان در زمانه

به رار عقد هوشی دانا و هنر به تور خروج کوه شیرین شکر

چون باغی خاص فرمان آگاه به فریاد به چایا کوه شروع بوبنیاد

هر چه سر سیرگی گشت بفرزند دیوار چون سد سکندرمه سنگ

چند ناوه به سنگی چون زر تاش به تیشم پولاد دست ز

نه بالار دیوار او نادره دیرین بردن نیک درست تا فقر شیرین

بعضی نگاه فریاد سرش ز دروغی کوه ترتیب او کار

آفرین فریاد چو بان سارا به شیرین چون حور به عنبر دارا

به تیشم سنگ تاشی چو یوم الخضر آنکارا کوه جوارش کوشتر

جود هم بست جوفی عیرین چون چشمه رُحیق به شیر شیرین

ساختن کار با تمام یاوا شیرین به شوقش کل کل شکاوا

حیران به یکن چه سنگ تاش او به دست پر کار به نقاش او

هم تیشم فولاد کینه او به برز باهور متعمر او

به لاد کوه سزای او

به شش و شوکت شدیداراد
به تور و ترکیب شیرین کاراد

به سول قامت نورسیده اد
به نوح کردش چرخ دیده اد

ش مشکین غذای نوح نام تر
فرمانی آوردن مسند به زر

ش نامه دستور نشا فرما د
نه بالار مسند زرین بر شاه

طوسی زکین کلبا غنچه ش امر
سد سرو نوح رشته اهد

جام به یا قوت پریم ~~ش~~
دانش نوح فراد و دی خاطر تنگ

به شتی بیکر چون دانه کومر
نه کوشاره ویش بر آورد و بر

بخش ش بفراد اسما دیرین
آمین شیرین زلف و خال شیرین

فش ناسی و بار تخت شیرین دارا
آشفته ~~و~~ روی کوف را

صحرای رفتی فراد از عشق شیرین
انسانه شرح شیرین ارم

به دال پر خندک او شاد
پران پارت نشسته بخور فراد

فراد به ایس برو تا بشو
منال چون ناز زین خسرو

بسحر مویر چون روزگار
بغیر به زار هیچ سز کارش

قاش طاعت صبر و آرامش
منا عقد و خوشنما شمع زانوش

خود را در همه

طریقهٔ حینت بتایج بردش	سرنگون نه کیج بحر خم کوش
چون دیوانگان آلفهٔ دیور	بخش مگو چاک سردا و سندرک
هم اندوز درون پیرزام کار	وسته بد نرشت کوه شین و زار
بالاسی که چون شیخ شوخ ضویر	ملرزاجون بار عزیز لول سحر
ایروان چون قوس حلقه کثیراز	جم بست چون چم چوکان باز
هر دم مگر دجاک وینه غنچه گل	بخه ویش به دست ستمکار دل
نه خون به خضم برون بردش	نه ترس بر تیغ به سیر مگو ش
وینه سودا در جودش دردا	ملیلا مگو کور خاک و سردا
به هون دیدیش عرصهٔ راود	بجز اکلدار روح افزا بدست
نرم نهاسی چون باد خیزا	به دست آدشمن چون بار بکرا
بشواترود تا بخور آوا	ببرم ن قریه جرس میاوا
بجان ناز بالی شنگ بالیش	خاربه پاکه خاوشو تانیش
تن خسته و خروج دل بقدر چاک	چه بر بخت ویش بسر مگو خاک
سرگشته و سرخ خسته و خاطریش	غریب و دیار و قوم و به

به حضرت چون هو بسیار و با وفا
 بودت چو لدا مکیلا ربخو ر
 خادو چون خود کو کرد احسر
 نه کسر محراب از او خاش
 نما از راجه حال این دل بو
 تا چون تا پور کم ز راه وین
 نو چو لدا نه یار نه غمخوارش
 بگشت او کوه بار قور شیرین
 بنوب کا خار کا کاهو راش
 رم رم به آهوه کوزنا کور
 شوان مکتب هر با بنیش
 بو طوره هویش به بنوار و ننگ
 بیخ نماش زور عزم هر
 ارب به و صوبه رویش بر زامدار

مریزاش نیم سیدت چون و
 چه یاران محروم چه دستار
 نایافت به چه لداش هر تو تا سحر
 آویشت نو بکوی ز خاش
 قدیم درده دار دانا و عاقل بو
 ساکن کفشی دل بر از شیرین
 نه ضرورت طاقت نه قرارش
 بچ چون سرمه بسیار عین
 کا قورش مدینه مکرو فراتش
 چه مرغ بالدار چه شیر بر زور
 کوشی مدان بت ز صدای بنیش
 بنیشتاش نیم از به جو خند
 نشانی ز بیداش خندنا به طار
 غم کیلنا رویه سنگن یا خار

همیشه

بد طرا چون میدگر یز ا	دخ چون سر عرصه جانم
به صب تا شام نه گشت کین	دلیتم به جنون برینت دین
ما با نخدمت او شیرین شیده	کاکا هر شد او خسته لیوه
ملکش آرام و مرهم به زوق	هر چند مگر سیار دروش به زوق
چون دحشر را چون ملکش نور	باز هم به بجز آن او زلف غمخیز
منول به حرف شیرین جام آب	شو شو ما چون باد شمشیر
مدار و مگو بو شیر شیرین	فشر خود مد او ناد درین
شون در عوض در مراد تنگ	چون با چه پر کار نقاشی ارشد
بر زلف چون فروشی کوی بخسرو	آختر نه آفاق صدای عشق او
از علق فریاد شیرین	اکا هر خسته و
پرا علقان درون شفته خم	منش شیرین مشق عطارد تم
ماجران فریاد شیرین خسرو	با طرد کوه تحریر شکنین خانه او
با و نابغ فرخ خسرو و لایوش	عزم به اهل خدمت به پر هوش
به عشق شیرین آشفته برده	فریاد چینی چه فکر کردن
کلبوس سوداکی	

کلیوس سوداشی شدن بکولدا	جینی وحشیان ویلین بچولدا
به اسیرین داخ او مشکی عذار	رور سحر کردن شکره و کلانار
نه صحرار جنون بو تور دیرین	نه پرواشی نه بقره نه چه شیرین
ما جوم خسته کلاف سوسیم	کشته شیرینی شیوه ار منیم
هر هفت روح بندوان گم	بیا بوسی مژد و پار فقرا و
اید استان بسی خسرو چون پادشاه	چنان به خنجر حرکت شکا و
هر چند به او شوخ زبانه شو قش	بند لدا هیچ عمد زوقش
به چیشی که دنیا به بازارش	هر جیب و کس خردیدارشی
به طورن دستور به لار سوداگر	بهار او چشم سوکرا نتر
س خسرو سودا شیرینی دلبهر	گفت بخندانش به زیاد فشر
آقا به عزت فریاد به خو	فراوان عزت پیدا کرد خسرو
مخل به عقلش عاجز به تمام	به کار فریاد مرعوب بسوم
باید ستورن نعره هر ران	دقت کار سخت رود امان
ارجون اطلالون مو شکاو سبو	فرز پیش خرنک هم خراکاو سبو

دش

خسرو که مهنوش روشنی ضمیر
 چه پیش که با چای پذیرش ~~خسرو~~
 نگارنده خوش شیرین از مرغ
 بدستور که خوش پروان در
 جلوت شور شنن بر کیش
 عاشقی فریاد خاطر برین
 آخربه دستور او چشم فرس
 وات به حکایت فریاد سنگ
 به اقلیم عقداوند نزاران
 چون با ادریش به حد ویردن
 او بار یافتگان بزم بهشت نیز
 واتن هر خسرو و جی صمد نزار
 صاحب کلان مکن مولان تون
 ظل الله بر ساریت بو
 تدبیر مرایدن در به سزار تخت

ای فرمان رجوع بدست تدبیر
 در باب ~~فریاد~~ خلیل شکل بر به تدبیر
 به نوم و ران کور هم بحر من
 دیباچه دستان فریاد خسرو
 طلبگرد بعضی با مدمان و لیس
 سراسر تمام اظهار کوه لیث ن
 به دبیج دمان ریزنا کو هر
 نشانی بخورک صد هزار کا بر
 بخار ص حد و لیس پاویاران
 تدبیر شنن بنو پیش کردن
 کردش ن سجده خاک پا بر روز
 شایسته اورنگ زیبا ز شکار
 سجده کلان خاک بر شکر تون
 بلند تر به جریخ پروین پایت بو
 باوریش و پا خسروان تخت
 او شافقه شوم

او اشفته شوم هرزه ابد برنج
 پد چیش هر کس صر و در حالی
 اربکف دمال او شیت کرمت
 در نه بدوران دنیا بر نجا
 هر تا که زندن او شیت دن تنک
 خس و در عت زمانه و جنبه با
 دانا و حرمان یاران کرمت
 فرمان کجند کار آرمه
 بقا به لیت پدش هر قابل
 هر کس و روشش در ارا انداز
 او روشا پرده غلت داد بار
 بد طرفدا بر عت چون بار
 هر چند کردن او شید ارمه
 چون رایات شوم روه شکو

بکرم راضی اول هر به کف
 دارد مفرح او کف و دانی
 به شیرین هو رگرت بشیرین است
 سو بکیش مشغول بسنگ
 صرف کرد عمرش نه کار او سنگ
 هر کوهن بخت باوران فریاد
 هو پزان در لدد چون آبرنگ
 بیچاره دانا جهان بیوده
 بکران خاطر فریاد بد دل
 بجلد در خلعت مکر و شی خمار
 بیفته رومی زرد خورشق بیسوار
 جرخ وردن به رتون ناپیدان فریاد
 فر جستجو هر نکفت او دست
 زنگین باده نوز جهان چون عروس

زین به زلف خورده پزیر	فلک ممتاز به بزرین افسر
یا جو یاران فرستام شاه	دیش وینه رسمه شخصه نگاه
بفر و شوکت وینه فریدون	بزد و جنگال به ضعیف افزون
لش و بار کرد چو کمدش	پیرن لش بدانش و انانامش
والتش خ فرما دخته و بخورم	آشفته شیرین جیف بر نورم
چون شیدا اولی زلف عزیزم	بتال سو بارون عمر شیرینم
او فرستادش فرخ کوزاد	به رار حسته و التش بفرما د
مر بر شمنه هر شیخ صنغان عشق	قبله عاشقان تکبیه دار عشق
بوصل شیرین بگردش	چون جوانمردان بدو حاد
فرماد دانی جواب به کوزاد	وات هر دهنه معرفت فزون
شمنه به جمع کمانه بسین	ادم سرگردان به سوداوشین
هر چند که مهر و بیابان کیلم	چو وحش ضعیف عاشقان و بیلم
من خای مزافون جن نبرد و طمان	ماجرار خسرو شیرین ارم
چون گوگرد آیر میوه میوه	بازم به شفته داغ و میوه

ار و ننگه جن

ار و منگه جن دیو جیم مکرزو
 به هنام دود جانخ بخزند

په لثوه شیرین ارمی خستم
 پوسه مومینم با حال و جسم

سخر و کس رفیع بتارن
 به سخر چون مخ لبوس هیکارن

باز عم او فاصدم چه چلاک
 واتس سوکندم بیزدان باک

من آرو به طور روان
 به در و خلاف کیاستی خسرو

ار سخن بکوشی فریاد چون با
 چون غنچه نوزیر به نونکاوا

جینی او فاصد خود دار کرد
 سبار که رفیع خسرو قدم برد

کرد آورو با خلقی به درش
 حیران بین شکل ترکیب تویش

به رس خلق کشت سر نام
 کشت نامت مدح نه کیس و نه

امر اعظام وزیر اعظم
 آخر عرض کون بولن مکرم

فریاد مسکین مینرختن
 ارادت چشمن حاضر الوختن

فرمایش باغزار حماز سوز
 بیلا سیر خسرویش بردن

خسرو نکاش کوز اناس درن
 شوکت چون شاه کیت برن

چو هست مکرش بیچ نینی سوز

با به حسرت کیلیان به دیدار

پیدان به هونا و دیده اسیرین بر کوناش ز کیننی چون لاله و مار
 به استغفار عشق به مه تا مهر غاماتی کج خصوصیات هر
 جو دو با برش رکن خسر و خو هر چند پریش کنج کو هر کردن کو
 التفات نکردن گرامت بغیر به شیرین به گفت کوه ش
 خسرو پریش فرماد و نیز از خط هیچ میدانی بگویند و گو هر
 به طور جینی او درون خسته در چند عقد دانه لوله و کاش کرد

سوال اول در خسرو فرماد

خسرو دوات فرماد و آنچه چه حالک فرماد و ات به ش رنگ آشنایم
 خسرو دوات چه که چه تور مویارانی کلان جیش چه صفت داران
 فرماد و ات چه که بچند آرزو مورثان صد کینان مستان انزو
 خسرو ات فرماد اگر بهوشی حارن به ادب او کینان فروشی
 فرماد و ات عاشقی به ادب نین اربورثان کینان به عجب نین
 خسرو دوات فرماد نادره و بی بدل سوزان عاشقی به ظهور
 فرماد و ات ما الله دین و ایمانم نیک عاشق بدل بدیره و کینان
 خسرو دوات فرین

بودست هور کیره عشق نیک	خسرو دات فرین خوزلف عین
کیان شیرینم بر شوهر وطن	فرزاد دات خسرو مراوس بهمن
فرزاد دات خسرو خوادین کونو	خسرو دات بنام و موبنش ایشو
که زور دنیا هور مگر دست	خسرو دات به عشق او بیخ کرم
صوت بوانو یسن مرکم	فرزاد دات اوس باره بو جرم
ار بیو جیش او پانید از سن	خسرو دات چه نور مکیش بارش
سر که دارم پانید از سن	فرزاد دات دیدیم یاکه نازش
بیلدیده تو بیاد و نوزر	خسرو دات چون شیرین به خنجر
در سات او دیدیم مدارون و بار	فرزاد دات بمرک شیرین دلبر
ارک شیرین ببرد و پیش	خسرو دات فرزاد جیش موچیش
ار بادن می دهفت کونون	فرزاد دات خسرو ار اسکندر ن
عرضه سوزین ویش تارو	مکرون به تیغ نیاب کونارنگ
و استیش بر تو برار و اصل	خسرو دات استیش بو بر کز دل
سو کند تا جفت مراوس بر شو	فرزاد دات استیش کونخیرد خو

تذو و روح بر توبه نفس (۱۱)	زور پنجه مرگ بست نام نفسی
ارگاره خامن مکنش در دوسر	خسرو ات فرماد بواکوم بر
ارایش بد مع محض حرا من	فرماد و ات ارگار بختن ارضان
فرماد و ات یانه صبرم خاپورن	خسرو و ات بد چیش برت نام

عاجز زنی خسرو از فرماد و ملک فی سنکرا اش کهن

هر کجا بودیش جز فرماد	آخر عاجز زنی از فرسخ فرماد
عجب سنجیده و حاضر جوابی	فرمادش به عجب شیرین خطابی
غلبوش علاج الله بر کوبت	نه بکلیغ مال نه بجزر صوت
سالار ایشان تا بح کمر ز	اجار لا علاجش از فریون فر
بد کنده کور شک سخن کوفیاد	زوان کرد به تیغ جوهر فولاد
نه گذر گامان کور منیم شک	فرمادش بفرماد بوز فولاد جنگ
تعلق کرتن زور عرقه کار	آزاده خاطرهایون بد طو ر
بگر کشی رامد بد گذر	نوکور خار شک بلند و بد در
عیزه توبه کس عنبو حاصل	مزانون که جدای کار مشکل

بعشق سیرین

بیستی شیرین رازش قندریز
 به پیچ حلقه کیس کمندش
 هر چند بکیش فری در دوسر
 فریاد هوریز اناجید
 واتش بشرطی کار دارانگی
 دست هوریکیس و شایان کتور
 خست و خشم بو تور هم فریاد
 دینا وات بویش او شام گوه
 هر تا که فریاد شکا و او سنگ
 وات فریاد او سطله خیر تو کرم
 ای چون هر بر پولاد
 به نا و ضای و عام جهان سراک
 فریاد هم کیس به میت وارا
 بخضر دست کردش را نهون

بدسته زلفش عنبر ای
 بیدیه با دام دمان قندش
 به فر صوفه مخ کوتاه هر کس
 بوشش پایه مشک خیر سرو
 به وصل شیرین شوح جام عینی
 رخ برده رخ بدار و منظور
 خفتن باور و بخشش بنیاد
 کس طلم پیشش کس بو
 دنیا مکیلو به هزار رنگ
 ار هور کیلوف حشرط مردم
 داواز بر پر او کوی سنگ خشت
 دست و بر دیت نمایان بگر
 پرش هم کو او سنگ خارا
 بقعه کور سخن سنگ

فرماندگویی پسر مگر کش

هوریزانجا و چون کز آتش

هورگرت فرغام پسر زور ^{حک}

یتیم و ملنگه صدخ بسنگ

دل سرت ربه عشق بالاد ^{سین}

ستانه یا و او با بر بستون

چون یا و او کو ملامت ^{حفظ}

کروازار زار کین آه سرد

اول که آما پی ره در سینه ^{حفظ}

چسبندین القلم هم تان ^{حفظ}

به تینه ^{حفظ} پولا المانی

صاف کوه چون کاغذ قدر زوی ^{حفظ}

چون مازده نقاشی نمودن ^{حفظ}

تختی اسلم و شوخ دل بسند

کین هم به راز صاحب ^{حفظ}

بنال اسلم و تختی خیا ^{حفظ}

شیرین بو لور خسر و بور ^{حفظ}

شودیز هر بو لیکن بو دل بسندی

اجار بدانش تا تینه ^{حفظ}

بصحر و ناز تراکت کندش

چه چیس که بو خال شوخ ^{حفظ}

پر کند و شک بگرد آ ^{حفظ}

با و اچه هر فراد دل ^{حفظ}

وخت کندت شکل شیرین ^{حفظ}

چون آفات نزل به ^{حفظ}

صورت شیرین تان ^{حفظ}

به اروا ت قسم به به تو فراد ^{حفظ}

همی قبول کوه خان ^{حفظ}

آمر و دستور ^{حفظ}

آخره دستور فریاد و لنتنگ چه تکلیفی دل کندش زور سنگ
 شیرین بو برقم و خسرو بو طوما بغیرمه ن پور رختی بند بو شیار

در کار کوشیدن فریاد از عشق شیرین

خامه خسرو خانان قبادر خاطر چه ن پور چه را الستی
 به دستور دستان فریاد گو کن زنگینی که چون حسن شیرین ارم
 و خسرو که فریاد درون موج هوش یا و چون نر بر دیار به ستون
 باز و مالاوه تیتیم گرت چه چنگ ~~مکتوبه~~ و اجتناب کور حذر سنگ
 مرز البک چه زور فریاد نادر بر چه حشیر به تیتیم سنگ بر
 و اتش مروتنی هر سنگ خاره جوانمرد در گرز و بهی با ره
 ورنه بو خدا دنیا ش آراستن شو حینش چه شیوه شیرین کبالتن
 یا به قلنگه تیتیم سنگتاشی ریزت مکرون چون ریزه کاشی
 یا ریزه مبو چون ماران کت انسال نه پارت دای تیتیم
 اید موات بغیر تیتیم سنگ تراش سنگ مکدر ریزه ریزش نجاشی
 پیوسته او نر بر نر مند بور بان ره برز با هو بهن طور

مقار پولار تلتکه سندنک سم
 به شقه تیتسه وتلتکه فراد
 هر یک برج چونک خار ه
 پریشه پرتوز سندنک اگلی رنگ
 بنیان بیستون دنگ تیتسه او
 به دستور فراد چه هر آرام
 چون عروسی رو بدوان اف
 نیم تنه مشکا میخک پویش
 نه رو سفیدر سیا هر بست نخش
 دست هرگزت فراد درون ^{هون} میج
 نالده وینه نه چه زام کاری
 دمی بجزرت بوس دست پایش
 دالتی ار ایش زاده ارم
 نه مخ نه به تو بالدر ستون

چون برق شتاب نه سندنک کرد کم
 به ستون مکرد بدر کار حق داد
 ماوردشی او وار چون آتش پاره
 چن پرش سندنک مشرف سندنک
 مویرده مشکور بو سندنک حسود
 او رود ستنش سندنک تا بوخت شام
 به خطاط خانه پر ظلمات شو
 افتاب نه ملک مغرب مرفوش
 در حین انجم چون دانه به خسی
 به کنده کوشنک برز به ستون
 شمی بنیان صورت سیرین بزاری
 آخر چون سابه کفت خاک پایش
 فزار باللات بو فراد کو کنی
 خکنن به طور چس به ستون
 تو خوضات بام

تو خود را تمام شوخ شنکنی	چه چیش وینہ او دل چه شنکنی
مرعیبن قبلہ وینہ توں ام	پیر و احوال چون مخ کدای
نہ مخ پر تو را او و جگمن	چہ بے ستون هرود نکن
ار تو شرط وین بزرگہ پیتن	فرزاد کو کنی رنج بردہ وین
برنج بردہ اش ار تو مزانی	حرن چه رویہ رار مسلمانہ
دمر بے دستور فرزاد دیرین	شینی کرد پناہ نفس لیرین شیرین
آخر ہوریزا او دیرین چه لکشی	با پر چه المالک ریزہ نیش تاشی
شر بچند حضرت دل پر چه اندر	بہ باللا اوٹخ کور بے ستون کوه
دیبا بجانب قصر دلا رام	بزار و اش ار کل اندام
یا خود چه سودا تو چیا جرم	قطران بے بزوغ وینہ قیس بکم
چه چه تاشم ہزاریم پیشن	نام دنگم شقہ قلندہ ویشن
چیش ہو چار مرعب وغان	پیرس ہواں فرزاد چه کارن
بہ تینا و بکس پناہ سنگ خار	چه تو رمویا روز نماز کار
بیا چه چون مخ جین جام جم	شار وینہ تو کہ مکشو خم

چند روز در راه

نه باغ نه تخت - کجس در رخ
 کبوه چون تو خرد و یارش
 رخ او یاره نان چرخ آه سرد
 تواری یار ز بروتا بسو
 نه بیخ قلم بتودلش دم
 فدا شو چیت نام از سرش بشو
 رالقی ننگ تا کیم با ننگ بنم
 راهی بگریم و سی آرام کرد
 بنار از ننگ چون قیس دیرین
 یا بوشک لبش از شکر ازان
 یا خوبه مرده جار بخاران
 بجالت قسم بالازر ستون
 نه خیم غریبش زاده ارض
 غریبان بگر تو چاره ساز

نه دولت نه زور نه پهلوانی
 چه پروا بهش چه خند کارش
 وقتی بگستون بگرون و کرد
 منو شاد باده بیا و خرد و
 چیش بیو چار کبریا دم
 زلف لول لول و لول و لول
 چه خون کوشتم نطفه آدمیم
 سیم اندامی دل به ننگ میر
 ملک کین چه کبان شیرین
 نازار تو خیز نازک اندازان
 پیر سه جوان چه را و یاران
 چاره کارم هر بدست تون
 پرده درون ریش هر کفنه وطن
 خاصه چه خاصان غریب نوازی
 در ایام

ادایم بخار شستیم

مرد کس عاقلی از من سو

راستق بزرگ بر زن دخت

با شکر از شوخ شیرین طور

به همنامه سرد کس عتیسی

اما فرض کفوم ش زینت

ار بنولای فیض باوریت

راستق بینام صاحب اسرینم

با چه نثار را چون تو شای

ز دور رنگ طلا آهم فرنی

ایا فدات بام کبفتم وارو

چون خسرو و زنگ سر افکنده

بیار و بیم ایمان و و بیم

واجبش مثلش کشتنی سجو

پس کس چون میسج نین واخت

به حرف بر رسم بزرگان کجا

جاری خسته ویت هو ال بزرگ

زلف عبیر آمیزه عنبر دارا

لا تقم به کار چراغ حیرت

چون خسرو و کج ش نعت کلویم

نه خرنی عشق چون مخ کدایی

اسری فقره خام نفس کوهن

ار صد عزیز نرات مسبارو

فر کس شناس بر افکنده

تا برور حالت هر زنگ ز روقوم	شیت خوشترام ره نورد تو تم
مزان مرزه کار ویر و واسم	هیچکس شناس نیم هر تو شناسم
چیش ب قلم ب قوا کارم	تیا و بیگم نین غمخوارم
ارد در کیلون بوست سلوه	کس نین و اچو بو بکیلو ه
چیش ب چیش تو تو بجم شدن	زور نه بازو مداز ره غندن
ورنه رون زده عوشره رتا خیز	عیوم کچ صد وینه پرویز
نگه بر بستون بجالت بوکنده	ماورون چه بیخ ب طور دماوند
مالوم بوجه لالت کلاف سوسن	کاشی از ان دلکه ارمش
خسرو چیده خم هر بر مردن	کون ب کون حواله کون
اما حق اعجاز پیش منانو	و بالا حکم چیش مستانو
چون شکایت چه چه مصباح	درخت چون حسن شیرین دلبر
دین نم بفر ب تلنگه فولاد	فراد و بست نه سنگه ستون فریاد
ساکم کون کون ب عشور	کانه صدق خوار زاده او خوار حور

مان مکن

کشت مبین حیران دست تیشه او	ماهان مکون سپیخته او
بثوت برو مبین سرگردان	فراوان خیش کردن نامردوان

رفتگ شیرین مکنون باستو

طوطخانه شوی شکر خاوری	به طور به ناطق به راز شیرین
-----------------------	-----------------------------

الغرض رویه برض کاران	نشسته به شیرین نادر حیران
----------------------	---------------------------

جام باه نام نزلین جان	بثوه خردوان قدم بینان
-----------------------	-----------------------

به دست تا سخن بوس ساده	بپای به پیوست موردن با ده
------------------------	---------------------------

هریک بخندان مکون چهل کل	سخنی شکران خاطر به بلبل
-------------------------	-------------------------

تا سلسل به زلف او سخن	مکون با ستون فرما دو کن
-----------------------	-------------------------

رضای سحر و سحر فروت	رخان بوجه خور چون قوی قوت
---------------------	---------------------------

بشون بتا جیل به چند چون	چون ستون زرت پنهان با ستون
-------------------------	----------------------------

بکردن سیران تر دگر فرماو	سنگ چون متا شو به تیشه فولاد
--------------------------	------------------------------

ایدوات و اور و تا غروب تنگ	و پراهن پاران با مدنگ
----------------------------	-----------------------

چون بلور به رخا نه به نور	شیرین شمع کوفت شامانه رستور
---------------------------	-----------------------------

بوت دیبا هند بوم ز روز تار

بیکا نشوند حقه طاقی تار

وار زده کیو حلقه بوناف

جن شده سوز قوز اجه کین

به فرق قله فغان به سردا

وردا چون از در برد سکر دا

گرتشی بدسته زلف عنبر بو

سر خفته شیرین شمامه لیمو

شوخی شوخ دینه ریز سوت بزم

ببست بست بدستالی دیبا خوارزم

آخر کم و هاشی بالدر ستونی

اسی آوردن بغیرمه کلکون

زین به طلا حلقه سر زین دیبا

سینه بند به سیم به دانه لال پر

سر کله نشانی یا قوس هم

دکدی مخفوف به عقد کوه

دینه سدر سوار اسم از هم

سمن ترک سیماسنی انورام

چند چند عتوه چند مغزه و چند ناز

بیا بوی ویشی رکاب کوه غناز

سوار به بر خشن چرخ طوطی پرواز

شانه دهنور دانی نه طبع باز

چون مشکین و تار نه کلکی مشون

روش کوه پنا سنگ قله به ستون

شگفت شیرین بوناز نینی

بوناز به طبع بو کشت رنگینی

خاسته به شایانندره ایام

روشکار رزم رشید به تمام

القصه او سول نوحتر ساوا

و پار قلع سنگ به ستون یاوا

به عکس حسن شایان به خندان

اوسنگ چون دانه لال به خندان

نوحتر به شایان پر خوش انداز

حلو و کین و نکا که بناز

و لاله رسته ز عمر

شوختره شال بال پر خوش انداز
 دیش دست و نیش فریاد کو کن
 وضق مشا تا قلنگه فولد
 کالامشانا او تیشه سنگ بر
 کمره آه کرم و کرم و کرم
 بنار به ستون کور و کور ترز
 حیران به شیرین کین به بیهوش
 فریاد نکا کردیش او توخ مست
 ببحو بر دسجه سم سندی ش
 شار شست رازان زلف خال
 پوشکوه شوکت دلپسنده وه
 وات صد آفرین فریاد کو کن
 تا صد بیت سار بازوت نکا بو
 ایدوات درلدا و زلف بو غیر

جلو هو کیش و نکا کوه بنار
 بوسه در سش وینه تمان
 به ستون چه ضرب رخس مکرو داد
 مرز از یزه سنگ چودانه در
 جنس پراشه برق روتش ش
 هفت زود جرج به ستون برز
 به ناکاه اسپش حفا بود خروش
 کور اسرام مند تیشش کف
 بوس غالی کور وار بندش
 قامت زر ستون زلف غورین
 جو غنچه بهشت لب و خنده وه
 زیز و دست بوریل انکن
 خصم بشمیر ظام زامد ابو
 جام زر نکا پر شند و لکر

نوش بفریاد سوزان ققتی	هم بدست ویش چون ساق نورس
اوزرتین قوج به دست شیرین	و خق که نوش فریاد ویرین
برش ص درون سفته ز خالی	در لاد به ذوقش هر چه به تایش
ایراوه تحریر مراجعت کرد	آخر که او شوخ و نک در مان درد
ایستی سقط کرد بیاره تنکا	بقضا قیامت ایزد بر تنکا
اما چون دانه مروار غلطان	شیرین ثم تویی مایه ز زمان
بگردن مور کرت ایستی ضرویشی	غلطان به خاک فریاد و گریش
تا بد نژانوبه قصه خسرو	یا و نایش بقهر بر وان هم
بوی خاک کپاشی چون که به راه	نش نایش دین به کت شمشیر
به کنده او کول به چه خار نک	هم ویش یا و نا او نندگ آینهک

وفات کردن فریاد و بیوفای دنیا گوید

سرم حساب چه رمز و دیده ساله	مالوم بوجه دلار نازک خیالان
به مرگ فریاد و بیطور کرد رقم	راقم بر شمع غیر بوس قلم
خسرو هم بزم فریاد و ن افسر	ساله پرچم نامی اسکندر

بر خاهی و گیت

پر خاص و گسست شیرین صوم
 پنایه سیر شخص سخن چین
 وات آرو شیرین ش زاده ارج
 بیگانه نشو بند دسته طلاس پر
 فوش با ده صاف و خنتره در
 هم به او سوده استاد سرکش
 شیرین ویش او ضرب قلنگه سنکا
 شیرین ویش زیره او کو فولاد
 یه خیا عیبین ش بان هم طرز
 خسرو اید شفت زنجی شته قار
 وات چینی کو کن نه به ستون
 ماچان ما و خنق به نیرود نیرود
 به باب شیرین لوف ناموردن

نه جستجو بین وایم نه ایام
 عرفی کوه چناب شاد و انگین
 چه سیر صفت فرماد کو کن
 شرب به ستون چون ستون زر
 جز او استاد دل خسته سنگر
 ده خشی بدین شیرین بین ویش
 به تیش و شکار اتار فرنگ
 چون تیش کلدور شیراز
 ار ستوان به هر دو مورز
 طلب کوی کجی باران اشیار
 چه تور بکرم تب بیری چون
 قلده به ستون بکرو بکرو
 رخ چینی فرماد بیکرظم کردن

معنی پست مانا خدای داره	هور کیلومبه شرطه قرار داره
هم و اتن یاران هر ایدین تدبیر	شخص شیطان تور بغایت شیر
واجوبیش شیرین بصد و اخ و در	کیان شیرینش بقابض سپرد
تا شفقن ایدار صد کیان وارو	بچار مرد صد در لاد و سپارو
و ختی او اغیار بد کیش پر وی	به دست سقا جلد نونش مر
نه بخردون غایب پزاره	نقصه هوران بو آواره
ساکه اید شفت اولش در مادل	بکب تدبیر یاران تا بل
طلبگرد شخص فراوان بد طور	محمد راجفت حرامزاده کار
به بومیش شیطان ملعون مکرزا	به حرفش کبر فتنه خیزا
و شکان کرد بطلا و سیمش	بو طور که واتن کردن تعلیمش
او شخص شیر او ترش روتال	ش ملل فریادتن خسته زخال
وات پیش ارمینان و ان غافل	به پیش مویار ار عمرت بیباطل
به پیش ملکاوار از خار سنکه	کاهم به تنه کاهم به قلنکه
فرنادوات ار شخص زن حال ورد	ابله هرزه زد سگ و سخن سرد

Handwritten marginal notes on the right side of the page, including a signature and some illegible text.

یه پر شخصه مشکاوانک
 بشرین او شیوه شیرینی
 نزش چون خذک بخ چون ناقه زر
 خیالش ختم بغارت بردن
 ایدواست چون خسته خاطر شکلا
 وقتی دیش او شخص فریاده کوکن
 ایر کفتن لیش بوینه ققنسی
 کیت آه سرد کردیش داد بیداد
 ویرود چ او شخص شیرین مغزه وناز
 ویرود چ او چرخ طور پولاد خنک
 ویرود چ او سول کلا فوسنی
 چرخ چ مروت چ واده بردش
 محروم چ به خسته ققرز نکار
 درینجه دمار او سیم اندامه
 نین ندروران دنیا بر آهنگ
 شوخ شاه پسند زلف عنبرینی
 نشتن بزرده جرم تا و بزر
 حوام میچ نین بغیر به مردن
 نالشی از کله به عرش با لاله
 به داخ شیرین زاخ ارمخ
 نیم کیمانیس مدن جسم نیم نفس
 خوشترین زومرد نشفتن فریاد
 چ اولب شکر شیرین راز
 چ او سپی باز نوح طلا رنگ
 چ او ش زاده ملک ارمن
 خرنکین رنگ امداد کردش
 نیایشان نه قبر بسیار سنگ خار
 او طرف انداز زلف ضیا طه خام

جی دنیا کچے باز شوم بد آنک

ذرسی غنڈا ننگ و بان سنگ

خاناد بد کوصه زوان ننگ بو

جرکش ریزه شارطاسی فرنگ بو

چون اماش نزل چون جرئت کون

واجوشندانکا جو شیرین مردن

وضعی که واتش بی شیرین دریغ

جو دم بران زوانش به تیغ

آخر صبه او شخصی شوم بر نهار

تا شفت احواف بی ره فرناد

پاره کوه درون سر تا پاریش

زام بنیش مرگ گفت زور جرکش

نش نه بلند ننگ بی ستون

بی بکلوله آما سرنگو ن

گفت او پار مغایرتیه نانی وانی

چیش آما و سر نمز و اچو چیش

کیش بود ستور آهر صبح درون

بیراه هیبت نه طاق کرمون

وات ار از شخصی صبه زوان ننگبا

تن حخته شیر تر زونهای

هر جاپات و بار استغفار بو

فرقت چون نام بر شیر شقی بو

سودار میل سرد نذیرت خابو

سر تا پات بدر دقتا رفتار بو

شریه بی شرم شوم بد آلت

لقف بزنگ و روت جنست بنالت

هر گزیزه نیشی بر به آه سرد

چون آما ت نزل و اچو شیرین کرد

ایدوات و خیر البغض فرناد

ملت داهور کرت قلنگه فولاد

بیک صفت

زیرش به آسمان هفتین با و	بیک ضربت فرقتش نکا و ا
واحد کعبه او شخص بدوزخ بد تو	وختی که فریاد کرده کشته روحش
ننگ دانه لاله تاج کردم رو	اجاروات آخ پنج لانا و بروم
کچر بخت شوم نامدینم رو	شیرین شد اندک شادار منم رو
شاد طلا و طوبی بر زو ما خم رو	چه پاکفته لیل کول با خم رو
باشی بالادست چادر شام رو	سالار سپاه موشم رو
به به کوه برش زنجیرم بر دم	وی روی بچوم به اجل کردم
اولا بریزه قد باغ نونامه	ایا به دمار او سون خاله
شیرینی شربت دنیا لیم تانی	زنگیم بوجین زوقم بطانی
سجدش بر خاک در لاد کسان به	ایروات و کین به دل آه سرد
فریاد یثرت تا خود سزگون گو	آفرین هر چه ترا بکرم
کتابین جنت میسون مهال	بیا هر کوه پوش به پوش کهن سال
به عشق از ان شیرین دم شیرین	کیست نکرد وینه فریاد دیرین
نکردت زور دنیا فنا و فوت	آخر سیت بخت تلخی به موت

کام به نیش مان به عرصه کشور
 کام به محبوبان به تافتاق
 مار نه پیمان کیو شد ا
 ساکین چون فریاد حق کی شکست
 دنیا نکرد لیس به زار مار
 میز هر کسی به صد غزون از
 بفر و اقبال نالایبیت کرد
 عجب سگراطون خلی نالایبیت
 یاران هر شخص زور سر زمین
 ارشاد براده جرمی که کرد بو
 بمشقه تکرار موشکاوای
 چوبه دستورن جرمی شکر
 چه پیش به شونن ارتقام شیت
 چه پیش که مارن کی استخیر مار

ظالم بش پان نکودت و بر
 نوست نگور ارب انضاف
 بدسته زلفان عزیز بو شد
 فریاد نین رور به دستت
 ناخرم بنو اوصم و حدیث
 خاخره به شان سکندر انوار
 خود ما مدیه شلخ کار سیکه
 نالت ببادت فر بر خوش
 کرم حساب ویش باهل دین
 نامرد بو نامرد صد جا نامرد بو
 مناز بدولت داده سماوی
 برویه کی استیش هرگز نامرد
 دولت ارمو مستانوه جیت
 بیچکی نکودن زور روزگار
 چونکه به طون

خوش ذات او کس زو عرصه	چونکه با طوری ای چرخ بد طور
شاهت ایتیم دنیا شایم به جو	ار پورث ن پیش ایتا نو او
ز او و جو بر زر و ما حش	به استغنا طبع بکرو دا حش

دانش شیرین بکر فریاد و تعزیه گرفتن او

به عشق شیرین چون فوت به فر	به نور کرد خانان بخشه بنیر
اروی هواله بشیرین یا وا	هر جو وضه و تا خور به آوا
او شوخ به فرادین و زار کرد	او شوخ شو به تا سبق زرد
هو لایا او شوخ شو کرده خاو	چون او شو شو به به تیغ آفتاد
قدم برد و با کوه به ستون	چرخند سبب به سبب افزون
دینه سرو به گفتن کز کنون	ساکه دیش فریاد و درون موج او
سرسا کرت و بان ز ران بنار	پیاکی به به اسپ او دلنواز
بکر شنش خیا تو این	واتش عزیزین جرگش کبان
او روه را شرط ادب و	آفرین شیرین شوخ به اندیش
بنا خون احمد کند خال جینش	دسته زلف اول شوخ به شنش

حلقه مکنندان چه خون کرده	با سرن سرمه دیده برده وه
بوی طور چون غنیم چادرت کجا مش	ظا هر چه تخمه خحال و شامش
وستش زور خاک عرقین زر	به زاله ز کس کردش دامان تر
بشیرین فریاد ملاونا وه	دل در چه سنگ به ستاونا وه
آوند زار کرده اندر درون	خردش گفت نه سنگ قله بستان
بنیان کفتون بندر بر ایلاو	کرت کیچ بوجش سنگ پان پراو
آخراو کلپور کل کل اندام	وضی به دستور شینش کرد قام
کالدا بر ستورشان چینی	بدیبار بوشک کردن تکفینش
بعزت نعتش بجاک سپردن	فوقش میس محار تر دست آوردن
علا کنبور ز کفن پر او	تغیر کرد جا هر چه مشکو خسرو
دقش کویترین به طرز تویش	حرفه کلان نیانزورش
جود ماخیزا بجرک بریان	شش بقرویش بدیده گریان

خردار شدن خسرو بجرک فریاد و ذیلقه تغزیه نامه بنزد شیرین

آخرا احوال یوا بخسرو فریاد کو کن جرد نیار کیچ کو

بنایح بریا کج

سازشک الحدید و سرسایش	بتاریح بریاکنج سرمایش
چیدکاروشیش پشیمایش بر	خسرواید شفت کیش آه سرد
بدکار عاقبت بد میا و پیش	دم فلکش کرد آخروات بوش
چید مرک فریاد بزرگ زاده چین	غرض صح و شام او شام کنین
آشفته تر چه زلف شیرین	زور ش نشین اعلا عبرین
او کبخسرو بزم کند سایه	چید پزاروه او پردین پام
مشی خط شیرین کو هر فروشی	طلب کوه کاتب دانای پشیموشی
بنویس شیرین مکتوب شیرین	فرمایش ای کاتب در سلج دیرین
منقوش کربن نام ذرات خداوند	اول به صفحه او نامه دل بند
ایش که چند حرف چو طلا مکنون	آخرو دلار او بالذرت ستون
جولانند از به طور خامه بو عسبر	کاتب حسب الامر او خورشید افسر
عفی به هر وصف آکا سترغیب	ای نامه بنام معبود عیب
باعث ایجاد کشت آفرینش	روشن ساز عین ارباب پیش
آفریننده دانه لال هم سنگ	نخش بندار جمیع خامه و درنگ

حرب شریک لایحه صفات

کیان بخش و کیان کیش کافه غلغله

به بعد ای حمد شیر نتر به قند

کاتب خامه کرد به طور شکر خند

آرواحولات یاد به وطن

سیرین ستم شوق شازاده ارمح

بدر کفر نادیده بار بچ ستون

تخته محال ماور کندن بنا خون

به انزور درون بنو آبرو

چو زور مردگان کو کار خم بکو

دیدش که نسوختن شمشاد میزد

زور کند اسباب مریز و

نخه بو عنبر مشکین جامه دیش

تابیار سمیر بو شامه ویش

کردش صد جاک وینه غنچه کل

آوردن به بیخ تاتامه سنبدر

به سیرین کردن بر کل ز امدار

شکسته تن زور او کل لاله زار

عرف چین چینی شو بند ز رتار

دستن زور خاک سیاه سنگ تار

شاخ سگد سرو تاشش به خم

چون چمه چوکان باز بستن چم

بر حجاب کو انکن به طور

اسریش بنا و نچود سیلات هو

رو چون بلبلی نغمه نالینش

شورق آهن شمع بالینش

بچار جام مرجعه ز رف نو تکا

چون سلسله زلف ویش سیاه پویش

شفا بود

آفرین سیرین عجب

Handwritten red note or signature in the right margin.

آفرین شیرین عجب حال ترا	جفی یار ویت خامی کجا
صد رحمت بشرط و نافرمانیت بو	یار که یارن هر چه رنگ مبو
چه چیش عجز بوزلفان بعیرین	شیرین حمزه و ناز حمزه و ناز شیرین
چه دوستی یار تو شی چنی یار	و خنیک هم مر دست دست مور زار
بنا هر سر ام دل به تنگ خار	جیسا به اول بخمره خو خوار
بنابر استون نکشتت برنج	را کشتت چه چیش بر سید ماغ
از نیکیشتم خم فرزد دردی	هر چه پیش گریا هر تو پیش گوی
اگر تا صد بار کبیا پیوست	جو تر خاضع غلغوت بدست
براست چون فریاد بشرط دوستی	غلغوت بدست شیرین پرستی
وضت تقدیر هم سر به نازل	بزار یوشون غنوب باطل
بیا شیرین به دمان مردی	چه کل مگیر و زار و شین کون
دستون نذر ایدینان مرد	به عرصه هر ان هر کسی زاد و مرد
ار صد سال از روز ما	بر مش آفرم دنیا ما
خاطر کشاگر هنیطه دل تنگ	چه توجه دنیا فرین فریاد رنگ

حرفی رو نیار بر چه مدست	اگر فرمادش شیرین سلاست
و حتی که کاتب بخانه مشکین	با طور رقم کوه ای نامه ز کین
شکسته هزما بیجا آوردن	سر عبورش کوه پندش سپردن
او بیک بوس پال سر خسرو	چه شیرین نامش بقصر برود
ساکه بترین دلی نامه شه بار	بجدش برود بوس بلکه در صد جا
چون ^{بیم} غنیمت نوزیرا و	او کچهره نوح نامش شکا و
چون منتر خوش لفظ دیر طنا	هر چه مطلعش تا مقطع وانا
ناماش که خسرو بیدار ^{بشکست}	مظنون نامش کت نوشی نیش
شمار کننده افغز ام خط	آینه کردن بشیره شکر
اجزای حلاوت حرف نامه دل ^{حقی غنیمت}	پنج بن سوار حفظ جز قند
شیرین جوانه بو عجزینه	جواب بشیره ترش و شیرینه
نه صبر چشش چچم بنو شو	بخار به مندر پندش بخود شو
بسخت و برنج او بخاطرش	سویا را هر روز روز کار و کس
مالوم بوجه مدست خان خاطر	نغمه دوران اراد داریک

آخرینیا و

هر کس بیا دانش کار کرده ویش	آخر میاد وارشان اردویش
بنو ضایع ندور که در آن	بچکار بالله اریارن بیچون
باده تلخی دا بخورد شیرین	چو خسر و پد مرک فرناد دیرین
مریم کبر بطلع پر سونق شاهی	بامر تقدیر ذات اله
بفکوه بشعش شوقش مرده	عزیزت احد صردی برده و
آگار احوالان گذشته سالان	مواچان بعض صاحب کمالان
حدهت و ادوز هر عام بی کارش	شیرین زهر تلخ دانه خور و لاش
کوزاد بی چون سر دم دست مریم	عرضت شایرم فریدون شایم
ویش بدم باغ کوه دست سراسر	با بی خاطرش هر چون قیصر
تاما نا شراب طعمو نوش	صه دیار شایر کبرک ریش پویش
ریشش نزل خار چون گل	چون موت مریم بشیرین یاوا
شکر بده و سجده شکرش بر دیو	س شیرین چه چنگ خار رنگش رست
پر خاطر ان شمش لال پویش	بیا هم رار عقل خرد مند هوشی
برک سواد آرزیت پویش	ادیرش تاما نا شراب نوش

جواب نامه شیرین خجسته در باب مریم بقضیه

چون اوجام جین جین جامم
 اور دخیال رو سے خواہ
 شربت ریزہ راز شکلبیرین
 فرمائی دبیر مانا عیہ دم
 بسوا دخط خوشخط جو جو
 بدستور وزیر دانا دل سپند
 بنام او کس و جفتی تا حشر
 بد مانع نذر قدر صفائش
 خا جن خد احصر صفائش
 شادمان حشمت بنام
 چه لاف زات او کشت گدیار
 اسکند چند رجا نگر کھ
 شانان ماض و مضاع جم لاش
 خدا کرم دار بنار کاران
 او ندر زمین او شرب شریک
 کاراحت مدو بلان کارنج

موریز انرا لاش غبار مریم
 نامہ شیرین بنویسوت ہ
 زریف زمرہ زلفان عبرین
 مکتوبہ مربوطہ چہ موت مریم
 بنویس بلال پر در خسرو
 سخن کرد بنام خداوند پیوند
 عینونہ ضبط خامہ بو عنبر
 ملک شومار و ہر چہ در رضا شین
 مستغنی جمہ وصف و امضی ذال
 تیاران اون پار شای شان
 سینه گزینہ و حو نزاران
 آخزمہ دستش سکندر در
 کترہ زردہ ن بلکہ جم خاشاک
 شاعر عظیم القوسنہ نواز
 بیکی نماز و نہ خدا خریک
 کای مقلدی و کما الباب کج
 بطور دستون

به طور دستورن کریم نی کج نبرد
 دانشمند اون بی زوهر جبار
 این کینه سر و توفیقش می
 پناهیافت اوزیک ننگ آفاق
 جهاندا پیشش قلم خروشن
 الحمد لله دانش افزون
 مزانوای زال دنیا می رنگن
 ز مندل سر اکت کار معکوسی
 از ن سخنان مست و ناهوشیار
 امانت فرضش دارا رقم
 مر بجان تو طعنها یون برنج
 که خو کل باغش شکر نفعن
 چه کلمی اوس خم بگیرند ل
 چه او سجوزه روی نانشخت
 حیضن چه او نوم دایم شرجوی

روی بخشود و اورد و درود
 کای چینی کل کای چینی خار
 بوسیده فضا ذات الهی
 حاضر صدمان یا و نانش طاف
 باده یا قوقی جام زرتوشن
 آگاه چه کرده کار کرمش
 حلواش کاشکر کای شکر کن
 کاهن تمنی کاهن عوسی
 مدو کو کاهن تا ببو هوشیار
 دل روشنی چون جام جهان نایب
 اوضم کنجن خاکنی یا که کنج
 هر کلن و بان کلدا شگفتن
 نه کلبا نحمد الملک بنو حاصل
 ما چان کردنت ترک تا جوخت
 به دماخ ببو کینه سر و خوی

Universitätsbibliothek de Paris

باب ۱۰ در بیان بینه نواز فواید آن فواید آن فواید آن فواید آن فواید آن

بشد بنوش مویست مدد بخم
 کتا از فرورن بکونه ملاقح
 قضات که کیا کتا نظر نازا
 ۱۱۱۱ زلف و زینوب با لونی بو
 عین می بنوش کوشا ز برد
 از جمله بعضی مریم
 با زعم شروع کر بخراب ورد
 کس که چون تو دل کوشی بو
 چه مار به عشق خدا چون مریم
 صلاح هر ایدن شاره ران وقت
 از مریم برش جو دولت خانه
 به بخشم تقصیر گستاخی کردم
 قاصد آوردش بدوان
 وحقی بنامه شیرین ارض
 حیران مند بو نظم بو غیر بنیش

کون ز نیلی به بغداد بو کم
 ملاقح قاطنین بیج نکی تو آخ
 باز بخیر زلف ریزه قد رازان
 بارو منی سی ارض بو
 ویت مزین کر بزر تن افسر
 عنکبوت منی تو مریم
 کسی چس مردان هرگز مردن
 سیصد پرستار کل خست روی بو
 از ابله نبوا و مکی تو خم
 پنج بنوشو بر کازیت
 هر خسرو ووشی بو یاد پر زمانه
 ذاتت به چه چون کیا سپردم
 جواب نامه شیرین بخسرو
 خسرو چون به بکر شکن
 بو حلوی مظلون ترش و شیرنش

آخ ای دنیا به چه دست

مناجی

شنته هم بزم تریا سریر
 وات یہ جوان نہ دعوا و جنگن
 یہ سزا کے نامہ ناخوشی
 آخر چون باہ موتش نوشت
 بے چیش کہ مریم کو غم فلک
 غامضش ہرگز او زلف عین
 جو لب خمر و دست مریم
 وحی کہ فوت ہے او کیون مقام
 با جام آوہ ہے کمال
 بے چیش ہم دما خمر کشن
 س چون شاہ دست او شطنت
 بہ نو تکی عشق او بہ حد و برد
 بچہ و زر چند نامہ شیرین

آخرت فکر خزانہ خیر
 کلغ انداز را با دانی سنگن
 ننویس بلکہ شوخ سرکش
 خسر و بے شیرین ہم حشری ہو
 چون خار بیگاہ ندامت زانک
 خسر و بونیو دیدار شیرین
 شو تار و ہرکت خم
 زور علیہم در محظوظ تمام
 و شیرین ہم عمر بے عیش صد
 روز بویار و نامہ روشن
 و بار چند ستار روزگار
 دین نامہ شیرین در خواہد
 کیاست شیرین زلف بے عین

بے عیش نوم

شیرین منقار به بار فرمائی ندل در در داشت اید به درمائی
 با او شاد باز شاد اندک شام بیز خاطر شاد اید به که پر ویز
 بدیده و بکین بدل یارش بو سیر مغز به ویش طلب کارش بو
 برسم شانان فرنگ و روسی بگردش بعقد شانان عروسی
 جو بیب دایم غزنه و نازکوه هر دو خشم آلود ریزه راز کوه
 با جهلا اهل و انار دیاری خاضعین به تور استخ بارار
 ستار که هر کس هر یو است ارز و بور شو صوفه کارش
 و لغت اوان کلا ویش دایم چون رواجش بو نکردش قایم
 به عهد بر و وصلش سزا و نیت او مجزه و ناز عو که نکرد
 خسر و پر و وصل شیرین دبر هر چند عیش کوه بن سیر
 و حق عاجز به خسر و به نازش به تند و تیزش مظلون رازش
 درون کوه بهر جوک پناه ویش داشت بدست عقد ندر چاره ویش
 شاید که شیرین فرز شوخ شد بر اموار با و رو به چنگ
 بجار من گرم کرد و بازار شاید که او شوخ پیش بود هموار
 حبیبکم

جرس بیگم ناز که در اقبال چه دانستند آن پرس هوالم
 مرگنو بدست شوخ غیرین بواز ویش چه قین چه عیال شیرین

در صفت سعادت و بخت این که هر روز

خواب ز سرخ ای فرا خانه	به طور بیگم فریب که نامانه
چون خسرو شاهین ز با افسر	انجم احسان مملکت منظر
چه ماف تا بقاف چه مده ناماهی	نه نشین به تخت - فخر خنده شاهر
رو روی بجان مجوم از بران خنک	کف پیدای بلق کلکو خندک
نامه ناز ز سرین ز که نقاشی	صدای هم کوی گره خونپاش
قرطه قورطومان فیلان خنکیش	زده از بران چهره شکیس
سپاس سمناک نمان هم جام	مکوه چون صحر آشفته ویرام
اصحاب تاریخ گزشته ساله	دانا بان پیش صاحب کلان
نه پیشه کاشد اما چون صب نام	مدراج پنج صف هم خالی آتفا
اول صف به اهل دار از اندیش	هم که ایان به نواز درویش

سیم بیچاران خسته خاطر تنگ
به زور آزار ز عفرات زنگ

چهارم بندیان عالم ستمند
کردن بزنجیر پابند پاوند

پنجم خونین خاطر و خطا کار
فل پرده مینت جبرخ کپر قنار

به گشت مانی بین بدلال خنوار
شاه خوانش بین بروتا بسوار

تا چه و بیچاره شکره الطاف و داد
کله چون مهرشک آه بار

اوزنگ شاهین شکل از خون
به دانه یا قوت به در مکنون

رصد بسته با بفرغ و غرور
بماه و بهرام بر جیس و ناهید

بسیار پنجم و برج و منازل
هر چه که بعلم نجوم بو شایب

غرض بت ترکیب چند دانه گو
در خان چون قرص طلائع زرد

تو ایت تمام تا سبده سیار
دقیقه و ساعات لیا و نهار

اختر شنان افلاطون خنای
بچار حیطی و قرص آفتاب

هر چار گوشه تخت نشینک فر
کم بین منقوش چون صوفی صخر

نوخند اسعد و خلس در نجوم
اختر شنان مکنون معلوم

تخت بود سورا اعلان با یون
مزی چون سقف سیمای لرون

بچه هلاک

پس پادشاه کجاست و شایم	فروغ دوران نوبین بیچ
بر زب چون پروین پایه کتکش	دسیب چون چرخ خوان نعتش
هر روزه ریزه صفتش پارم کر	از زلفه شا مجرد زیار تر
بنی زوجه رو دنیا صفت کم	بویش نه صفت نه عدل جاتم
بیا هر کسی صاحب افراش	عالمی سخاوت سپین
اردو کارتن تعددو اجا صفت	چون بعضی بزرگ مشهور بونا
به سخاوت در به بخشش خوت بو	کافه خاص و عام کرد عاکوت بو
امانت فرض خسیس کراه	مواش بزرگ ارموش ه
بچیش اربوبش چم تنگ چون	چم تنگو به چیش که کو بزرگن
حق پو که بی تو مال و کفج	بدن به بخشش به در دوج
خوویت نراذ کفج و مال عام	بجا حان و آخر سو اجام
قارونیز که طلب کفجش مژنیا	غیر به آه سرد چیش برده و نیا
س تو چون خسرو به چشیدم	مرتبه شایسته ذره نبرسم

کلیه افشاندن باخوت بود	عام خاص و عام با دعا کورت بود
طبعها یون او شرا حاطم طور	بو طور مایه بدوران ندور
مغش باهل فقیر صحت شام	خوشی صخر طرف با ده صخر جام
وختی بکشت طعام بچند تک	ظرفش روز زمین مکتب بفرنگ
بس که بصد طرز حلوا خوانش	به صرفش عاجز نمیزمهاش
بوقت بخورد و عود و عنبرش	خراج هند به خرج بخرش
دستور آداب اولی علم سخن	بو طور به زور عرصه سر زمین
به خواهی بگرد در تنو افروز	او بدو مخ ز ترسندش بسوز
ارصب بکدانه بود در خوش آب	مسا و امکو مرد صخر و کباب
بچبیش نافه به خیابان قوت	هم به وضع ورد سرد در طوبت
ما چنان یک اسپ تا ز بوازرقم	بشیر برورده تاران رم
سر تا پار او اسپ مغرور نوزاد	معطر بقطر یکیان بغداد
بفرمان او شکر کردن قیاس	ز بخش مکردن به تیغ الماس
پیرایش مرز ندن تنور به سیم	مکردن خرخش دخل کس اقلیم

پر برایش

پر برایش بجا همه شک
 دایم هر کتاب بخوانش آید
 عجب ترا آید اوش را از فر
 چنی شیر قند نقد و انگبین
 و خنک موی خنک صحر
 بیخ پنبش بر آب گلشن
 جو زور که صحیح با قوت خور
 باز هم مرا از او نادره در
 به مدت العمر هر ایوب کارش
 باس و خفی او با و خشتش
 نام او کارش او پادشاه
 اما چه رویه بش دل پیش شکار
 چه پیش که بکیش عازمان از
 از نزد آهودم نه پره کل

مسو چنانش جوان عود شک
 تنور و آلت برایش آید
 فشره هزاره مقصد شکار
 مینا نکلوشه هر خوان رنگین
 او خوان و او زر چینی او تنور
 آفرین حسه و هزار آفرین
 رنگین به برنگ سیمای سحر
 تنور بو تو رخوار هم بو تنور
 به داد و بخشش کرم به بازار
 تخمه چون تابوت آخ به و خشتش
 او بخشد کا او داد خواهر
 فرز کسی بقیض سعادت باوان
 زوجه مقلان مقلد مورد
 چه نانش بو شک که مصل

ایوان
 ۴

ارور کارتن چون صبح بانور	به شمع احسان جرات روشن کر
ار صاحب عقلی و پر شعور اوش	بوعظ خانان بکیره نکوش ۱۱۱
به بد و لئان ثوم شیطانک	سبکتر بر صدمه چو خردنگ
اگر سواد بکیره پیوست	وامان صاحب دولتی بدست
چه چیشی ارا این به خود	رویه بزرگواران هو شمعند
پرسیدن خرد و احوال خود بر دیان و احسان شکر	
استار شکر بده تو ز شکر	شیرین کھوار و حق حلوان مرغفر
بگرد خسرو ظل الهی	نشسته به شادانه بزم شام
شانان جم قدر داران کشور	بزم باوشن بسته بین مکر
نیای پیشکاشی نشسته بین شان	به چین تهر بوم ری و اصفهان
سالار حق تا پادشاهان	بشار خسرو جام می خنک
ساختی به زور شرابین کرم	اوداللقن شانان به رو پرده شام
شهنشاه جم بزم کبخر و خسر	به درج با قوت ریز نا کو هر
فرمانش به کام ملک خوب فخر	فکاشان بخاک وینه نشتر
پادوات به روم ولایت قیصر	خوب بچیدن به صر زهار تر
	پادوات خوب

فون کلذار کلبا غیم خوش	یادوات محبوب و شو چون کون
می بخش می نوش مید و ماده	یکایات ارمخ پرزاده شن
خسرو وجود مداکیش آه سرد	وختی کم او شخص نام ارمخ برد
سرش دست نور آما بیچ نوات	نهادیت به شرمش و الا صفات
شکر نامیون ماهه اصفهان	یکایات لایق سرکارش مان
اصفهان معون شکره شکر	سو کند با جت شکرین آفر
بردش لوصی به سیمین کن	بالاش وینه سول پرورده چین
شیت بریش چون شفق	اگر بریاش یوسف کنگا نا
جوباشن شان صینی دهنده	بو عطر زلفش شوفه سنخ
اوشیرین شیوه شکرین رازه	با او ندهن او نازک نازه
هر شوز بر پیش شکرستان	هر نام بیایم مر پرستان
چس و بزرگان قام کستان	دایم خاطر شاکه هروش و ماخن
بلکر خانه شاکه هر خستوی	ار بیو پستان بالاش کیثوی
مغانو بدتر به سرودا خار	به لاشن نر شکرین کلذار

جزوه تاریخ

عرض به شیرین نازک تراون
خسرو و ایلخان جو شکر شکن
با منظور شایسته افسر
منظورش ایوب بن سلیمان ختر
عرض مکرده مریم پویشی بپست
نک بکشت و با هر و زوان
در نه جلال او کیان افسر
با ساون اسکندر برود
نه به شکر لب دل مینا کبیر
به دلو کوسه او بن برزاقال

چون شهد شیرین شکر مرادون
شیرین به چون راز شیرین ارج
ایوبه جناب خجسته شکر
مریم پویشی شیرین شکر
به یقین شکر شیرین سهرت
بشیرین مکرده فرسی حوا
کاوینه شیرین شیرین به شکر
هر شکر شیرین به شیرین مکرده
نه به اصفهان پیش ما شکر
هر خیر کوه تا توه یک ل

رفیق خسرو باصفهان بطلک شکر

به دمالی اولوکت شاعر
چند رو باقبال او طبعه امان
بفرمودم بیعت قرین
به نزهتگاهش نه او مرز بوم

پانیا و پست لودیزه دار
دار السلطنت شد اصفهان
کرد در شک بیخ فرموی بن
همان به او شکر ملک فرودم
خسرو کوه

چیز و گروم به سمور پستان
 با چو نکه طبع او کج و زنگ
 بفرور زور به شامتا سحر
 آخر عمر نهان یک شو
 موریز اجز ویش بر غلام
 دیش قهر خاطر به قهر قیصر
 و ختیکه خسرو شاک افسر
 ناکاه غلام حلقه دست نکوش
 پیدان نه حسنش نور فرقی
 پیاش کجودر لاد نه پست شودیز
 چه فر سپروز شودیز دیرین
 چه دما کب ت او شایع
 شکر زلفان پر سر بنجوه
 شئی بلاد خسرو بنجوه و بناز

فشت به عیش نولس به نولس
 نال به شیرین چه با ده کلزنگ
 شربتش میدی نیافت شکر
 خاطرشان کرد باه یا که او
 قدم برد و قهر شکر او شمر
 قش ویردن نه چرخ اخضر
 با و البقا به قهر جبار شکر
 اما دیش شخض بز لال لپش
 مردان نقاب چون سرو ساهی
 آوردش بقصر بوشکامریز
 قهرش کله به بقهر شیرین
 شربتس میدی شکر طلبه
 نارنج بدست کلز بنجوه
 شوخ شوخ دست و دست وینه پی

بهر
 ج

شاد به ناپائش و خست کوفل	دشکینیا نوح شیرین شکر
حیران به حسن شکر خنده او	شاد هیش بزبان و بنده او
چه چیش چون شکر نوح شیرینی	بوی عطر عبر زلف عبر بینی
ناصفها نمانیم پید	چند شادمان به عشق کعبه شد
کیسوی نماند شکس خوطن میرا	رازش ریزه راز شیرین تر تیرا
خسای خفته حال با یو توانی	هر کس در مهبی دیوانس
چه بوی شامه شیم افزه او	صاف معطر به دماغ خسرو
پرستاران داشت او زلف به غزل	به روم و چینی به سی زیبا تر
کشت راه به دستور بزرگان باده	کشت تعلیم به عین به عشرت باده
خسرو نشسته به شامانه دستور	سر مست و در بوئی به بانه غرور
چه ریزه رازان به قند شیرینتر	شکر خنی پیش حلوان شکر
بحر و شین فراوان مغرور	چینی ملتر چون زهره مشهور
مرا بخسرو باه پیا چه	شاد به خنده او به زور
بی طور به او را تاج کمر زور	مکدش نه آدوشد آبر زور
	دختر شاد مست

شکر مورزیا هر مکر با هم	وختی است عیش نوشم
طلب که شخص را بخور و لیس	شبی بیا که شوخ شوخ جانده ایس
بسط و عنبر کرد معطرش	رضت ز رنگاروشن گو نورش
خسرو چون لولای پان طول او	کیاستش و پارس بر خسر و
حق شکر پسند لیس بد و خندان	پشتانی بد و بزرگی او غنی خندان
به شوخ و رند و صحرایی او	کیز حیران مندره کار خسر و
مزاوان خوش لفظ تمام شیرین	شمن شاه خیا بو عنبرین
بر زوایا یک بد وینه ز شکر	بالدش ملزاجون شخ عرع
بچشمه مخفی هم آغوشش	وخت اختلاط او در کیش
بلکه زیاده از بسواسی جار	روانه نکرد ما هر خوش رفتار
هر به تنی ویش منون بند	گشت روح جلال خیمه اله کلنگ
کلا و زرسین صد چون کل	چون تیغ خورشید عسوق باو
شکر و لیس شکر شوخ دلدارم	او و نوشته زلف هم وینه با دام
هر چه به تمام عرض گو بشکر	حالات خسرو کجسر و آخر

چه چیش تا شکر به کار او شو
 آگاه بوم نام او پر سو خسرو
 چون به لاله زنگی کباب شو
 او وینه راه زن کمریزا بدو
 شکر هورارت شمع وینه زرق خو
 وشن لویکی شمع چمن شکر
 شمی و لاله خرد مست مستانه
 خسرو ات ارخان فلقد دانم
 وینم خیمین هرگز مهانت
 صرف کوه حلوان شکر خزانست
 شکروات این کوهن طراف
 ندم وینه تو میمان نه آماقا
 هیچ عیبت نین بو عین نین
 خاصه حلوان شکر سیز نین
 با ذرات بام ن فرخ اختر
 سوا چون حرفه بید باغ مبر
 وضع حلقه لال زلفان بحرین
 مگر لب ریزه بونه شیرین
 بوز ملک سیوت ندرج کو هر
 ما جان بونا کنی ننگه انوار
 چه دفعش دارو سفید بکرن
 ن پر چینی شکروات شیرین
 نامه یک ل او دارا سیر
 بلفه شکر نون جرعه شیر
 چه دماست بول درج پرویز
 بول شکر عین موستقل و بیز
 کیلا بکامش چرخه اندیش
 نون هوریزا بدستور پیش
 شرو جان

دخی بشکر شیرین کرده نو	شهی و جاربایرهای او یکسره خو
هم او صیده و مکر کرده باره شاه	وین او فندقی شوخ به پروا
تاصب شیرینش بشیرین مورد	شخص کنیز اختلاط مکرده ۱۱
خوبو طور زاناشی به هر شکن	زناناشی بقند او افون کرن
بساط زنگین کرد چو زوضه کلشن	چون تویده به شمع نور خوروشن
واتس محظوظن غزلیم شکر	شادین به لعل رخ ناکوهر
بوغنچه دمان بو عنبرینش	شکر و اجواب کلنگرینش
به و ملائم چه توان شوی	و است بیابارهای چو نوت خدی
وینه تو دیشی عزیز بو بنس	بوی دیشی ماه وینه نوبسی
جارب نظر کریم بعجب ویت	شوات هرگاه عیب عیانی پریش
نام بزوان دخی هر لاله به	شکره بقیندا ایند ترش و تالاب
دایوا چه بیع عیب غم گامخ	آخرو ات بکاه ایگرفه خامخ
هرده شوخین کجا بارنه	وات عیبت ایدن سازگارنه
به پروا چه خلق نظر بازنه	بفعل شنیع بر ز آواز نه

صیف و بریقین تو به رنگین	به گشت تراکت به ناز نین
چیز گشت یکا به طور مازی	هرت به تیغی مکر بازل
مرا کس شیرین چون شکر مبو	وایم بخورد دار کاوخر مبو
شکر و اجواب و ات حرفه کرد	کس دم جبر شکر شیرین نکردن
بوضو کار مانا الصیرن	سیمین به کوش به چم بهیرن
کس در محضر نه سخن	هاتن غنچه باغ شوخیم شگفتن
کیزان خم به ناز تیغی	مکران چینی تو شو نشینی
هر شوخ چرخ شاه و شاه زاده	این شو بیست منوئون باه
با وضت خاد بوسه و دستباز	او فعل شنبه او دلنوازی
خم نیم کیزن چون پیوه شن	چون خم دلگشته زلف لولک سوسن
وضتی که پر دیز شتر منظر	شگفت ایدم لفظ شیرین شکر
خاطر شام به صاحب عهت	عزیز القدرن با عهت

کامرادان اصفهانی دبا شکر و عقد دست خرد او را

وضتی حشان به به مصباح خور
 مثلکات سمین شوخ صبح

شکر بار ناه

شکر در لاله شکر در لاله	شکر در لاله شکر در لاله
طلبگر در صوب آداب	طلبگر در صوب آداب
چو پاک دامنی او شمع شکر	چو پاک دامنی او شمع شکر
هر چند بن ملکس چون نین و بار	هر چند بن ملکس چون نین و بار
گردش یا کم ویش بقصر شیرین	گردش یا کم ویش بقصر شیرین
وندش صیغه نکاحش بی شاه	وندش صیغه نکاحش بی شاه
غنی شکفتش در است شکار	غنی شکفتش در است شکار
در شمال زمین کوه چو لاله و بار	در شمال زمین کوه چو لاله و بار
وات روت سفید و آفرین	وات روت سفید و آفرین
خواجه امجد مرا جعت کرد	خواجه امجد مرا جعت کرد
مشکوی ویش چون مهر کردش شکار	مشکوی ویش چون مهر کردش شکار
شیرین شیرین بر کرد و چه سر	شیرین شیرین بر کرد و چه سر
شیرین تر مرغ به لاش زبانه تر	شیرین تر مرغ به لاش زبانه تر
افطاب کردن خسرو از عشق شیرین	
برغم شیرین آوردش شکر	برغم شیرین آوردش شکر
شکر یار تیج و دیمیم شکر	شکر یار تیج و دیمیم شکر
بزرگان شکر اصفهان یکسر	بزرگان شکر اصفهان یکسر
بخطور شاه دانشان کو اهر	بخطور شاه دانشان کو اهر
شکر تعجب مند شیرین شکر	شکر تعجب مند شیرین شکر
آخر بشکر شوخ عجب بن	آخر بشکر شوخ عجب بن
راهبان برسم آداب اوج	راهبان برسم آداب اوج
شکر وینه نسیم تا پیش با و	شکر وینه نسیم تا پیش با و
دیش بکاره اولوخ دلدار	دیش بکاره اولوخ دلدار
فر محظوظ با و اولاکوهر	فر محظوظ با و اولاکوهر
آخر بدولت شکر دار ابرو	آخر بدولت شکر دار ابرو
بفر قدوم شکر هما نزار	بفر قدوم شکر هما نزار
شاه ایرادش بنبوه شکر	شاه ایرادش بنبوه شکر
خهر چند ما شیرین بشکر	خهر چند ما شیرین بشکر
جو دما کیش بچند درد سر	جو دما کیش بچند درد سر

ديسان كوشش شيرينيش تاو
 جركش تاغ شيرين ريزنا
 به در شيرين مكرين چون ششم
 به عايشي بي پره مظلوم
 بر ريش ابر صبحار شكر
 بگيش ز زره عايشان بيش
 شكر نكته هرگز جار شيرين
 بهن كج به كل عنبرين ميو
 وضعي موشه شيرين فوزان
 به شكر جوون شيرين خاضر
 عرضي شيرين دل چون ناله
 وات مع نكره سخت فوزان
 سوا شيرين شيرين و لبر
 خسرو وات ارهه دل گه مست
 مخ تاكج به قبح به طار روه

تا ويا وينه شكر نه آو دا
 به نقد شيرين شكر بيز نا
 جو يوز اخه قوس تا مست به خم
 به كيان شيرين و شيرين او عروم
 سو پيش نزار و بدانا تاور
 خصوصاً خسرو به شيرين دل شيرين
 شكر خاضرن يا حلوان شيرين
 شكر به طامن ار شيرين بنو
 نه بهر چون عه شكر مسوزان
 شيرين كيان جار كيان شكر
 آما بزوان به خسرو له
 به ليوه شيرين خالي سوزان
 عينو بكار صد كله شكر
 به تقصير تون يانت بودرست
 به كشت شيرين رنگاروه
 و به نونك

و بیند فرنگا چه سرو کافر
 کا ماچ شیرین شکر میر و
 کا ماچ شیرین شکر مرغ بیستن
 شیرین شیرین ارواں میولیت
 وز نه وس درم به طور در در
 دل وارت به شیرین شیرین به من
 شیرین شیرین چون کبان شیرین
 بغیر چه شیرین شوخ بو عنبر
 هر تا زندگان خ شیرین گوزم
 آخر که خسر و شکر قابل
 وارت به فکر پوچ به در در کن
 چه چیس کیستون بطل در در
 بس کار هر بهر مکر و آرام
 پوچن بند چر شان به تا به کردن

مکرم اسیر شیرین و شکر
 کا ماچی کرمی ته چیش مخیز و
 شیرینم که من شکر چه چیش
 سا هو کیر چه شکر دست و دست
 کا ماچ شیرین کا ماچ شکر
 قصه شکر پوچ نا پخته خا مخ
 کافر نکیتو بهران شیرین
 مخموم بکار هزار مخ شکر
 مخ هر چه کاغذ شیرین بوزم
 به دما و عوار شیرین پوره دل
 صبر و تحمل به کشت خا صرن
 خو نجام دان شیرین و شکر
 انان هر بصر میا و بلام
 هر کس که مردن به شان نمودن

مگر که کسی عقلمند پوی ^{همیش}	بگوشد بهام داوای ویش
ز شاگجه بالار مرد دلیر موی	آهوکجه لاسی دلیر موی
نهایت شیرین لطف نزان حال	کردن شیرین نزدکیم مال
پیشینان و اتی زنده نمان بو	چون سوک نارس ترشی و مال بو
دستی بیکیست خست خیزد	بو طور به بیکیست جا موریزد
باید به عدل خرد و حارن	به بعض کاران جبر ضرورن
هر چند که شیرین فرستد	بدخو تر به چرخه بدخو چادرش
خزده و نزاکت لطف شناس	عشوه و کبر شه دل به سنج او
عین فرادان جفا نمائو	شکستیزور مور نازش مطو
صلاح هریدن بغیر به ویمان	تحف بر یکس لایو پیمان

دانتان ناپور بزرگ و خرد و از قد شیرین

خامه خوش نفاش اصلاح دیر	به تور شیرین کجور از شیرین
چون خرد به کار شیرین ارمن	بار به به بستنی کجور مرغ
ز اناس خم پرداز او لطف ناپور	دان پور چو که خیا ضرورن
حکمها یون روان کجور کجست	آوردن ناپور به و بیاحت

تا که به بنیای شیرین

تا که به تنیا شیرین دلبرش	بویار و بتال روزگاروش
و خنیکه کفایت شیرین بدن پور	و چش کفت بخر کردل بریان دستور
چه تنیا و شیرینی خاطرش به تنک	ریزاهه ز کس اسلالم زنگ
و فوشه گلشن نغنیه و مان	برشی نفوس چون شاخ ریجان
شور تمام شوم فراوان سنکا	سیا تر چه مار ز زنده زنگ

عطر کردن شیرین و معاجات او

او شو موات چون عطر همه تمام	پنج هزار سال طشتن تمام
تا یکیش چون کور جمع و بدوش	کرته به فوضه سما و سر زمین
کلمه به لب ریزه همه ناما هر	و همه دریا قیر موج بسیار
نه عشقش بیدار نه وریا بچکس	نه باغش و س نه ناله جوس
سوزن چنان مار باش کسته به	دو دل شان چنان دست کسته به
نملک کفته به چون قطعه سیران	هر بخار و شیدا منده به چران
او شو او شیرین شوخ شیرین زنگ	تا سبق شوق به کوه خیر خوشک
مکر و او موات به حالم اشو	بازارش در بطالم اشو
به بارینت دل خستم اشو	کور کونوی خستم اشو

یہ خوشنویں یہ سیا مارن
یہ چیشیہ بیچرخ را چیت کچو
یہ چہ بلال بی ستارہ سحر
خورم چہ بخت پناہ بردن
من و شوکیا بطاقت یاوا
کون او طاقہ بخت چہ را بصرم
چہ چیشیہ کہ اکثر چہ بمرہ پیران
در تا ایدش و ات شیرین دلیبر
شیرین دلیکہ و ادب سحر جزا
چہ مرد ورون بیچوزاری کھ
بقا چہ بلند قاضی الحاجات
وات بہفت او بکر نکین خورن
بر تہ بزرگ کشت پیغمبران
بزرگ و سبب شیخان کامل
رحم کہ بحال پشیو جستم

یہ زنگا بیرام آدم خوارن
روت نکرده وہ چہ بخت امون
چما خوبون عینو صحر و بر
الرحمن ادرار مشرق کم کھن
غنچه چہ بخت شوخ نلکاوا
روشن بیبا امون وینہ کم
ما جان و اوصح دعان ن کران
روشن چہ بیجا صحر نور خور
سحر ایش سن زار نو و ما بیزا
التی بواجت پاک بزدان برد
بوطور باخللہ کردش مناجات
مہرشت بہشت اعلیٰ پاپ بزر
بستر سینہ صدف سردران
بود و و او را و پیران عالی
فرس کردن خرا و خستم
غیر صحر تو

غیر ہم تو شکر کس نین رجوم	بہ طور چو وہ قوم خویا ویم بوم
کٹ نیندہ عقدہ مشکلان سخت	کٹو کر عقدہ مشکلم سخت
یا قیوم بزوات قیوم تا	ار تو تکر مشکلم کٹ ایم ۱۱۱
مزا فون بوم نین حا صل	مشکل تر مبعو عقدہ مشکلم
چون ہم بہ عقلم نین لانیام	بپاں ویم چون کھنڈان و دام
یا حی دام سخت بکرا اوم	یا بکام دل بدر مرا دم
ایدوات سجده برد بدیدہ غنا	چون مرغ بسمل غلطان بہ خاک
درست پیش نیم لطف حق با	عجیب مرادش چو گل شکاوا
ہم عطر شور و شبنم غیر نین	عزرا میر کھد مرغ شیرین
بفضل الطاف بنان بالادست	آخر جو تامل و راضی شیرین است
مطلبش نول خسرو کھدا اثر	بنازون بقیض دعان صبر

عزم کھم خسرو رفتن بکار و بقر شیرین رفتن فور

نقاشی ارجوم و قور و ستور	بہ تیر کھو بو مشک چین نقاشی
شور و بقیع عطر طرہ غیر نین	منجی بو خال شامہ شیرین
پر وزیرم بخت کیتھو اقبال	شیرین شیرین شیرین کرد خیا

سحر که آهور آتین بیکر

دم دانه سوزه کرمون اخضر

به شعلی چه روحمان به تقو

مکش شود در لاد کبلا بکافور

ویرده نه چرخ خروشی کوشی

رکاب مشرق به و پاپو سمش

سپه دارانی چون طاس نوز

کیشن بنید اخان از دما پیکر

ش ختی که شتی به پست شود ریز

روشن کوه نهر اچون صبح نوز

پیاده فغورن اهنه و قیصر

نرکاب شد ایکیدان فاستر

بوتاج و طومار نقره و طلاوه

چو نرکاو ش طرمین بر او

نیاید چون مانک کفتمه انجمن

کلا خرد کج نه کلمه سر

خورشید گریه به غایتی نوز

حلقه رکابش کرده به نکوش

سارشمه درفش کفتمه پیش

چو لاله قطران هوسه بلال

نفرقش سواد چطرتاج زر

به دانه یا قوت لال کوب پر

مغان پنج فوز زنده تر

به قوی خورشید نه چرخ اخضر

سپاس سمنک بر سمنکین

سیران رور رزم غرینه سنجین

سرنشان وینه خدک خاسم

منش به لاف نوبده انجمن

خروشی مور باشی زمره جاو

مویردن سار رز کک کفن

به کرد اسپان

چه کرد اسپان ز ار ره نورد
 چه بجای سیم کرده ن بر چه کوه
 جنبت کیش ن چه پانصد شتر
 چنی و ثامان شوخ لال کمر
 زیاطر چه طرز طرش تا نه
 چه پیش و پس امین روان
 اور چه شکر شمشاد مست
 بتر بدوشان بتر زین بوست
 سپا یکمیدان بلکم زیار تر
 هر چه رکاب او کیوان افروز
 چه گرمه پیلان صدای وی کوس
 مویرد چه سرحد و کله روم رس
 یکدزار اشتر ماده طاسی
 جز یکصد فید کشت منگوسی
 کشت بار پر سیم یا قوت الماس
 چه بار چه نفیصه ز زلفت طاسی
 چنی ز زین زنگ جیاز زرتار
 ندمان سپاسی بسته با قطار
 یکصد و هشتاد سفار منور
 با و کلاو پر کرده عنبر
 آو پاشار اویشی سپاسی مکون
 چه دستان جام شربت مورد
 چهار صد محمد دار منی بورد لبر
 پریشی مکون بخور و عنبر
 بغیر چه ش پور صاحب عقد و هوش
 مزاناشی بکار پر ویز لال کوی
 کس مزاناشی چیش آرزوشن
 تا کوشو اراده کوشن

خبر بایزید

یک هفته فشر شمش لال پوش

مکرو باز پنجر سمت مد پوش

شکار افکنان نه کما روت

به عشق شیوه شیرین مکرو کشت

آفرید تاب بنگرود را

طلک بتاجیل کتوکوه را

تیر تریم نیم و شول عیرین

یا و ابنزاد او پان فقر شیرین

آتش خسر و بقهر شیرین و فتن شیرین پیام قصر

سر و سیا پوشی خانه عیرین

بیطور کردن ان خسر و شیرین

وضی که خسر و فتن مقام

یا و ابنزاد او فقر دلارام

بیک فرسخ و به فقر جان

پیا کب در لادن بیت شودیز

چون ثوبه تقدیر انار بالاد

بهر نیک زور همان بست

جود ما شدت زستان سرد

کیچ باگوشی نگر و ن و برد

مد رخا به طوف سرمان بر تم زور

سراوان به طوع و ن بورد هم

فران ن بخت چو چهر کردن

کردن ن بیبا خیمه ز رستون

کجب الفران او ن ک شکو

چند خوار چون عمو خضر ن جو

چند بار ناه مشک در چینی و غیر

کو کردن به حدت ن بایر تر

بجای همی و شک بران شد بار

سوجیا تا وخت صبت آتکار

او شود بوی گل

اورٹوہ بورٹک عود قماری	سارا میرا نافہ تاتاری
ہر چند ہم ہوا کافور مرزیا	بوی بخور پختہ ہر غیرا
زلخت تاجہ شنت ردارا	وینہ سکندر اوٹوویارا
چون خورشید وینہ لال بخان	سینا یوحی صلاوق کردخان
خسرویشی بخت خسرو پون	جامر صہ ہام یا قوتہ نون
وضعی او بادہ طغی نون وورد	طبعی تقاضا شہد شیرن کو
نہ پست ٹو دیز بخت بے ہوار	سرمست مدہوشی ہم ہام کلنا
جہی چند غلام زلفیو عین	رویش کوستانہ وقصر شیرن
حرم سرا یان زکسی بور نوخیز	رازا شربت آمیز لب طرز دریز
عرضی کون خسرو چند غلام	یاوا واپایہ فقر دلدارم
شیرین اید شفت فرز کو ازیش	جہ عرضی سیرت نام سنگ ویش
کالدا بستان ناچ او دلبر	قام تر جہ سد ختم سکندر
فراموشی تا بقدر یکیدان مارت	پیر یانیدازن ردارا افسر
جہ لوگہ ز رفت زمین طلای	جہ ابرہ و محمد خارا و خطای
جہ پارچہ سنجاب سمو بکیرس	جہ دیباہ الوان جہ کیمخو او اس

دستش از فرشته نامه دستور کردن به مشک به عنبر بخور
 چند جعبه سیم به اسفند بر چند خوان الوان بلب لب زرد
 مهیا کردن بدیده و بدل به شالی کون شمش آبل
 دیش وینه خورشید پر شوق انوار نشت و بان قورق زرنکار
 هور دایره وینه شمع شو هجوم کز چو ارچه سیر خسرو
 هر وقت زانما کردن هور بزا او کوه طویلی هند بیزا
 جو کوه بر اما کول نوزاد سوزه حفظ بوشک خطای بیزا
 رقص رانی صبی گشته نوز مدد خفا چون شمع تاج کوی طار
 چون خور فروزان نقره ای طلعه در یا قوت احمد
 دسته جو ز کس کرت به بدست چه دلگشای کس هم هرگز کس است
 به غرور عشق به مستی تا آوا ما به روشد اعرف چون کلاو
 خاصه غلامان مکر شمشیر زرت خط نرور حسن وینه شمشیر
 او اینر بعضی بسیار مستوه هر یک بکده ستم کل برستوه
 وضعی شیرین دلی خرد بود ستور که کف بخور کس چون گره ستور
 به ناله شراب شوقی با برست اروا و ایمانی کس گفت چه
 در صورتی به

دهر مرد هوش بدیده نمانک
 آخر که خواهستی بیدار
 ویش بوش موات نین غنجا
 کون دانشمند بر عقل و شیا
 چه بکشدش حول خاطر تر
 بدل وات ارشاه بگرد کلایف
 چه لاد خانان پاکیزه پاک دین
 بی سوار بگردن چه ویم
 سوسنی بوسیم ^ن کس بوسید
 او مگرد خیال چه ناکاه خسرو
 حاجبان سجده شودیش بر دن
 پرویز هم قدر دان اول فرور
 ویش قاید مله فقر زرت ناکار
 جلو هر کیش چو که خجل مند
 جو قرعه رمال خلطاب ^ن کن
 حیران به بخش روی دیوان
 نمر چون میو علاج کارم
 بواز و عنبرم چه لاد جلد
 چه باوه اسرین جام ز کس
 باور و بقصر شمنه تشریف
 بیوم سرشان چه شک تصنی
 و کس ناواران سار کامرین
 پیکر پر اول فرور پایه
 یاد ابقا چه فقر مله او
 صدخ زرت سبک زان کوه
 ناکا که چون باز چه نکا سب
 بقصد فولاد کردن استوار
 پرسای که شیرین چه پیش پایه

تالیس چیش دین به ایم سزین
آخر ان برام چیشش منظون
طلبه مخف و انار سخن ور
واچه بو پر ختم غضب خدیوخو
زمانت که فقر کربان قفل سخت
یا خوره جلور آمان بر اوه
با بزانوبه خیا کسنت
بارضا بنواوند خواریم
نه مخ بادش افخ نزاریم
حکم روان ترجمه قضیه قضان
نین تقصیرم بوشی زانو
واجوبه ممکن بشور اوه
تا که نونین بران بالدار
ارد کارش راهم بو پرویز

بی طور بسق لیم قاجه عیرین
یه خوبه رویه بزرگ کارن
وات توبه پارتخت لیرین دیر
سوار مردان کوارا رنگوه
مرخصی موبیو و پارتخت
رای ویش بکیر و هر بد ماهه
قاجه به مهمان کسرت سقا
بو شرم بکیر به شداریم
نوه نوشتر وان پر عدل دادیم
نیده خفتم اوچ چیش رضان
عین نیند خوار ستم نمانو
یا بیبارون زوق برور سناوه
شکرتون و خوش حال آلاوه
بیونبالا ارقه جام ریز
سما بیکرک صبح بالاد

سیر کرون بالان نوزیر
 هر چه که شاد است تمام سر اسر
 و است بکنیز نادره امان
 تمام بتاجد طلا و پاشی کر
 ده بحر طلا و این بند صاف
 بنیر پرش اسکندر
 رنگین کربوش او شش طاق
 بنیر هم چش کر چون احشام
 کیزت چه بان قوز زنگار
 ار همان امین او به بکلیف
 کیزش هم و شش بصد و ناز
 او کیز شوح نادره ایام
 اسباب او کوشک و در دم تمام
 و است سپاه سالان ز کوزالان

او دیده قطران آهن سر نزل
 شفتش شیرین زامش خط
 فلان کوشک پر شش شاق
 پر چه مشک و عود عبود عنبر
 جز چند عود سوزیم پر شاف
 تا به عطشان جاش بو معطر
 کرسی شش پایه طاق خوشتر
 جلال بر صد جا و وجه فرات نام
 ما چو از جلال شرفی نبار
 بلد کو ما چیم پروت شریف
 به باب طوبیسیش کرد مختار
 حساب الامرا و شوق دلاراح
 عرض بد جناب رحمت کرد
 بیطور کردن امرش کمر دلان

بهر و شریف بوطاق دیرین

شاجت الدر شیرین و لبر

ورج ویش او شایخ ظریف کلو

جز و چند میان بلورج کوه

چاشنی کر رخشان چون آفتاب

کیاست صبر کارش و ارا انداز

آرایش (همه) کسین غمگین خصلت حضرت خسرو وقت

جود ما خیر چون فرامان کنی

تامتش برخت ظریف کلیر

بت زور آفتاب فقار زشتار

حلقه کرد چون صبی زلف عزیز

ز زین سر آغوج آلوده کوه

به صد و پنجم سیم بر آورد و بر

شش لوله یا قوت ته ز لال

طوقی مکتب به یا قوت زرد

تا بیوشد بوبرین شیرین

قد آمد بود کوشک آلال معطر ۱۱

چند دانه یا قوت کوه پشکش

کشت پرتبه شراب چون یا قوت زرد

تیشد امهیا شراب و کلاب

چند احرام چنند عز و ناز

ویش آرایش کرد بصد لاره و رخ

را از نا چون کس شمشاد نوخیز

به دیهان سقلاب نارنجی و گلنار

شش و پیکلا کند کیست

برسم صبی چو زور مغفر

نیا چنند ناز او بفقوس

بند کوه نه نوبند زرتار بوم آل

میخیزد به دانه زمرود با کرد

گردش نکون

کردش نکردن بصد غزنواز
 چه قضا بر و ز دل خسته بر خوار
 بیست بست بر ستال منتج ^{چینی}
 هم کرد عیرم بر زره عنبر
 معطره مشک میخک بارنجبی
 به آماه قهر چون آستباره
 تشریف بر بدلان دارا از
 بوسا پارسند او دارا داغ
 کوشواره گوهر خشنده شامیز
 صد دانه یاقوت زمانه گوهر
 خسرو دیش شیرین شکوفای طرز
 نکرد استغنا او که در آن آفر
عز خراسان خسرو از شیرین و عتاب شیرین
 دماختن نکرد چه رتبه شامی
 فرماش جام جین جین جام

چختی کرد بود اریئه رهنداز
 قطران کوه دیدیش بر موه کوشور
 مطرز به بخش ماوی مشکین
 سر تا پار و شکر و عراف معطر
 کرت بر ستوه خیز ا به سخنی
 خرامان شوخ بلنوه ولاره
 چرخند عثوه و بکر لیمه ناز
 جولا ما خیز اجلد بکبتاخ
 شنش و کیم اسم شود بر روز
 کردش به نشاندن دارا آفر
 کرد مهابه و دماختن برز
 دست بسینوه هوریزانی نور
 زواندراز که بعد ز خواص
 وقت ز پارسایت بنوع

فرقت چه فرقت با بیت چه برین	بوی رودایم زرد سر ز میانی
بزرگ و بخشش لایق بویق	آفرین گشت طوشت با نه بین
مداروش چون فرض خورشید خاور	کو شواره گوشت پر چه گوهر
گروست باش شود بر زورک	پر خوشنودن ایچه خاطرنگ
گردد به نشا آسبده کتر	مبلغ خطرم دانه و گوهر
نقصیرم جیست قاچ بستیم	باشک لب لاله بواهم بیچ
دست نبلا او فقره در	دست و بینم خورشید نه خور
با نیم چه تو هرگز زیار	راستر که محشام راز بره
بچکلی نه بستن نه در ویش	نمائیت قاچ چه مهمان ویش
نیمان عزیزان ار صد کافون	به لال هر کس روشنی گوهرن

جواب دادن شعر بنی خضر و سه

ز کس بود سر نماز تراکت فروشی
 سخن بیجا خوشی یقین بنا کوشی

چه جوابی از فرخشی قابل
 به طور کرد اظهار در چون غنچه

آزمین نه پشت کا و ما بری
 شاد شاد بتاج تخت شاد بری

برز بوجون پروین بلند پایش
 کم بنو نفوق سبده کان شایش

هر سر نطق بندگیش حرر بو
 برآبود ایم وینه تهنان
 با فدات بام کتار کخس و خو
 ار مالی اریج ارکین هین
 پانه خان کینخس و نژاد
 شتم نبالار او قهر و لبس
 ار حشید جام کیا نه آلام
 حنجه توقاچه بو تور نبستم
 پوسه مزانه شلنار لالیوشی
 چه لار جو نمردان چون کتار
 فدای بام فدات باده تارک
 کیا نم چیشی چه فرخ چه تو و یلم
 وضعی شیم و بام قهر و یم برود
 تو خوش مزانه روشن تبارم
 من خود کم نین مرتبه کتار هم

به بند سرتوق ظالم رنجور بو
 شکر تفرق بو خوار و نین دشمن
 دارار دماغ ببرز معرفت کتار
 دخلش بر کار قبله کا هین
 نوه نوشیردان صاحب عدل داد
 بخیا لاید جت مبالا تر
 صد جارب بر کوه بالا تبویلام
 یان بزرگم یا بالاد استم
 بکیر و عورت ار صد سیر کوش
 عورت عورتی ار چه دستلالت
 من کم دستلالت عورتی چه کس
 چه تو چون او دال کلپوت و سلیم
 کالدام شکر نین قفلت چه او
 چه نسل کتار مان شکر کتار
 کتار یعنی نعام عصمت نیا همیم

لای

هرگاه شایسته بخت مخالف شکن	رضا شو حین فرخ زاده اراخ
و دیده بخت سعد پیش هم آغوش	چه میگون لعلم بگروم نوش
تخت خسرو مطلق چه عا ج	آلعه گوهر اوخت او تاج
مرصع صد تیغ پولای زر انزود	بالج به یا قوت ته کیلان زرود
صد صدوق سیم بردانه و گوهر	بخوار عبیه به صدوق عنبر
صد پر نر نفی بی قوت زر	توتوشان چه شک نافه آهوبر
سدر مرصع به یا قوت آل	پیکر فروزان به فیروزه لال
یکصد عمار و صد آب و آتش	عمار کشی گشت سوده لال کمر
صدر و غلام ز بر جزمین	مطلای نر و طاقیه زرین
به مهر و چرخ و سقلا به پر نر	به غنوج همه دیوار دل پسند
با و بر سمشان روتش	بگروم بعقد نکاح عروسش
ورنه شمشه به خیال خام	سیم غ کور قاف ما و روبدام
من او سیم غم به دور و کزاف	اشیانش من نقد کور قاف
ک در کارش بنیز ک سازی	بدسته زلفم بگرو باز
بوی نیو به عقد نه بود عنبر بوم	دست افش کرد و شامه لیموم

پشتان بو برن بالاد نوتوم	هر شو چون طره بوشک لوم
بشکنو ظلم کنج در بستم	بگر و بزور خاطر شکسته ام
بنیشو فقر پتره خار و سنگ	نه و آرمه چه ویم خاضرن بزرگ
شیرین طال بنی چیشی مگر حدیش	هر شکر خاضر چه شایر از اندیش
وسنی پرشاه شیرین شکر	ارن شاه با بنو شیرین دبیر
هنج چه کیام جیلت در کارن	من خودم داخت کوه خیم باری
ویر در چه وصل شیرین چه شکر	حق هور نگر و جیت چه بالاکس
پند لوطی نذهب تاوه پرت بو	مراغی بزرگ پند نادرست بود
بجز طری و سیرت که چون شیرین	شکر هر چند تیغ زلف غنبرین
ار عصمت دارن ارین نه عصمت	باید چه لاش بنی تفاوت
کاهه بودار می بود است زاری	آخر که کیست تو چه مرغ خوری
کاهه چه داخم فطانت پویش	کاهه چه مرغ بهوت نندش
کاهه نیشی چه مرغ خاطر پریش	سوا چه چه مرغ کام جفات کیش
شایر کیست خشن فرادینده کشند	تو هر مرغی را طلب نیست شند
جواب دادن خسرو شیرین	
پس چه مدد چون ما زلف غنبرین	خسرو دیش شیرین تانی کفتلوش
جواب بد شیرین شیرین چه قند	بلفظ شیرین شکر بار رند

فرمانش شکر از لایح شیرین دگر
دایم طارطه است بوغبیرین بو
عقابت هر چند چون زارمان
راستن شیرین گشت مخ روزد تو
هوئو ضیایم دایم به لایتن
مخ دل نزام زلفت کیر و ردن
من خوان اخلاص تو بد و کیرم
سه هر کنگام بو وینه کمرنگ
رویه عدل و دادیچ مدارکی
ار ش زادن سول ناز پرور
آخر نه من شام شیرین کیم
مر هر کسی شیرین زلف عزیزان
ار حنخ خار به تیر شفت تو بنون
چه چیش او نه لبت ملا لونه
چون تو و اتنی چند کس یا حنخ
ار زانم به علق تو بنیان اور
ار صاحب شکر طر کفزار تو
۵۰

بالد تر ز طول کلبا غنچه فرنگ
شیوه شیرینت خضر شیرین بو
به لایم چون شیرینت نباتت کین
با حزمه حال دایم درد تو
کحل الجواهر مخ خمر با تن
زنده یمنه کبان بتر به مردن
غیر به دنا و شیطانی تقصیر
مویر تو بر سم و ار چو کمان
مخش رو چند کنگام کاران
تو کلا رویه شامان هم بر ابر
نمانه به طوطا و نذ خوار سیم
نه پروا شامان به خند کاران
مد هوش و دیره مست تو بنون
مکرون داهان پیا لونه
چند خوب لایح پرستار حنخ
چه چیش ملک شام او نذ تار و طار
بنجا و بنجور دبه قرار تو
چه تو بر هم آمان

به کبر و به ناز بر زده داشت	به طور پیم آمان قبله به داشت
رویه نو شیروان باوام ^{منظور}	بنا به رسم کمانه مورن
به میگون لولت جامه مورم	ورنه به امریت کالا مکردم
باشت بییم خواهر تخی امر	ارینیا بعید به عدلک امر
به صیف رنگین طرف ز بخت	س شیرین عشق زلف کز بخت
بکرم قبول بغلامر و بیت	مواچه به شان و میدم من بیت
غلامر چون مرغ نمکنو بیت	خواجه چون تو شوختر مرمت
شکر چه کارن و جوشن چه کون	طبعها یون مرغ مالیتو کن
خونم رو کردان به وصل شکر	به توام نکردن شیرین بداور
جوانم چون رسم جوانه	ار شوخیم کردن به کامرانه
به شرم شان احوال عظام	بنا بخلوت به صباتان امر
چون رومردگان هزارم کون	به دور بالالت زو خادوم و در
هردنکیلان لیم او سپاد شکر	به چیش تا بر سوخت زلفان کوبز
خلط نیا و بیارن بییم	بچکس ز انام بکمر اهییم
عشق باز رحمن به پادشاک	ارینو بفعلت شکر امر

با تا بوزلف لولت یا وایم
 بیزار بیم چه سخت تم بهر شایم
 چه تو به توره بینم اشفته ام
 چون شتم چه شوقت سر تا پایم
 السد عام ایرن سول سر سایم
 غنذن صبرم سابر روا ایم
 دینا شربت راز ریزه قند برین
چو اندرون نسیم حسروها
 قیامت قیامت قیامت خیزن
 بیطور کجواب کار حسن فتر
 چه درج یافت ریزنا کوهر
 وات تا که غم که غم بقیه کون
 به رشته طفاف به میخ و ستون
 جلوه کر نور سحر زمین بو
 شکت ه ندور دارانکین بو
 ایر که ش فرامحض خلاص
 راستش هرغین درون کذا فن
 عزیزه مخ فشره را کر اهر
 چه تو کردم ترک اوزنک شاهر
 رازن بیچ فقر چول ویرانه
 ویم کرده کودات رسوا زمانه
 تو به کو کینت به فتح در دسر
 چه کو وینم مخ زامت به خط
 هر جمع مخ به تو فرین غبارم
 چه چینی بنید به پوچ در آزارم
 هر تو عاشق بویت منازی
 عاشق هر دن به سر فرازم
 عاشق وینم مخ سودا سخت میو
 نه عاشق صاحب تاج و تخت میو
 شاک هر دلی

شاد باش و شاد باش و شاد معزورن	شاد باش و شاد باش و شاد معزورن
غیرم تو فترتها هم سردن	رویه عاشقیم هر براه بردن
ورنه تو به وار عاشقی حوری	بالبا سکنج شادی معزوری
من چه عشقت تا جام ورودم	بزرگ تابه و تخت شاد همی کردم
تاجی فقر داجین با رخسارم	بستم چون جینی بای زلفم
چه کز بسون سوچیدان جرکم	بیزارم چه عمر رازم بر کم
بچار جامیخ او کرم تو کرم	چو نزدیک با یرو درون پرچونم
دام نه گلزار موعان و ارحم	مکوم کل گشت چون آهوار رخ
ای یا جودت شوره زمیندا	چه در مردن سنگ و جیندا
جی فقر در بستم به بر بخوری	به بعد تو کرم چه صوری
خووام خیا شرد و ماتنا	ز انام به طور جور و صفاتنا
ساجون به طرن شرد و ماتنا	چه صد ویردن جور و صفاتنا
حسند گلذ و شترن مردن	کیام بشیر تو تسیم کردن
مزان ذره عشق تو کردن خواهم	حسینک لبم کیان بیزارم
ورنه همان چون سون بالام	بازارم کرمی ز کینن کلام
همان کل غم باغم شکفتن	اماس داننه درجم نشتن

همان تا فوجی نو جوانین
دیرم چون هند در آتش پرتن
رخسار ثقله شمع خوزیرین
هم و لاف عطر و عنبر م
شوشم به چراغ حسم پروان
زنج به نارخ بغداد بردن
دیج دماغ پرتن به کوهر
اربتوان عطر خالان بموم
ماوران پریم تا بردن
چون حسم کلتن زنگیون
غنچه و نام چون گلن کینن
بشکله سیدان بو عبیر
شیرین وینه نام ویم رازم
پر کلن کیوم بو عزیزین
بخزه خوزیر چندم کلتن
ویت برار و بر خوف لرین
مبادا به تیغ ابرو رازم

خوزیرین

داوار تاج کت جهان با نینم
بلیم یکس بدین در سق ۱۱
سپای کردناز غمزم خوزیرین
و لعمده سندیه شکرم
شامان عالم پریم دیوان
لال به لبان سرد و سنگ
بهای خراج دلکه هفت کسور
یا بول به زلف سیاه عنبر بوم
اقول خطا و جین خراج بکردن
چون چون بالدم سول خوش بینی
بها و باجم ملک و جینون
سرکن چون تو ملک و زنجیر
کشدن چون ترنگار ویم رازم
چون حلوان شکر لفظ شیرین
بهون چند کس با طوم رشتن
ارشتا کیم شیرین کیم
بیا و و بذات پادشاه
ایم به با زام

ایس به جزام به جفار

بر شو پر دست تو بفسار

حوالہ دادن خسرو شیر نیرا

خسرو و اساتید نوالا دلدارم
 ملک تو صاحب بلخ و شنگ و بیت
 شیوت شیرینی شامان پسند
 از رو نجام بو شیر روی ویت
 احتیاج بینی ویت شیر تو رفیق
 لال به برخشان سر مرد و سنگ
 قندار دمانت بو نیوی و
 شوخ شیوه تو حق شیر رفیق
 از بورشی تو چون مخ شامی
 با الله ستانوشی بدقت کتور
 بدید با بدو در بوجه شوخ شیوت
 دل سرش چه جام جرمه باه
 طوبی چه بهشت سر افکنده تو
 چون به طور نوز و رخ بندوشان

حرف صوت و سن پیم غذا آرام
 بزرگ و تمکینی سام ننگ ویت
 به حسنت خورشید سر شقی سندن
 شیت بر سر سام چون مخ شیوت
 ظریفی نین وینه تو ظریف
 نین وینه لال بهانت خو شیرنگ
 در کجاست دمانش پر بوجه آو
 شیر نعلیت شیرین چه شکر بردن
 چه دسته بو مشک زلفانت شامی
 مذار خروار هم مشک و شیر
 چه شیر نیر لول زلفان شیوت
 قند سر قند غلام زاده تو نین
 سبب بنده زلف مثال شنده
 شوخ و شیر نیر کشت بنوشان

سایه بخت شمع شکر لب

چون سر که نارسیم زشمال بر

ار راستی پانچ به طور ولینی

چرخ سرگردان ارا کیلین

دروم به طور بزخال مکر

شیرین و نیام شیرین مال مکر

سوکندم بقطر شلین خامه تو

بخال بپور بو شامه تو

یا بوبدر بوصولت وایم ۱۱

بکبر سار جطر زلفت بایم

یا بوجو بیکه هر ببردت ویت

بیزه هونم اینا وایم پیست

ار نیبام مرد زلف کربخت

واضار سخنه خال پاز بخت

چو پیش نید بتو ملا موه

سیند با هوم میا لا موه

تو بگردان زام سخت م

تا لعش بقون تاج و تخت م

به نشتن بار سیاه نه لیوم

رحم کجای حسنه پیوم

اشو رخصت در تا که جزوم

بیمار مر صحبت تا بصحدم

آخر زجر کرم حال نرا نه

حفا خای نین او ز منما نه

جواب دادن شیرین خسرو

به لال پانچ او بار قصه نوی

به نور شمشاه حلقه کوه کوش

وات ار و در یار کرامت

نادره نایاب ناپیدا نام

نه بتیا خاقان قیصر بنده تون

شایان هر چه بنی سر افکنده تون

مخ او با بودم

دانی
Caya
Caya

۱۱
Caya
Caya

مخ آویا لودم بو عشرینم
 او درهن مشور مخ بشیرینم
 با ایام بی چند و خن ۱۱
 بوخت و بیوخت طلب کار توام
 مالوم بوم لاسی درین صیر
 غیره تو کشم بدوست مگردن
 لت لت مکران اربا باسم ۱۱
 اماں پد کج فرور د لکیرم
 این چون بطور بد درد مل
 شیرین تال بین هر چند که خالی
 پد چیش که شکر بطور دستن
 س شیرین بیم هم زلف عبیر
 فدات بام بد طور دل منکبر
 یایا شیرین دوست کینه بر
 ارگ شیرین قدر و شناس

به شیرین چه بشیرینم
 مو انام بعض زلف عبیرینم
 مخ به سودا تو زامم سخن
 بدیده بلیان خریدار توام
 سو کند بو خدا سمیع بصیر
 غیره تو سجده کسم نور دن
 بیکس شناس نیم هر تو شناس
 کم لظن غر چیش تقصیر
 بو دست جبهی بنایم در در
 پدوم تا ۲۵ ار شکر خاص
 شیرین چون شکر کاش برستن
 این که هم تال تال بو شیرین
 و زکی تاکی بو زکی مبر
 با دست شکر اصفهان بر
 هر لاس بر آن تیغ الماس

تا غرق بد نه کیج بجز بیدار	چیز آید که دست او دین بویا
ز کس به لولوی خوش بجز بزرگو	اید و ات به تندر خا آغیز کرد
دست ماسته بوشک شکی بلادوش	دست برد بختی او شیخ مدوش
کرد دایم پناز زلف زنج	بچه زینین برد زلف پر کرج
بخش کرد و پیدام دسته سبل	به قین بد زنگش قرزی چون کل
حلقه داند و در دایره مکر	کیسور سر بلبل چون مار ارد
غنا قامت چون غام نو	پشت کرد بخس و صفا بخورم نو
چون صفی هر کس در کشتش	پنج مدا کند کیسور نه پشتش
خرا ما کیسور مشکین کرد کیش	آخر که دست مست شوخ بد اند
خواه با ختم چویش از شیرین	وضی خسرو در او زلف عنبرین
از نیلیوه بوسنی مرکم	بکیافت لو کند لت لب جهر کم
مدبره مشکین پنج بوی نفس	نام نوجز کلبا غنچه نورس
آماده نه نت مدرا و پاوه	پر خاطران خسرو کیلاو
با بنیر و بان اره دیره مخ	خسرو وات شیرین بگزیده مخ
نشت خیار هر روینه طبع نو	شیرین بویا پار سر خسرو
سر ای دست بزدلی	

خط از نشت پیرستان که سیر بودم

۱۴۰

سرش دست نزدش جوق داز زمین چه چنان شست شست بریز آ

جواب دادن خسرو سیر پیرا

شادش به شیرین اوج نیاز می سر نزدش دستن به شمشیر بازی

دانش بترین چشم و چرا غم همار کلشنم طایوس با غم

زوق زینت بخش تاج و سریر ام به به پانگن هم دستگیرم

بالله غیره تو بنی غمخوار م دلبرم توخ توخ و دلدارم

به نیت قلم سعیدان ختم به فرست صاحبم تاج و ختم

بدین بالادت و ایم محتاجم بی وصلتت بزاره تحت تاجم

منکه هر چه رو دنیا تو وارم ساچ پایش برضار تو کین منم

مروتی سیرین شاد شربت شان تو ار شدتت دستت با زبان

بوزوق شایم تو بطل مگر چون زلفت حالم بشود حال مگر

چونکه سیرین عیشم تال مگر پرده دروغ کور و خال مگر

دخترم به نو بوداخم مگر کنا کار خونم دستم مگر

مروتی آمان سیرین کنجی و سنی از خوش وی لاره و لجه

از روی حال کلبه سوزانده ام کردی بنبار صاف و دیده جام

بچه حال همین

۹

بوزام مکرز ام چه تازه بو	نازیر او خاضق با نازره بو
خج با خمره و نازیا اروام بردی	خمره و نازوسه که کیم کردی
تو خو کین نت ار کج سرده	خسته بیت به بار سنگ ایدر ده
بیا بجام تو خوی زانان	اونده صیبت پنم نمانا
چه چیشی نینم خسته در توام	دل پر چه مینت مید سر در توام
ایدین مو اچان به ز رستون	خلدش نینی بذات بیچون
ار شیرین به داخ شکر کیم تالی	شکر به لامه وینه قرشالی
رالقا توغ شکر زلف غنبرین	ک شکر به لام چون تو شیرین
وسر شکر زنده کیم تالی	شکر بر کرتخالی
غمدن تا دم طاقم بر تیان	زنگر حکیم نعام زرتیان
ار بزرگنی و سن بهمانه	بکر چه بارم لطفی شان
وخت عیش و نوش با ده کلنگ	نه وخت داوا اولم و چکن
و سن و س در و در و سر اطم	اگر نیرت بو بنو سب ایشو
ایتمو و خفت در من ار ز	مبون بزخار چون نیکو ایشو
بکرون بشاد کلکشت بناخت	سول سیم اندام کلاف سنی
	تا ساکنی بود ورون چه واخت

ورنه هم الله

و رنه بسم الله مشون براوه	محبوب قاطینی برونیاد
مکرون سودا عشقت فراموش	نجای منی مکرون منوش
شرط بوبکرون آلف عبیرین	بجلواریت کام ویم شیرین
جه قینت دین شو حکم سرت	هم شکر نام با درون بدست
بشیرینی شمد شیوه او شکر	نزل تا ۲ شو برکرون و بر
توضحات خیزد و قصه دراز	پینت پیچنین بر غزوه ناز
کوتاگر سخن داده دستون	مشون براوه منزلم حورن
جواب دادن بهین خسرو	
قرخ خج رخال دانه بدخش	بول خاک پا بر ویرال
واتش شمد بار بر از نه تخت	شاز فرقد مهاد دارا بست
هفت اقلیم به بیخشت بر نوز	دیده بده این ولت حوربو
تا پای کاو بندن و پشت ماهر	شاد با وزیرک فر بخش شاهر
چو چیش اری شاد اراد نکیم	مر شکم کیشان شیتیم و شکیم
شاد کارش دهنه و نیز نک	بمفت بد عقد ما و روم کل
شاد پویش آما بکار کردن	بعیش و به نوش به شراب ورد

وینے حرفیان پر تم بکرو قند

ونت مالوم بو نادره نیرم

من او کنجہ نیم هر خوشی مرت

من او صاب قدر او قید افه

پوسه نامنت من بو طرزه نیم

راستی تو هم شوم شهر یاری

شیره گفتارت ^{چون} منی نوشم

ار نشور حرف حق است

ایا یا ثین من هو لم جدست

جوسب عرفم چه لاشد یار

در نه عروسی چون دیاری

ار چه اینها با خوف و انزلی

بدیم بد ز کسی مروا رینم

به چگون لبان بار کرته در دم

خفا کره تیغ ابرو بیوستم

بیطور شیرین مکرور شخند

من باب ریخند شاه و خند کارم

اوجه سرستی باوروم بدست

شکو چون بحر به تکلیف چو کوم

کم عرض و سیرت همه در زه نیم

مکر رضتم شیرین گفتاری

من خوشتره شد شکر فروشم

چه چیش شاه مرد هوش متق

تقویت مستنی گفتارم

غیب کوم اروا چون صد جبار

به کن کردت به طور حصاری

نامش چیش منیه به چیش ماچا پیش

به کره درون شوله شلم بینم

به خود برفت من نه سر دم

چه سر نه مران چان مستم

هر صبح زلف

بفغان بکون

هر مور صر زلف سیام ماریون هر مار حلقش خفتار یون

نیم نکار دیم ناوک اندازن بر ترکان ترک تیب بازن

صنم چو چو خورشید بر قند برود نه پرده عصمت و ایم پرورد

تو در کارتن به شیرین راز بر ایم عصمت بدریم بازی

نه نه بو خدا اینها و نمودن از خیالانه پوچنی تو کردن

ار قند بیخ نیکو و استی ار تو به جام بکر لبش

جلو هر کیش تو روت ندودن رات رات ای دین رات غلط

خسرو بوب عشق بر لبش شکر چه قطار شیرین بیچاره لادر

چه نقد و شکر تو پرتی بارت کحلوا شیرین موبهارت

ساجیموه بر پر زدن زانم ز شکر خمر کرسن جینی جام

یه درن چه رسم چه راه استدار بنمان سنس او نه تو خاری

دیش کرد بر شان شان کشت آخرفه لدر تو نیوان بکلام

به جز احتم ملک هلا سین ویم کوه بر شان یاران تانی

بو طور مزانون نه پست شودیز گفتان دست و پام بین ریفتا

جوانمرد کرد دست مور کبره لیم و سن و سب بطور ریخته بگرییم
 معلوم بود لالت ار کاره خانی اجزای ای حلو اکثت ناما من
 امشوداده و وقت کار را بیتی فصل پنج و مویج دست باز ییتن
 وضی خشت بو پخته بیو کار آنچه رضاشن کار فرسخ تبار
 چون باغچه بهشت لیم موصول خاطر شیم بو نیکر و سن ل

جوار خسرو بیزین ۴

خسرو بیزین شایخ نکر راز چه سر بز کردیم حمزه و ناز
 دین شروع کلا بختون ساز شایر مر شیر بدرو بازی
 لالاوات اری بنیادین صقد خشت عکس آینه زینم
 زوق آزار زینت شادمانم مایه بهج بخش زنده کانه خم
 تا کی به بختم بد طویج کرد بد خبر چه داغ نزان و در در
 چیش موارش بلند یایه سول کن بول صوبر سایه
 بکیشی نازم به نیم نکامر نکر ضعیف وینه خم شامر
 حربه تو شیرم شوخ بد اندیش چون کور کور بود او به عیب ویش
 سوا چر کشت عیب ایم به سر را نمه دینی عیب دیت بهج نور را
 ارشونو صرف ایمان یونیم سول کون خال الخلاف مشکیم

مهد کم کرد

هلاکم کرد و س جوایم در
 یک امثو حاصل بگردم
 بدر خصت بنیثون بلدت
 شرط غیزا بر خیز تو بش و
 اینچ نکرون من به دست
 خمره و ناز و سنی جانان ابر
 پیشی بر ایستوبه به دلبری
 وس ترش و تال برهنی مورا
 تو خدرات خیز و پس سول تو
 خوزره شربت عدل برای سیم
 و اجار درست بدیه بلدوه
 بنوازم ظریف چون دل نوازان
 ناروان شیرین جلا حق شناس
 چون فریاد خضر و شکسار مگر
 کا جنم عدل کالای بجنکی

سو چایم بکن و س به کینم مگر
 چون ناز صاحب عدل بر سر بردم
 بالون کج ای شوخا کیت
 بنوشون باد و خم درون و بار
 پشنون غنچه کللی بناخت
 ای خمره و نازه یانم کوه ویران
 مگر قلم مهران پذیرد ری
 مروت کشر بو نامرودت کران
 مشک نیک عطر زلفان عزیز بو
 زوانت چون شمش زنبور کینایم
 با به نام امید نشو سیرا و ه
 باز مگر سیم چو حقه بازان
 گشت عاشق چون یک مگر قیاس
 عین پادشاه به طور خوار مگر
 خدایا تو به عجب حور سیک

با مالو من وینه تو نسیم

داتا کز زلفان بو عشیر

جو شون فشر چون بگر پچویش

ارک نون لیت قطره به کلاد

تا که دل مکی ز امدار تو بزرگ

بشور انکیز به نور مکر زور

بچرید بخوگر شیرین به خم

بو طور زانام شایع شوا افروز

تو م چون کلی در سوسن بو چاد

ناز و ضیق به حد بر شو جنکن

مالو بو به لارک سوسن خالان

تا جبکه برشم به هر گویم بو

بارنج تو م بوم چون نونه ششم

باز به طور شیرین زلف بو صبرین

تا عقیق به روی لوه لوه و ز آرا

وینه تو پرخشم تندو بد خو نسیم

هنر فشر آزارم مدر

جوش درونم منبو خا سوش

لید مبر دست چون چشمه ام او

دلن دل شیرین دل بینی به سنگ

شیرین تال بو وضق به شو شور

چرید و شیرین م زان بلم

زانام بی طور درون سوزن

بیت آبریم چون آما برست

زین که خفته فرارین سنگن

سالار کسین سپار نونا لان

ما ورون بدست خاطر به تو

زبان تره حد مدارون به خم

چیز و خسرورد گفتگو شیرین

خسرو به دانه گوهر که دارا

جوادان شیرین حضوره

ادول واری

اول وات ار شاه جوان بخت

جه تو زینت بخش هم تاجم تخت

خاین درکات خار بختک بو

حضرت او زبان مو در اصل خند بو

بانه بو تا حضرت پناهیت

برز تر بو به چرخ اقبال ش هیت

آخربه تند او شوخ مهوش

واتش از می سالار سگش

عجایب خیل حیل ساز نه

تو پارک می یاعشق باز نه

مکروهنی چه طبع صفتی قید بان

عشق باز و درنده یادش بان

عاشقی و درنده لالین بو کس

یک معشوقش بو زودنیاس

تا نه در لیم چه عشق فرما و

سکین غریب ارواحی بو شد

چه عرصه دوران او خاطر ملول

من و بلا و بیم کرده بیم قبول

تا شکر کوی شیرین با وصف روز

هم چون عوفی شیرین به سنورش

بطور چه دیم ابر و ندور

ندیم فرخ چه تو شایسته تن تو

مالوم بوجه لال شندانه نامی

دانه دل افروز دریا کرامر

خار بیم کل بو حاضرین او خا

چه رخ چه کای بیم بدو آزار

چرا که پیش روشن بو بختم

خاطرن جو شتم بسوز و ختم

ساده تو ام شادم شاد باری

نمز چشم دی بغیر چه خواری

کس نبوش الله بتک دستم مخ

بدیوانا و بسرمتت مخ

فقیر شکست خرابه بزرگ

سنگ
جسوم چون خوش تصویر زدی

خسرو بخدا هو شتم غندن

جرم چون کردیت کو کرد و گرسند

ساکبزه لیم بدوان

نوا بگفته م بسوزی ایملو

چونکه شنید پروا بدرد

چون نلک چه بخت مخ کچک نازد

شتر طوبونو نیولیم و لنواری

بلیموی و شوم نکر و بازی

هوریزه جه لام فر پرسیجی

پهچ نیی دوست فراوان پیچی

معلوم من به لاس کشت موشکادا

کسی بکیده و مکر بکام نیوان

فخره دورا تانیشور

ارشان ارگردان نیوان بکنج

ار ماچی چون زلف عزیزین

تقدرت تالین بویت شیرینی

مالوم بوٹ رادرا طرز طور

جه لاس مکر زور عرصه هر

صاحب سلیقه و جم جهان بدین

کلاویر تالین دل پسندین

ساعت اولکلاواتم و و شوم

پسندت مان دارا رجم شکوم

پهچ باکم نیی مخ به تال و ایم

بالله سه تال بوم شیرین پیچم

قرص شکر راز تاش قوس زرخش

تا آ زلف بان شمامه کو خوش

چون بیطور کو هر زیره باقوت

هوریزه بخشیم چون کرباروت

کند

وات هر نظر باز شوخ دست و زند بشیوه شیرین شوخ و بزم

به بخش فرخشی فرخس برین بشمعه دیوان عرش عیرین

بودار از فردن جلیق لاینا م تقدیرش به طور رخ و سخن نزام

بار و ارعحه کلاف سوسیم ش صاحب تمکین ملک اسیم

تا تو بدستورشانان هم خو کوی کج و کوه نگر چون گو

صیغه کلام نواز و ار صد تو شانان اسکندر طور

و صلح بهیچ وجه شان در یاد و لغزشه محرران عنو حاصل

سابه به قضا تو بگره ریت هر چند منشی تو دیر میو بیست

بند نهم شیرین و بارگین از قصه

خسرو جرتند و صرید و روکی و شین کیننا جو کوکات

او شو که آهور آتین پیکر چه سوزة کرمون کرده به کدر

چند آهور سه لبان بر چه شیر چه آن سوزة چرخ دل پذیر

نا پیدانه هورم انگیز سرد کج باده و شق نگر چون و پرد

کلاک کلاک برف چه سر میزا هواش طوف سخت مزخ میزا

سراوان صبح چون نقوه فتات مدروش خاک روی عرصه ولادت

او شو چه شطوق تراکت فروش هر چند لالاوه شمشک لایوش

خرد و خردم

لااله الا الله
اولا لپوش آخز نکرده

خز سعتی کرد مرا و با اندیش

هر چند که ما مدعا بدیش

سازانش خسر و اوزلف غیر

خیزا هر او شو چون سرو نوزیر

تا تو هم بخوان شیرین ارض

آهش چو نکرده اولوش و زغ

چسپانتر به برق خاشاکه روی

کابدانه درجه حسرت مکت

کاسمن به اوز کس مکر درنگ

بدحاج او بخاطر ریش

سپاک به چه ایلپ درون پرده در

به داغ شیرین لؤلؤ بر ز داغ

نذیم و خدام خجبه و استور

ش پور دیش خسر و سخت بیدمان

ندیا بلاوه نزاناش و جوه

به رار عاطفت رحر کر و لیش

فشر بتا مداجوا بش

کفتکوش تانی بدیع نین شیرین

سوار به پر خشم و پشت شو دیز

سیماب مرزا برون با سمن

چنی لوله فکر پرده طوف رخ

مقرعش مشند زور عرصه در

بیموش نه تو پر پشت پنجم دست

کاجون غنا لیش مشی بفرنگ

یاد انیمه شو بلش کار ویش

بخر کار بوشگ ز کین قهر برد

فشت بخاطر تنگ نزل کیش آخ

هر مند به تنیا او جفی شاپور

به تا ۲ شیرین در و نش داغ

به نیزنگ سازی

چو که چون سایه گفت نیا کپاش	به نیزنگ سازی استاد نقاش
به باب شیرین جبین جام جم	دانش ایام ویت مدر بحم
چو زلفش چنیت نم به بیکرنگ	ارجمه سودار تو نم به دلتنگ
دستش هور مکره ما با به وطن	به پیشش به هر چه ملک ارم
بدان غار عشقش درون دایم بر	به تندر شیرین بیدماغ صبر
به شیرین جوش صفا خیزد و	لفظش شیرین حکم میریزد
ویش از شیرین چون طبره شکر	میخ ارتالی حرفش اود کس

کلمه خوش حسره و از شیرین و پیشش پور

دلیت جیش کرد بمن شیرین ارکا	شوات ارشاد و انای تلزن
امو صبی بچ کجاست نازد	چو به مروتن او شوخ نازد
پرواش هر بنی به قراغ	به پیشش نگرده به شد یاریم
آبر و سیرت شرم و ترس کون	باجه دلار زن کم شطرن به شون
لیس لالا موه بون است پاس	هر چند مخ اموش پور نقاش
نه به لال پوشیم وزه کردش شرم	نه به لالانم اودش به نرم
به ادب به حد سختش واپسیم	زوان چون شمشیر الماس کیش لیم
نه تا ای حده او بمن کردن	راستی محبوبان حرفش ن کردن

بهرم
چند خنثی سرگرم ایستو

چون صنم سجده پاشش بر دم اشو

غیر چه رو سخن لبش نرم زنی

هور دارا به ویش پرده به طری

هر چند چون شیرین زلفان عین

به هر هفت اقلیم کس نین طریع

به شرمینی او ک پور بیزارم

به چیش بیحد دامن آزارم

یا نه او که شط لاری کون

صد جبار آوا تم واسن برون

چون پیش مرغ نگرش اینش

بش هیدر تو دوست هر گرم تحش

ار زرد به چه در دو جو نو کفران

خاطر تن به دین شخص حال نزان

بکینت پنجم صد جبار بیدم

و شترن به دین شیرین به شرم

ایدوات بش پور ز کاره ده

بوتاج ش هیو بو طوا روه

بدیره غناک کین آه سرد

بستون چتر بیخود تکلیه کرد

ولادت کردن ش پور سورا

ش پور دیش بو طور ش به به دماغ

بوس پار سریر ش میش کینت

واکن فرات بام ایمان و دیم

قبله حقیقی روسر زینم

بیدماغ بر شیرین بر تجورن

پیدله محبوبان به طراز تورن

و بیت صوب پنجم شیرین که بازن

شیرین دستورش هر خزه و ناز

عینین عاشق ش فرخ بتار

ناز معشوقش کینو صد جبار

مواچه شیرین ز سر

موا چه شیرین از من و بد خون ظالم بیام گویند مینت بکن
 خوبان نین میچ رام پیشان هر بدخو و ظلم زورن خدین
 محبت بجزه و ناز هست بیزار نبو کل نه کلشن و ابینی رنبو
 شیرین صاحب شرط و بین درستی بت پرست نین خست و پرستی
 به خیال بر شیرین بدکاران کم شرطن بدیون چه شاه بزاران
 به شهنشاه چه صدها هم ۱۱ از بدن پنشن بیارن کار
 بتاجت گویند در کارش نین دستا چه عیال به شاه قرارش نین
 یکد امون به صبر و طاقت بر می نوشن بار تا بصبح
 تا که بونمی چه در کاره ن چیس می حاصل چه تو زبون
 هر خیر که میخواند محس چه تا ۲ شیرین تلاش و تان
 البته چه بر شان بر چیس مقام ای میو یا صباح میاوی بکام
 دلالت مده افخذه شاه پور خسرو لایوش او شوخ دستور

پنهان شدن شیرین و رفتن در به خرد و آن شب

بنامه مشکین نقاش دیرین بدی طور کیان نخس احالات شیرین
 چون شیرین به شاه و گرفت بدلتنگ چه سنگد با ویش و ابردا سنگ

نرگس چه اسرین لاله زنگ کردی
شکره کرد خاک چه دیده لرزان

کل کو بخزان کلزار سویل
و چشم گفت بخاک چون قدم برین

گندش بناخون پنجه خضای

نه صفحه طلا پروزه مادی

پاره که چون گل خنجر بوش

گفت او بر نام شامه لبش

آهش وینه در سیار بونفتن

دم دم مکتب و بر شمشیر چین

سایه طاق با او بر خسرو

فرماش تا کلگون آوردن بدو

کلگون چنی سید اسیر کلنگ

هولین به حجت تنگ و زرتنگ

چنی در آه چون آتش پاره

نفت به کول زین پر به پزاره

شو تا یک چون تا طلا کیست

راه باریک وینه پرتکاساروش

هواخم انگیز چون مایه و روش

تا با بر همه طم چون آه سردش

براه و بیره کلگون مدار

تا با و ابواب شکر کا خسرو

بشوله پر شوق قبته اولو شو

شنا کامن سیوان خسرو

به نزمه نزم کلگون کلغزار

یا و ابسیوان شارق نبار

نکا کرد دست او بیخ و بر

کسی بیدار نبی جو سپا و شکر

ناگاه نکا کو فرخنده ک پور

دیشکه سواری دیارن به هر

آه بلبلش دیش بو عینین

ابلای دیش بو عسبرین ۱۱
 تا ش پور شفت بد تور جو ایش
 شیرین دیش ش پور خا طریق ش
 ش پور ص ش در سجده زمین بر
 وان ش ش کرب شربت ریزه راز
 یہ چون بد پتوہ تصدیف آوردی
 ای بوئی آمار ش زاده شرح
 پیکر پریز اور از ان وینہ نقد
 جو دما شیرین چن پور او شو
 وات چہ باب ش فر شوخیم ارد
 من کہ حرف ویم خراب ش اول
 وضعی رنجیا سوار بد صہ لدرم
 صیغ شیم و پست کلکون بدل
 طی کردم منزل دل بخوفوه
 ناب و ام بتو شکر خدا و ند

پر شش تو کین و اتش شیرین
 همت و ادرست بوسا کا ایش
 چه پشت کلکون چیا ک بد در لاد
 ز بار تر چه حد صیح و نمان کرد
 مران چون فدنک ترک تیر انداز
 ایچم و ش و شکر مشرف کردی
 بو پتر ز کس خال خنہ سکوسن
 تخمین کرد ش پور نقاش نقشن
 اظہار لاد او خبک ویش چہ خستو
 نہ خدمت ش لا فوام حرف سرد
 پشیمیم بر بدیمجدیم جلد
 تا قتم بر تیا بیچم عند آرام
 چنی آہ سرد اسر لاله رنگ
 زلف برنگو کہ و فر و طوفوه
 تکلفتم بدست بدخون شاپند

صاحبتم من بر آوردش کر	جهلا تو شاپور دانا سخا ور
چرخ سروان تاج و کمر زر	یا و خورشید صاحبشید فر
کوش موذن ز نویش باد ویش	منو شو باد کلرنگ بد اندیش
قصم نکر چاه نهاد	من بر چاه سپهر چون ترا
ارک به راز لطف مناس من خور	ایم صاحبتم ارایدن شاپور
بگروم مختار به جابه لوسی	بشیر بهار خالی عقد عروس
باز منو نه بکلیس روم	ورنه رام دین خود هم نامان بیم
یلول لولا و زلفان لیوش	شاپور سو کند و در بخت خوش شوش
ناز دار عزیز نازنین نازان	واش شکر از شکر از شکر از شکر
فلاورون بجای امر زمانت	اجار چون نام چیش در آن
بدش چهره شیرین پرور	شاپور بستوه کلون شودیز
نست تیشد اشیرین عزیز	بستش پرده چهارستان زربو
آما بیالین شاپور حسن	چون ستاره سعد بخرخ اخضر
شیخ بزمش یکیک کرد روشن	خاطر به چراغ کلله کلشن
دیش هر نه چرخش شاپور چون پاد	نافاه شمشه به خاویج بیدار

زمانی ای

فرمائی اس پور کنی دا خم
 بو طور خاوری نہ مٹی باغر
 من پیش دن و نیم وانا سولگا و
 شاپور وات اس جہ خاوری
 س بود مرادہ چون گمان کا
 چون خورجہ مشرق مکر و نور
 بادہ کافور کل کل نام
 بیاد ارغوان بنویسید
 شام زوق حرف اسار سولگا
 ص چون بر آمانہ مشرق خورشید
 ص چون بر آمانہ مشرق خورشید
 خورچون مٹ طہ دل آرا تروست
 چوہ کفت نہ جس مرغ ہوا می
 خور و بیدار بے خاوری

ایٹو خاوری پیش و شام
 آوردن پریم روشنی چرائی
 واجہ پر رخ تعمیراں خواو
 شام بر شوق دیدار شیرین
 بنو شیم بجا بادہ حسن ز ز
 و بیار سکا سولیف کافور
 چنی بکدر انبریزیم نجام
 کاکوش و بچک کاب ز ز
 پرش طرز کس شملائی شام
 جمان پون رخت ز ز وینہ جسد
 جمان پون رخت ز ز وینہ جسد
 ص وینہ عروس رنگین ز ز
 رانیا طلب کوس سحر کہ شامی
 دل تمام پر شرف ص خاوری

بریم خسرو و نظارہ کردن شیرین در آجا

فرمانش تا بودان به نوز گلزار

کین شان فرانس هندج بازی

سرا پرده به دیوار فنک

آوردن به بخت او سرا پرده

کردن و پا چون چرخه اخف

نه در دیده شد اصف بیتی نفوس

بغیر چه گلزار حسی و خسرو

نوز گلزار سالار سرکش

خسرو و خیمه وین لکنه طرز

نوز گلزار بنی صاف عبرتین

آخرن فرمانها کردن

حسب الامم را خوانند اشتهار

ناستق نامحرم نوز گلزارش ای

دانا و نریمان ادب پرورده

نیار تختش را لکنه در شمار

خو گلزار کلنخ کلنخ غما

نوز ویش کرتق پنجم شصت کرد از ای

مزمین به نقش نقاش چند رنگ

ستون به زمره مزیق کرده

قبش درخشان وینت قرصی خور

جستی و هند و چن مکر زرد

هوردان ن او رو بدوان

چند هزار خزه گاه خیمه منقش

طایفه چینی و چند کسی بر مانع برز

سیرین و نسته به صد شور شیرین

جمع چه نوزم محرم آوردن

نقیبان بزم خیمه زرد شمار

غیر چه غلامان خالصه سرا

گروه دانش افلاطون پرده

نیاستن و بالار کسی کو ارباب

جود در باره

جو دمدا پرویزان عنبر برشت	شامه طلا دست افشا ز بخت
نزیان چو که هر یک کبکجر	مکلا به عطر عنبر ترنج
گرتہ بین بدست چون ز زکریا	چنی دست و نوٹا بو و ش
سقا سیم انزام قد چون سرو	هو ر مداد مداپایان جام
نغمه شاد روان س زنگیت	مینا رتبه معجزه عیبی
بار به بوختی نوکلین ماده عملو	مبغی نغمه دل آرا داد
وختی که بر بطل ماورد نه افراز	صحن مکروش مرغ زرع پرواز
آخر ننگی بار به به خم	لوک گردن بر بطل چنی خنک هم
تا مرشدن ساز امان موزون	ریش جلا بودن به بیگ مکنون
کسی چون نیکسی چکی نامور	بنزغ شکو تر بکلا نغف شور
کصدار سازندان ساز پر خوش	دست نزم بزم سنگت خرو
وختی سرگرم به شاه به جام می	ویرد زور جری نانه نوار
غلا مان تمام بدست ش پور	نم بزم بو ملک خنر و کردن
خان به اغیار او شو که کل بیز	هر مندک پور سازنده و پرویز

جود مداسترین جمیع طبع نور طلبکردن نور صیغی بفرود
 فره شایسته ای خشنود دان دلنواز او کس از زده شوخ خوشی آواز
 طلب کرد بد را عجم خاطر تنگ جز ساز عود ارغنون چنگ
 تا بوصف الحال اخته بر حال بواجان غزل چنان کمال
 شایسته بود صلام او را لب شکر اولوغ شد اندک کیو بو عنبر
 نیک دجینی با هر بد و حاضر کرد چو که تراناس خسر و
 شیرین چون شعرا و دل سخن واقعیست بچند لاره و پنج
 اول نیک هر کرت ساز چنگ **عزل کفایت نیک از زبان شیرین**
 برنگی او شوخ شیرین فراموش ناله مستانه چینی چنگ و طبل
 واتش اعلی اسرینت ریز حلق او کز لاف خدقه سر آویز
 امشوخو نازار ویت تراوشن نامردت کران سجون خاطر
 نغمه کون صحن بوی آید وقتی هم مشرق روشن بوشن
 چه شوقه شوقش چون جلد طوطی برده درونت پر پیو به نور
 چه کوی ای سالار کوش وینه هم شکست در سپای سرهنکان هم

ار تو هر صانع

ار تو پر سی حال می چونست	جرم کلت لکن دل موج بون
ندینت بد مع زور استا خیزن	دروم به زوغ زامت لبریزن
شوق چه خبر کم که فرسخ مشو	را لکن س قرحش نیوا ان بتو
سو کند بیالات نادره ابام	جور و که بالالت هر کفتن بلام
به ز ایقم می ز ا رفت طاسن	سرمه جدیدم ریزه الماسن
به تو سیر باغ باغچه غنبر بار	مکزوم غنچه ش درست وینم
شوان به داغت دل با قارن	خاخور و لیم چون مو دا خان
پیریم مخ پریت یا به جولا	به کل مکر و تو حال ترا
سودار تو اید و ست کردن پاک	افتاده ام جار بگیر دستم
الله چه تمام خای بتو داشتم	غلط لاج هر چه تو پنداشتم
ار ای بخش زام هر بسو	ار نیم سزاوار چه ختاری تو
مینشون بچویم نه آستانه تو	دستی شورون نه پیش خانه تو
ار ما حجابا خاصیم نا اخلد هم	خوب چاوکشی مدبخت خاتم
سایه کفتنان به تدبیری	کنیزم هر چه بینم مسپاری
ارضاک مالین ارجا کوکشی	ماورون بجانین به ولس

غریبم به ناز زاجم من خطر
 هر تو مشنا کون حق به بالاک
 نیکب به تور جو کرد دست خیز
 شورش دست نکین من خسرو پرویز
 بار بد جو که نویش گفت او دست
 چه پرده عشاق نوا خا لبست

غزل الفتور بار به از زبال خسرو

وانش کحر زو بخوش دماهی
 ویردم سرک رنه کوله باخی
 دیم نوباعدا مشکین عذاری
 شوخی سرمستی زلف عنبر باری
 سواست محسن جور بهشتی
 بقامت چون کول عنبر سرتیغ
 غمز او بوم لاکه تیره لاره و نج
 چون پیچید به نوباعدا چون کج
 ار لاله کوچک بیون دماهی
 میزوش تفرق چون تیغ و ارا
 سو کند بودیت به سرمه سویی
 بقوس قطران ابرو قضا خوش
 بگشتش زلفش صاف بوللاو
 بشوئه حسنش چون شمع نوزن
 بربیع یا قوت پر سبم مرواریش
 بر زه رازش شکر بارش
 بمعجز صیف ز نجش که زردن
 بشکین کند للاف کیوش
 بکمال مشکین مابین لیموش
 چنین چنین لیش لولن چنین لوللاو
 نایب شویش تجلا طور ن
 به نغمه رنگین وینم ریزوارش
 قرص شیره قند سربت دارش
 به فیروزه خالص خشنش کردن
 بود که یا قوت یخه عنبر بویش
 چنین طره

بخیر باز کو تواره گوش	بچین طره صحرایه گوش
معلق مدان نپار آفتاب	لبو غنچهش هر قطره آو
چون شام مرجان بر کمانی ز ستن	به پنج پنجش به هم پیوستن
سرمد و عینی ز روی شامش	بسینه سیمش نه در توت جاش
کشیدن وینه شمش نقره خام	بشوخ شوش صانع نه ایام
بعطر ناشی پر شکافن	به سمین قش چون مهور صافن
همالون یک صد جا رخ کپاش	ار مکنوم بدست موبند افش
خوابه اخلاص مکره بندم	ار صد پاشم هر که زندم
شور خسرو دست نکیان شیرین	بار بر بد نظم نامه جیرین
چند از زو چندی چون آواز	اجای زکی ظریف با نزار
به طور انش کرد اشعر موزون	جه پرده مهور مرکب می یون

غزل گفته نکیب از زبان شیرین

نمانه باللات بسو کردت بام	دل چه نرینت به بوانه بام
جی شیرین رنو شوخ ارمنی	جی مشکین مکنه کلاف کوسنی
تاکی ممانه پنش بخواری	تاکی به مروت به طور بیزاری

شیرین ارض صبه بکما ۱۱

اردانش چیت و می بتا ۲

جرعیش ایدن شاد اداغ

بتا جودم چایی بکماغ

زلفم اردانش شاه خالت

سلسل بدن اصلن بنالت

ارزانه تیرنگام خط ن

نکام ترکن ترک ترک کوی کافرن

ارصه اگر یکم حرکت پریش

عقر بن عقرب کنار خیش

من بوم خردم بتودا کردن

تو پوست زانام میم سزدن

ناز و خزه تود کله بیس

بیداش کنوچه صاب ویش

چون روگردان بیطور آمانم

ببیره فقیر طایقم بوم

توبه بوار لیم بر صد خنجر

انجیر صه امرت بر نشون و بر

مالوم بو بغیر جولبان فشر

ار پرتو کالم صه شیره شکر

لوکندم بو ذرات هر صه ذوات

بذایقه تخ کت ترش و تالی

س بو چون حور صحت شرفم

صه غنیم زکین عصمت بروم

بچکس خچین کا صه باخم

نیوان کبس بو و فاحم

ناحرم نرین نیخه عنبر بوم

کس نرین بچم شامه لیمو

په تو چون بسته من شکر خندم

بودم شیرین صه شیره قندم

نکب بظلم

نکیب بظلم نازنین او شو	خروش و ست نه بزم رنگین خرو
بار بدمست چه باوه سر خم	پنجانی دانه و سرتا هور شام
پنبرده منفعت پنجه کاو خارا	ای غزل ب تور کوه آشکارا
وات ایستونسیم و نوشه باجم	غزل گفتن با ربه از زبان شو
بور بظوره بو عزیزین بو	مرد چون شو بوزنما خم
مکرمانک یوان بار و بکشت	مرد چون روضه شربت
مکر شو شدن با و لکه لاهور	بجا و فر سر و سوار و کافور
مرخص و بناغ شیرین نکشتن	چراغی از عین غم سرتن
مر آهون شو صبرم م کردن	بول بزم پر و غم چه خوب برون
مر بین غناب شیرین لکر ریز	ماهی طوطین شام هر چون پرویز
مر مانک رخشان بخرخ اخضر	اموشوبین روشن وینه نخور
مر صبرای اقبال چون شمع روشن	بزم مرنگین وینه کلشن
مر شربین به بعد میگون مر نوشن	کوشه هر بزم بر بزم خروش
مالوم بین ویش او بنجام وید	قدرش نزانان بظور رام

از شیرین راز نبات مخ چندان خوبی تقصیرت مخ
 روت آورد بیکسرم نوانی بحال حسد ختم زانای
 خوب شیرین اصد مخ شایع گوید امرت مطاعن مخ هر بنده نوم
 دل حیران برین بالای لول نوم بندت بند زلف اول نوم
 اصد هزاران زلف عنبر نیم مزاجان فدا شیوه شیرینم
 بو تا مکرده باخ توه و ه بکرون لیموب و شیوت بپوه
 چون میو مفتول چندان بیم لیو بان لیو دم و نا و دم
 بخلوت چند نیشم بشاید کور حزنان خم بدریم و باو
 بار بدر شعریخ عبیرین کینون دست نه کبان شرنی شیرین
 نیکت زلال سنج دانای موشکاو نپرده ماهور نوای کج کا و
 وانه جمله چنگ شعریخ نیم و اناسی اغزل ستانه معصیت

خیز و محبوبم

غزل گفتن نیک از زبان شیرین

واتش از می بنیا عینم جلی بخش زنگارینه زینم
 هر تازنده نان سرم زراتن طوطیا رویم غبار پاتقنم
 چه ذوق بالادت بر زاندام روشن چه شوق حسنت هرام
 ایام اسوار

ایمانم استوار میت فرورن	منوشر بن بهر عیشت منظورن
منوشره او مناساز کارن	باده میکند لعل رخ خوشگوارن
بویبویش باد به لعل ای می	که کس نشان شد نبوی کس
به طوره باده کل آرای کل نام	منوشر نشان هرگز نبردن نه جان
او باده و شن تانبویش تو	شیر بواجویش کیانت بو
خسرو بودار اوانا ^{بسیار} کشت جان	شیر منبر عجم به به توانی
کیانت سو کند نامراز در دم	رخ ای کانه تبو ضر دم
وضعی بار در در بگردیستم	چه بود مرصحت نیکو دستم
خوب ای تا کی مکریم ملجو	باجارر بالادت بویبون نرو
که بوم رخ به جام لبانت بون	خاو بکنویم تا محشر بکشد
که بوبه بالادت ممانو چون تول	شور و شمان بون چون بوی
که رخ چینی چون تو خسرو	بنو شون باده یا قوتی رای
چون باستان به جفوکینم خست	به سخن سورات رو و کلام
مردن جنیم جو مزد کسر	درده دار تو هم مرای در دم

جبهه مید تو شارا را شکو	نکنو بکشر و ارا اعمه و تو
ار صد تقصیرم چه حد و پیردن	چون چه قاپه تو مخ روم آوردن
به چشم تقصیرم سر کوه و سیت	یا کم امید امیدم من پیت
فوات با م و سی در تو پیغم خج	ار پادشاه و صاحب عدالت
در تو کرم بی طور خاطر ریش	بکیره او دم خاص دم بنیر تیش
ار لوطی چون مخ تو ش و لکیر کردن	سزاش هر ایدن تا بر و مردن
هر شو تا برو بوبینه بنوش	قایم بو ش شمامه لیموش
س و لعی که چنم ناز زنی	چیش بیو جاری ارح بنوازی
به تو بنیام حکیم من کنسیا	طلب بد نامیم ندنیاش نیا
الله مخ به تو چند جفا کنان	چند به تو شتم خاطر پریشان
تو خود را بر سر کوهن کران	به مرو تیت کرد و بنیه نامردان
کار زنگه در بدل و از مخ	کلیش زره غمزه و ناز مخ
به کست با بنتر و نم زردی زور	تقصیر تو به هم تو کوی تور
این چیکه ولا تا کبان مبارک	ناستانه از دنیا بیاروم
هر به امیده بد لواز و دل	روی مرادم به لات بو جان
نکب به نظم تراکت به شو	خروشی دست نیکان نیکارون

غزل گفتی بار بد از زبان خسرو

بار بد هو کرت بر بلا بنواز بی طور با ننگه علقه و جی
 وات از مطلع

وات از مرثی شب افروز مخ
 ارتیع غزوات لیم مستانو سر
 سر با خلاصی پاکیزات بنوی
 او سر سزگون چه تن کینا بو
 برادت مخ هر شوخ جرعه شربت نوش
 هر چند که گوئی در جبین بند
 ای پنهان کویا مخ بگوام
 از مشوایم از بخوراسان
 جو ساهه کفتم مخ به بالادت
 سو کند زلفت زام خطون
 در میکنم بدست ریزه نکرار
 تحت خردیم یا که ناز تن
 سا چون در لطف بند که
 تو چون لاله من چون بنده پرینا
 تا که بویز از بار بلیوم
 محیوت باور مخ بجزان مردم

شب باز شد اندک چرخ چرخ
 اعمار چه امرت نمون و بر
 چمن تو تیا شو خاک پات بنوی
 او چه نابینا هر دو تیا بو
 ضحاک بر ظلم مشکین مار بر شو
 بر نشیت آخر فشریم خلد
 بشیوتره زلف پریشیو توام
 عجبو دل چه لالت هر اسان
 بینا دیدم پیش منذ فان نور
 چه دیدی تو مردن و شترن
 شوخ شیرین دکن نازک خمره واز
 تاج طومارم پابند از تن ۱۱
 درد سر کینا شایف آورد
 با بیابوست بیون سرافراز
 ای حال جسته تمام بشیوم
 زندگه زوان بتره مردم

ایدوات و کیت بوبینه ققنس

آهی آیرین چه برده نفس

جو آیر درون لیزین دلبر

گرسند چون توله شاره نقر

نکیس رنجکی ساز بو عیرین

چه قفل و مرصه باغ شیرین

به لفظ شیرین لایح دلیند

هورر کت چنگت بیطور شیرین

عزل گفتن نیک از زبان شیرین

دانشی اراک لایح لقا

اندینیا چه کیس نزار و لقا

اجله آفرین مروت نزارو

چه آن ن عمر بیژ فردان یا آرو

ار عاتقی ارشد با ص ۱۱

ار شیر غرآن ارشمواری

آخره باغچه دنیا بر آهنگ

چیکو چون خار زمانت چنگ

سچون به طوره دنیا باده

لحوزه را چفت توم بر جفن

بود اجزعم جابر بنوشیم

بیکد چون شیر و شکر بچوشیم

مرادم آیرین اربو حاصل

شویا و بر بد لواز دل

چون شو بوی و بارش کوه

بکرون سوزه خطت و بووه

دسته کا کولت مکرون بورت

تا برو خطر بیوش بیونست

پشتان بون بیژن بالدت

شب وینه لولا و پار خامنه

پیاچه پیوست چون خاروه

بنوشون چه نعل می کونست باره

وضعی به دستور بالدت کردم سر

ار بیوا جلد و شی آما بخیر

وی و شی و خوش

ویوش او ختی و ربه روی مردن	چار دست تویش مشونگن
چون لولا و مپوشتانت مست	میکر عان یخی بوشی بدت
برار مستدارش ظراف بنوازی	بدسته زلفش مکر بازی
منویش چنشی ارثوتا بر و	باده نازنین ی ز کسبو
مترسون برون بی آرزو ه	نگردن سوزه خط و بوده
ار مکنوم بدست و کنگر کیوم	مواچه خسرو مخ کنج خسوم
بی حلقه زلفان بو عبیر و ه	مکروت بیوم بز بنجیره
مریم هوزکی رو کله خوشی طوره	شوپتنن ویم مکروت بزور
یا کون او بخت خدا بد و بیج	روی لبهاون براد و بیج
خسرو اید شفت اشغور دیرین	گفت نزلت ای امیر شیرین
نالاولینه بی چفت بی وینه چنگ	ریزاهه ز کس اسیرین کلنگ
بناعنجه درون زوق آواره ه	یخه ویش چو گل پاره پاره ه
کیم بی نظم نادره نایاب	کرتش و انجیر ک خسرو چناب
بار بگردیش خسرو بی سوزان	مضرب دانه تار مفتول توزان
نپیره و مغلوب بنوازی برانکن	بی طور و اجواب شیرین ارمن

غزل گفتن بار بار از زبان خسرو

دانش بخت شای تو غامان

آمان صد کنه کیتوبه آمان

روی چه امرت از رخ شیم و بر

سرم و البنگ کول ناز پرور

سخت پشیمانم مخ چه کار و بزم

سرمند که تو شیرین آمان پیم

چه ای نا امر صاد برین لیم

بیار کت تو زین عذر خوام

عذر خوام در اسه و دیده گریانی

شفا خوام قرصه دله بریانی ۱۱۱

شرطی ای شیرین بستانم سه

دزده چه امرت بر نشون و بر

شرطی چه کیمه دل از ریزه نبات

بچم بکیشون جارو خاک کت

خارجی چه در زردار بیام

کاهر ملک استی دعا و سلاک

ایه تو ای ریز خودم بسنی

مینا شرط و بین و سنگ کت

با تو ای شوخ دل به خار سنگ

و عت فریادت کت بیچ نامار

میرا البته چون اوی بی ره

مگر آخر بجز آواره

وصتی بار بد و نادر دل افروز

وانا شای تا هنگ از نظم برتوز

شیرین ویشی برود و اش بریندا

سیدت اسرینش بر روی

بو طر کرد فریاد او سول آزار

جو فریاد حسرو آه بفرود

ساکه شمشاد بزم بو عیر بن

شفتی بی طور و نه شیرین

هر چند که نیش او شیوه نکش

بادرعت شناسا و نکش

فراتما تا بزم فرود

فرمایش تا بنزیم خرکه بو عسبر
 شوات بش پور غندن هوشم
 عرض خود است تا دنگ شیرین
 ک فرمایش شیرین رسته المله
 وینه عیاران او روی پایه
 و خنیکه شادیش او نادره حر
 جوش در او شوخ سیره مکنار
 جی سبک و صی و برده بار او
 چون شیرین به طور به بهار از
 گوش پاشی بخالتاج پر گوهر
 شاکردم ده ای دلنوازی
 جناب علیار کلاف سوسی
 پیش رضا بن روشی آوردیم
 خسرو عجب مندر جو دیره نیکو
 عرض بخسرو دنیا ش پور
 بیچکس به پیش تو بر نکردن

ناخرمان کشتت بر اردن و بر
 چنان اما دنگ شیرین نکوشم
 دنگ او شیرین زلف غنبنی
 آوردن در سات بخرکه ای معنی
 گفت تخا کپا خسرو چون سایه
 گفت تخا کپا کپاش چون سایه بیطور
 یا و ابفرقه فرق افتخار ۱۱
 کین بطرد دل فراوان نازش
 نیایش با عزار از ای فرق سر
 تقاضای یار یو ماچ و دست باز
 ش باز شمشد انگ شوخ ارضی
 پیر کردیم اسری جوب طرییم
 اول چون بش داد آخر خا طرنگ
 و الی چون ای شمع شوخ ش دستور
 چون کلله کلزار عصمت پرورد

آمدن شیرین بخرکه خسرو و دنگ

عمر چون باد بود ملک سحر
ای او دل پاک بر خست شخت
چو پیش تا آرزوی سوار
ساکه شامانی شیرین به نکاح
ورد گویند سخت عهد و نامت
تا جمع نکردن شان با عزاز
با چینی و هم امثال و
چو پیشی ای دنیا هر چند نیکون
یک امثال دنیا بیاری ش
ای عهده شفت چون نه شیرین
دست برد چار شوش بود اسر
فوق قله مشکین هر دو
پنار او قله ملک آمیز او
تختش و نوشش زوایا
شفت ه که دیش شیرین بودی
به ش و میگون لبانش به دست

خلفه زلفش نکردن کز ر
به مطلق دستش متر سوخت
بعضی و سیرت عمرش و باران
صاحب عصمت بنو صلاح ۱۱۱
بیموه باش غلیظ و دست
تا و روش بقصد ویم بعزوان
بنوشیم شراب شیشه عجز بود
فایدهش نین مرکز نه مکیف
نه که همانو صب نه کیفا
چو شستم کو غنچه عبیرین
رخشان به چون قرص و هفته قر
ور و اچند از درویش و ورا
مدرفا حسنش وینه شمشو
منی بون مشکه بره خو ط
بوسه شیرین بود لبندی
بسر غلظت جاش گفت و دست
جزا ناولین

خیزنا شویشی بو طور استا خیز	کفت نا خلاط خسرو پرویز
وضعی کردش بو خوش اندازی	معجز نفس و پیلدا بازی
هر کس که بدر کرد تا ش	عقد و جبر و هوش جیش کرد تا
آخر چون خسرو بد جک داوا	چون زهره و برج مشتری باوا
خیز اجنبی او رسته سبانی	شروع کرد او شو بهر با نی
هوشش بد عند چه فوقش بدست	کامبوس پاش کامبوس دست
کاعبر جبین زلفش حمالا	کالیموش مکت کالیش ملالا
کادسته زکس مرادوش	کامینا سره بزیده همتش
کامارود و بر به دست بازو اش	کامبوس خیال لوطوانش
کامینا ش کلا و ز زنه کلمه سر	کاخرضای سناش بر ماورد و بر
کامکت برست شامه لیموش	کاکاواز کرد یخه عبر لیموش
کازلفش به لول خا و مکروه	کاتافته و مزیش مدر دوه
کامارود و بر شمع بد قماش شئی	کازلف کرد سیر به سرتا و پاش
کاو شو بد شیرین او ش در پاش	کافته بد بو طور کلدر او پاش
مکروش خیال سرالیمه طور	هر دم حواتش او نادره حور
یا نه به شیرین جبین چون کل لب	به او دل آرام آرام دل بو

اید عوات موست نگردن کیش

مواتش شیرین شوخ شکر ریز

آخرا و حوضی آلد شوخ شکر

اما که شیرین را که حق شناس

هر چند که خسرو هر لاشی مگرد

او شوخ شکر بنا به صب صحران

به طور هفتگی شیرین خسرو ۱۱

به پروامه حرار و دنیا می بادی

به دما هفت روز در ابرود

فرمانش کز او ده چه چند صند صاف

گردن و شوخ شکر و عزیز

خز اما شیرین چون مال هفتگی

چون ماه مگردن چند که سایش

جود مداح خسرو دار لال لکر

غلامان شوخ سخن بول ساده

چون رکابش طرح کز او ده

دم ضیایش نرم بو نیام بنوش

به یونجه فدای بالذات بو پرویز

شکر ما جتن مشرف سبک

پاس دست مگرد به دانته اما سی

شیرین چه لاشی بازی نمود

هرش مللا شیرین مگردن از

گردن بهم عیش هر روز هر شو

ویارانان غیر شیرین با دی

اما ایراده مراجعت کرد ۱۱

آلوده گوهر ناو پرده ز سبک

چه او شکر رحمت شوخ شکر

شش شو کز او ده چون کل شکفته

سپاه چون گو کب کفت ز کابش

وینه علم دار کفته پیش نور

ا مراجع چند کس ش زاده ۱۱۱

پیاده و به اسپ مشین براوه

بچند رو به طور

۱۱

چند روزه طور شستن آب گیش	یا آبشکوه مشکین عطر و شستن
دلش و بشیرین شئی و بالا تخت	منجم با شرب طلب که به بخت
تا بد و بر است پریش تزارک	کامی روی خوش کام رو مبارک
شاید که او بیخ شیرین غزه و ناز	با و رو بقط و وصلش با غراز
رسد بجز حکم خوش اطلاب	چه سعد و خسی رعیت که حساب
وات چون شستن در روزن	رو فرود اصبیح تا شام فرورن

تزارک کردن خرد و عروسی شرب و شیرینار اورا

وضعی ش و شیرین شرب بخت	و بنه کنج و تقیر روزه گشت
بد بیار ز زین ثوله سور و زرد	و بنه کنج و تقیر روزه گشت
ش چه عروس شیرینار رخ	کو کرد مشک و عود عجز خرمین
فرمانی هزار اسپنج پولاسم	پرا نتر چه تیر شهاب انجم
گشت بد کردی سر مه با فووه	برخت و رشقه طلا صافوه
هزار هم اشتر رعنا جور با هو	طاوسی پانز رد جم و بنه آهو
گشت باره صدوق شیخ نبات قند	به نقد و بادام قرصی دل پسند
هزار بر ستار نور سیده نوا	گشت معجز زلف معطر لیمو
هزار هم غلام خارا و اطلس پیش	تکنند دانه بنه دانه و رنگوش

چنی و چند جری طلبک ز رنگا
تلمه و مفرشی و خیمه بو عنبر
کشت پرتبه ریبار خارا و خطای
تخت ملک ص با قوت زرد
جه مشک و غیر آلودگی کردن
وضعی بطلب او جیب چون جام
ک فرماتان از عروسی شدن
پول پول پر بر رخ کرده ناز نفوس
تا شفق رنگ پر خروغی ساز
هر یک یک طبق به اشرف و ز
هوکتی در بدل شیرین به انزل
شیرین و بار تختش کردن نشانی
نشسته به پر شوق او زلف بو کلا
ولت سران راه به بوز زلف صبا
آخر که خسرو دلگوشی لایبوش
شیرین شخصون پر نمکین و سام
و شیرین هم به ارمخ کردنش شام

آکنده به مشک به لولوش اموار
نه صد به بانصد بلکه زیارت
به پارچه کلنار خط غایب
بیکرته نون لال لاجورد
خاصه به شیرین ارمخ آوردن
اسباب هر چه به با و با تمام ۱۱
دانه جواهر کبوتر شدند
به سر تا به کوه کوهر داغ ز
کشت چون جری طار کردن بر
همه شامه مشک به غیر تر
به کیوی کردن مشکین مار یکیش
حیران بین شوق شمع رخا ش
چون به تخت چرخ قرص افتاد
کوه به پر عطر چون ناله مشکین
وات و ز رکان صا عقده
به نفسش نان نادره ایام
ختم بنامش عصمت پناه
و مع در کام

اگر بزبان پینان صلاح	دیم در لایح بگوش نکاح
پسند شاه هر پسند دین	واتق ای حرفه خیا سنجیدن
مبارکت بو تا بزار سال	کوش نکاح بفر و اقبال
برسم وینان بساق نکاحش	چونکه بدستورن بصلاحش

رسیدن خسر و شیرین بیکدیگر بطریق خلاصه

بو طور کرد انشا عیای خسر و شیرین	استاد خامه شوخ عبیر
صد شیرین وینه خسر و یارتن	و ختی که کت آما و یارتن
هر کس خضراتی پست مباحصل	چون اقبالن من بدلواردل
اگر میا و بسید سالست	ار بده حقین اقبالن
هر نده از رزق و کس چن می	وام هر تنگ دست نیکنه چن می
آوردش ب طور بعقد و نکاح	القصه چون کردش شیرین نکاح
شروع کوی برون جرعه جام می	نشست پیش کوش چون کبان
وات کسی و اچو بولو طی کوش	شیرین اید ششفت طبعی ناوش
کوش زار غنون و جنگ	امشونو شو او باده کلر تک
چه می کون لبم پیس موداره	کردش دیدم چون ساق ساره
یا و نایب عام شیرین بخساره	غلام مخرج به کتخ او شو

خسر و کوش نکرد بگرف شیرین
 او ندر باوه ناب یا قوت کوش
 صدم دست از لف بوجسیرین
 ذره پیش نمنده به عقل کوش
 خاصه غلامان بار که حجت جانی
 آوردن بدوش تا حرم سرائی

از اینگونه شیرین پیره ز نزا و فرستادن بهیچ ضرر و اورا از زمانه کون

شخص برستار باونا اولو ۱۱
 بعضی شیرین بهیوشی خسر و
 شیرین چیار و خسر و فزاع
 کیوانور قوخی کوردوم فراغ
 بیشت در قوی که چون پیش
 سال کهد وقت است کوان چون
 چم تنگ روجری لوطی حیل
 لیوکو لیکن دم چون کوت جن
 باوسم شق ساق ساق سچرا
 سر چون قرشاکه و کلد سبوتر
 بن بخل بوکن بره بیورنگ
 لانه قولانچه و مار و سوزنگ
 پیش و چون ترفی بافت
 برده به جسم کامیش لمانس
 به تر زورتیت آوردن بلدش
 عروس نه طور او کیوانور بود
 به آزمایش مستی و شیرین
 شننداری نوش لال کجش لالوش
 گفته به بیخو سرت و بد حال
 نه ترش مرانانه شیرین نه مال
 کرتش نه اوئی

برتشی نه آوش بدن ونا را ش
 چون کم طاقت او پیردیرین
 ضرر به نانا او پیره کتا ر
 شیرین که با پیرین نخل ۱۱
 به دست خسروش نیک اختر
 بهشتی رخ زلف عزیزش
 ویلی نشت بنا لیلین کند
 پیچ مورد زلفش نرور رخ
 ابروش چون کمان کا خانه فرنگ
 عاقبتی میدکل دناش بنا ز
 نرور رخ ز بخش حلقه بوی
 منمان نغین شنت لال سنج
 طوهارش چون زلف پر خزه و خوش طو
 قرص قوزاضه ورقوش او شو
 کرده بیش به ثوق شو و ویلی روشن
 شاه زور کفنه به بکدست

به مستی قائم چون شیروش را ش
 نانا کرد دانا ش یا و ابشرین
 اصلا و قطع بنر خبر دار
 خرا ما چون سول خندان چون کل
 به حاله بر کردش و بر
 مکره یا قوت زبر جد نه پشت
 فرق بندر فرق پر دانه خوشکند
 به پیلید اکیوش پیچ مداجون مار
 به کوش تا کوش کیش به چنگ
 چون ریزه شکر جیش مرزاراز
 چنی کوش یا قوت طلائه زردتوب
 چون کلافه مار شکین نزد کس
 مشنیا زور کلا و به شمر
 چون شلم بستان جامر ز خسر
 خاصر به روضه شوخ هشت کلشن
 زانا ش به کون شیرین کسرت

آخر که شیرین زلف بوبرین	شاه کرت نه تاوش چون کیمان شیرین
او ثواب زلف لول لبو بالبو	چون طره لولا و پچیاش بیوه
تو شان پیاچ تا و صبح سحر	به پسته خندان شاه شیر و شکر
هر چند که شیرین شیریه شکر سیر	به بوسه لبان شیرین لب ریز
تا بیوش ثوق مشرقی بر نور	بهر و صبح تافته زرد سور
شاه شکر خواب هیچ نیز بیدار	ساقه مستی ویش نیز بوشیا
وختی که درخت کونای رخ خور	نزد و برک سوز اطلاق احقر
شمنش لال لبوی بیدار به	ویش دروین مانگ شیرین چندان
ساکه لکاشی که او فرخ خنجر	اوست باده جام زر نیکار
دیش چون روضه باغ و شوی بوی	شکفتن به لاشی خزان به کل
سله زلفش لول بسته نازن	زودیشش و آنچه وارن
دیش بنین دماغ و لبوی غز بوش	به سیم خال کمانه لبو شش
چند مشکین کند شمع عجز بار	نه کردش داچ مرد چون مار
هر چند او شمع نشد اندک بیکر	چون نه شکوه مفرح بیدر
با هر باران به کل کام شکر	منها نوباد الله اکبر

خسر و سی کردن خسر و شیرین از کلکتان او کل جیدن
 خسر و دیش شیرین بونازین اول شروع کرد او به کلکتی
 به کل دیشوش

چه در شویش بر کرد ندل خم
 آخر هوریز احر و به اعزاز
 آمانت چون شایخ سرور کنین
 سیرین بودا بدلو از دل
 تا بکل با غنچه در بستش یاوا
 به غنچش شوم شکر بریزا
 وضع بدستورش کند هر
 چه او بد بخرد او شویس یا هر
 بدخته کردنش هکت عجبی
 یاوا اوکل بسین جاش
 ضرورتا غنچه جوا خلاطه
 ایجا رخص و هم شیر بخرد
 سجده شکر ذات خداوند برود
 نون کن بشاه حاضر به دارا
 رو شمشاد رخت جوهرین
 هیلار زلف اول جن هایلین

جیا کرد و شایخ سرینش صهم
 هو کرت چن نرور بر جاشه بنان
 نه مابین عین و شایخ سرین
 آوردنه او شای کوی خزان کل
 چون نسیم غنچه مخفیست شکارا
 قطره قرمزیش شقایق بیزا
 باشا بالاد دست عالیشان حور
 دستش نه چینه جیاش ماهی
 پادشاه زرتین پالش بدتا جلی
 شکر آمیز بدلیغین باداش
 جو سیر و صفای بر جاش طه
 شفق بدک وجه روتا بلو او
 مرکلنگ نه جام فقور وردن
 زنده ویش بیویق نو بارا
 نشات نه خلوت شویس سرین
 سخن ترک شایخ بالاد زرتون

طلب کوهنبار تخت و در پیکر

بخش پستان کنجه حد زیار تر

همایون چمن و کله گشت ارض

بخش ک پوردانار قلعه ن

دانش به بار به سخن ترک ناز

بخوار کله کردش سراضرا ز

همیلا سر لنگ زلف و خال نسو

دانش به نمک شیرین نغمه و ذک

دست کار بر دانش خسرو بعد از جهال شیرین

چون در کوه خانا قنادی طور

چون شیخ فظا مرموم نزد کوه

به شمشک شیرین تر بدو

انگ کردنه شیرین و خسرو

بگفته او شخصی مرموم دیگرین

خسرو به دهان عروس شیرین

بشو تا برو وینه کیقبا

عویار احران ار وینا به ن د

دایم چون جشید مرغی شمشک

خاکه ز جبهه شان هر ریلکاشک

مدام عزیز به جام با ده شیرین

منو ش شکر محبت به پسته شیرین

شکنده هر چند بر زبانه اقبالی

چون قدر و برده به سندش

به کرده و زین پشیمان بر د

ترک لعل و لب فضا باز کرد

و خست به پیر روت به پرتگنی

و نوشت کیلله به برک سمندر

عجاج به یکین چشمت چنگ

ست به بند دست اعضا تو

تا به عمام لیت زندگانه

روی بصد در و بگو رفتار	هر کس کو سپر و نشس بویار
مکیر و نشس آهور و ختر پیر مبو	هر تازی سکی آهو کیر مبو
مشک مور و نشس کیدا بکا فورا	ساکه شمشاک کینخه و دستور
چه مویس کرد سکن کفن پوش	درد به حواں سپریش بنا کوش
تر سادست هور کرت چه بدر داری	چه بد عهد چرخ به شرم ری
مویار احران ارونیا کچ کرد	کابه کینخه کابه باز بر د
کاخیر شیرین مرغی آغوش	کاکمک و نشس طین بار بده کوش
چه شد شیرین نیک و شود بر	الفصه او نشس چه هم بیز
عالمش به جمش هر کعبه د	هر تازنده به مویار نشس د

ترتیب و اوان شیرین حضور که ترک شود بکند

کیا زنگ مشک نه صفی کافور	نقاش ای نظم شیرین به دستور
پرورده عنان یا تاخ صرخ	مشک مدبره منجی لوی ضیق
شیرین نشد انک شیخ غزه ناز	کل بون شکر لب شکر ریزه راز
نشسته به شوخ شوخ او خضرو	شور نه خلوت وینه شیخ شو
ریز نامه درج یا قوت لولوت	به نور به پرویز تاج و مکر زور
وینه با بار ویت چشم بوی بچند	واشس ارض و دانار خرومند

چند سپید و شکر بازی	بتر سر چه مرک مظلوم بنوازی
یه چند و خن به عیش مگوشی	به شاد و جو جو قلمم خوشی
دو می هم بعدل مسکنان شاکر	مملکت بعدل دادت آباکر
حذر کرده جو سرهنگ اجل	قلان زندگیت بگو قبل
خوف کرده خسر و صبحی یا ایوار	و عار مظلوم لبیت بکنو بکا

خواص دین خسر و حضرت محمد المصطفیٰ صلی الله علیه و آله

قافله سالار گوهر فروشان	عواصم لجه بحر فروشان
برشته شگین محض قلم	ای نامه نامر بیطور کرد رقم
شوی وینه زلف و بوی	میزا طره بو مشک شرب
خسرو مجت مایون خسر	ایمانی ویش سالار خسر
دیش نشتم نه پشت برآه	سر عالمش لوق لوله نود اعرف
لب پر تبسم چون غنچه نوخیز	به راز مر حجاب و اتش و پرویز
بوم جوی عمر در جناب درستی	حرالک نال پسند آتش پرستی
بترس چه آیر نوزنده لفر	اتش پرست خرافین مکر
چه فعل شمع شرمی شیدا	بگو و بصدق توبه و استغفار
خسرو داجوار سید مختار	عذر خوا خلق چه یوم القار
وات ار فلان پاره به خنجر	به آینه ویم بر نمشون و بر

تا بدوان خسرو

تا اید و است خسرویش نیزه داری
 بتاوتندی چون بار پیش یوا
 خسرو به هیبت بیدار با صفا و
 بیدار به صفا و شاد رخ سیر
 سه مانگ صبر ترس از خار خسته
 شون بخلوت طلب که شیرین
 و است شیرین است که خوابم برین
 و است بو تا بشیم به کنج خانه کن
 چند دانه یا قوت چند لال و کوثر
 کالا هر چه بین به خای تا بکست
 شیرین آید شفت او ز یاد و
 نکا کردن دین چند هزار دین
 دیشان نه چند جا چند کنج نایاب
 چند جا هم چند کنج به در شهور
 او درش کلید نه بجه شان کنجور
 او کرتی در کار او کشت خزینه

ناو او پر چین چاک سواری
 بگرم خون ز جگرش شکا و
 از او دیده قول تازه تر صفا و
 خایف به صبر سالد خشر
 سر سام و سر زوان لبته
 جملگوب و شک بیکر برین
 به خوف او خدا و عمر کم بین
 به دفع ای درد ایسرا و امی رخ
 چند دوح عبر چند طلبه عنبر
 به بخشم بهل فقرا تدرست
 شئی بکنج خانه او چینی خسرو
 خردیله ز زلفت بر بخیر بسته
 مر هر خداوند ز انان صاحب
 حکم کشت بقصد بولا ز شکا
 سپرد شیرین و در دار استور
 او ضربت بکنج مبدار و سینه

دیش یکصد و هشتاد و سه	چو که شنیدی تاج و کمر زر
کرده و هفتاد و هشتاد و هجده	لکچور حسب الامر پرور خسرو
آو فرمود فریزی داده	دیشانی طلسم چه سیم ساده
منقش بخط ریاضه رخسار	خاصه چه سرش منقش کوبار
نامه او طلسم پرش و انان	آوردن پیر فراوان و انان
نویشتن نروای طلسم بیطور	والتس از دستش با باجان نرو
بچندین قرار نرور کرمی	با براده ذات بخشنده بیچون
عذر خواهی خلقن نقره حشر	شخص عالیقدر عزیز سرور
حاجن پایه مکره مقامش	نامه رسالت ختمین بنامش
املسن پنج صد قبله عرب	اسمش آمدن او عالی منصب
به نه و درویش کافه شخص عام	صلاح ارا پیرن نرور آیام
ورنه به داری بیان پشیمان	برسالتش باوران ایمان
پنوده درون سبایش کرد اثر	خسرو چون بشکل او خط کرد
چون او بوارن من دین بجای و	وات کمال ای خط تیغ بو کلا
کادین شخص طرزو بیطور	پرسش به بعضی نادره روح

واتی شخصین

عزیز بودن مکه مبارک	واتق شکر من صاحب تدارک
نیان نفر قس تاج افسری	خدا کیاستن به پیغمبری
حق بقصد ویش کردن را میس	محمدی نام عزیزنا میس
چنان نفر قس دریا پاره سنگ	ش که اید شفت تمام به دل تنگ
ش پرین ن تر صد تازلف ویش	وضعی ویش شیرین لایح به اندیش
برازنده تاج و کت کیفباد	واتق شکر و این هم نهاد
وینه ارده شیر شخصی ضرور	ای چند سالی به ایمه کور
چسبند ظلم سنوب بیطو	ار بنیا برالت زوعر صم حر
رغمال کافه ملک و ملتق	البت او شخصه صاحب جنت
خسرو تاج و این کجی و ا	بالله از مثل برادین او
او شخصه دیزدی کیاستن ا	خسروات شیرین حرف نور
روی خسروان با و ابدا و ک	چون بگردن ترک با و ا پی
شرم مانع هو رکلیون نیر	به رسم کسان دستور وین
هر چه پیغمبو بلا پیو پی	راض پیغم تبرک دین و آبار پی

نامه نویستان رسول الله صلی الله علیه و آله پیرویز خسرو

خسرو نامه از منته نامه
انک کرد یا قوت در وزیر جد
جناب جمشید ملک شریعت
و حق مبعوث بدینک ایزدی
رقم کوفه نامه فصاحت فرجام
فرمان شو بخسرو او خورشید نظر
کاتب حسب الامر سید مختار
اول چون طوطی سخن گفت
آخروا ت بنام او کسی که در
یکتار ب شیرین صی لا موی
سمیعین بد کوشی کو یان و بد
اودان بشانان جم جمشید
تا که رضاش او بد منا و مین
شانان قدیم دارا مینت کتور
به لارن او کت شد یاران
س او هر عا جز خسرو نامتق

ان نامه سید علی بن عبد شامه
بیطور کرد محضوف نامه محمد
مطلع دیوان غسرا بنوت
زندان بنامش نامی پیغمبری
بپادشاهان کافه خاص عام
بنویس از صحن شیرین چون کنگر
بیطور کرد تحریر نامه کور بار
به بسم الله کرد قلم شکر ریز
نمیونه ضبط رقم صفاتش
عنی به وصفن بر صفتش
موجودی بجسم بهین بد چم
تا ج زر لکار زرده زر کت
فخره حران بطرفه العین
مدرو بهار سحرینی افسر
نیده کدار و جو نذاران
ارچو کجسرو حی نجای متق
ار چون الکنده

ار چون اسکندر سپا و نین	ار ک ن و لوکت سبی نتم
ار مشه چرخ چون زهره رهای	خو اهر ص دست مرک بر خلاص
رو مگر بخو بنادر سستی	بو بر ص قانون آتشی پرستی
وس سجده آیر اتش خانه بر	خوف بکر ص وید او بی حشر
سجده دستا یس سزا و کسن	فزون قدر عین هم فریاد رسن
پرستش سوار ذاتش بد سودن	آتشی پرستی بیثله مزودن
بدر ار کوار پا دولی می	بو حدانیت ذاتش کوا می
ورنه هم دنیا بد کردار غیب	ص در و حشر د اشر مارب
وضی ای نامه عزیز جو ما وا	بیطور ایه مطلع تا مقطع باوا
مژین بگور بنوب کردش	بشخص املی عابد سپردش
او شخص املی رو نگریدو	یا و نانا نه رسول بخشرو
خسرو چمن نامه و سقیم رسول	یا و ا پیشی و نرش نجی طلول
غرورن هیس دانه کله سر	ص زلف شیرین به آشفه تر
وات کس جیش زوی گریز	چنی و من ش هر وینه هم نکین
ار هر اسکندر خزا القرنین و ثنی	بیوم بهام راز رحیم به از ثنی
هم بند به ترسی بوجه شکور سام	بنویسونه ماش و بالان نام

ایدوات بغض او شوم ستاره
چون فرستاده غر العالمین
هوریز او لکبر چون بادان خبر
دعای بر لبش کردش که خون رگها
چو دما بکلم دولت ^{الکلم}
عجز و در سینه سرور
اشفته بر کرد خسته شایسته
اصحاب تاریخ که گفته اند
به دستور بر شیخ خاتمه خوشی
و خنک خرد و بر اندانان
پاره که چشم به خوف اندیش
اول بجموم کرده خونخیز
حرم شک شایع ببلغار
سیوم بکشف بر تمام سنگ
چو بکرت برت نه چند جا کردش
و اتساع او شخص صاحب عام

مکتوب سید سرور کرد پاره
دیش ای فعل شوم جو شوم بدین
یا و نایم سید سرور
دعایش به در لاد در دم مستجاب
به فرق کسرا گفت تاج شای
تا در رسید معرکه محشر
به زلف شیرین شیره نیوه ویش
دانا یان هر صاحب کمالان
خشن که صوفیه ایم اید نیا خیر
مکتوب رسول حق ربانی
جو بسبب خند در دینت یا ویش
بین بکون ز حال کلون و شودیز
به نقد ریخت کت بین نکلان
سپید از و نش چون شیر جنکا
ریزه ریزه که بیکد امر دیش
به رانانان پاره ت کف نام
بنج چون هو

پنج چون چو ششم و نیت بر افکندم کرد رسم و آئینت
 پیا کریم داشت به آهن خسرو سخت تر به دست سکنند او
 او پید چنذ جور و جفا بستش سید عظیم آما شکستش
 در وجه اعزاز او روشن روشن دل بی طو بلد در پیش مینازل
 بنز و ن بفضد غر العالمین یعنی محمد **صلی الله علیه و آله** شیخ شیخ دین
 لغرضه ای ران بروی او بی طور با عجز عاجز کرد خسرو
 بنز و ن بقدر سید سر و ج شان هم جا عرصه هفت کوه
 کت به بند کیش ما و بدن ایما کت هر صبح و شام تمام انس و جان
 جهان تا جهان طفیل را شیخ عرش عظم فرشی نعلین پایش
 سوز خیل سوزند فوج اسران رشید میدان لایم القارن
 خانایس کرد برز پایش بو بقدر قامت طویلی پایش بو
 هر چند عاصم شوم شرم پناش مرا و ن چه یوم القار
صفت کبر و بهر خسرو را
 استار ایشان شوی دلپذیر صورت ایشان به طور کرد خیر
 خسرو چون نرور خاطر به دارا بی طو و یرد دنیا چون ارا
 به مریم او داشت فرزندش شود خرد خرد مغز ناخفته خارو

ثوم از رقیب انفرق تو در فرز نام بود نام رنگ کور

شغیدم که آن فرزند قتال در آن طفل که بوی قریب ده

چو شیرین از عروسی جو گرفت که شیرین کا کا بود مرا جفت

ز مدتی باز گویم باز کینش ز حالت یازدالتی یازدینش

سرا را از او پر تو در پدر پیوسته ناخشنودم

ازین نافرمانی از می رانم فد طالعش را من شناسم

ز بد فعلی که دارد در سر خویش چه کرد ایمن نشد بر مادر خویش

ازین ناخوشی نیاید خصلی که خاکستر بود فرزند آتش

نه با فویش هر بنی نه بانک از او فرزند بگریز و بفرسند

تقت شد کتاب شیرین و خسرو بقون ملک مغان

در یوم و شنبه فی یازدهم

رضیا المبارک من ید الخیر

سرا با تقصیر رضای ایمنی

بجلا

انک انتم

حجرت مطالعنا

در این کتاب که در این کتاب است

الغناء

در این کتاب که در این کتاب است

در این کتاب که در این کتاب است

بجلا

انک انتم

حجرت مطالعنا

پدگاه
مشتق از کلمه
پدگاه

۱
مشتق از کلمه
مشتق از کلمه
مشتق از کلمه
مشتق از کلمه

۱۵۷۴
۲

۳۱۴

Institut Kurde de Paris

۳۱۵

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

اتات

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

کتاب

ملا با هم
من نیز موافق
نوزدهم

ترید بیجا جان حول بیوان ک

با بخت بر وقت گزیده نامها و

بهر نام و هر نامی که در کتاب
و مثال معنی هر کلمه

یا از استقامت

مطابق با کتب دیگر که در کتاب

بارن کلمه کلمه به هم گزیده و در

کتابت کرده

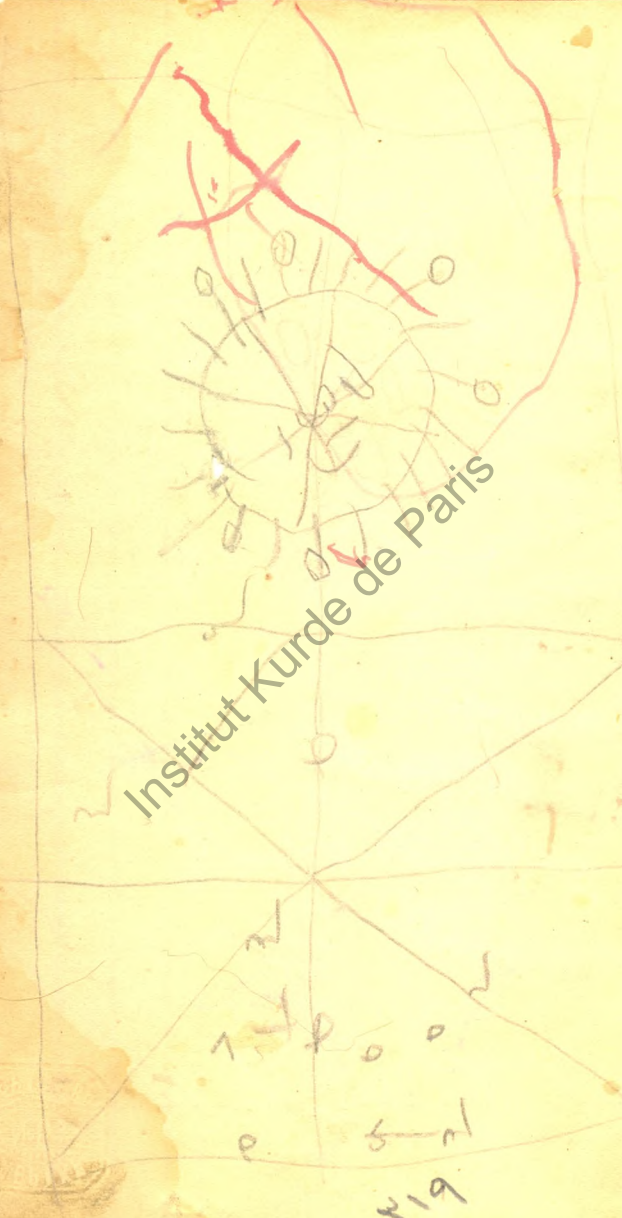
Institut Kurde de Paris

7-130
7-11

Handwritten signature in purple ink, possibly reading "M. ..."

Handwritten number "117" in purple ink

Institut Kurde de Paris

419

Handwritten text in black and orange ink at the top of the page, including the word "علیه" (Alīh).

Handwritten text in black ink, possibly a title or a specific section header.

Large, dense handwritten text in black ink, heavily obscured by a diagonal watermark.

Watermark text: "Institut Kurde de Paris" written diagonally across the page.

Handwritten text in black ink at the bottom of the page, including the word "فخر" (Fakhr).

Small handwritten text or signature at the very bottom of the page.

Institut Kurde de Paris

Institut Kurde de Paris